LUCIAN MAREŞ

Jurnalul Răului

- Partea I -

"Cunoaşte ceea ce este în ființa ta, şi ceea ce îți este ascuns

Îți va fi descoperit căci nu este nimic ascuns care să nu se arate"

- Evanghelia după Toma

În viața mea nu am tras linii în calendar. Nu pot să definesc clar unde şi când a început totul...

Despre acceptarea a ceea ce eşti; natura învăţăturii; cheia înţelepciunii; puterea de a spune NU; minciuna ca adevăr universal acceptat; conformism;

despre temperament coleric şi izbucniri violente.

Cert este că sunt un ticălos. De curând mi-am dat seama. Sunt ticălos, neserios şi lipsit de virtuți. Sunt ceea ce alții numesc “rău”. Dar… Totul e discutabil…

A accepta acest fapt e un prim pas spre ELIBERARE.

Eliberarea unor concepții. Omorârea unor clişee.

O revoluție a minții!

Câteodată totul pare atât de simplu…

Mă gândesc la vremurile de demult, când credeam că ar putea exista şi o altă cale. Nu pot să spun că mă simt pierdut, ci mai degrabă sunt convins de faptul că m-am regăsit. Adevărata mea natură… cea de primată adaptată unei societăți tehnologice…

Pretinsa umanitate din noi nu este decât o negare a naturii animalice, iar tot

răul şi nefericirea oamenilor se trage de aici, din refuzul de a accepta această nouă ordine pe care EU vin să o ofer.

Sunt un deschizător de drumuri. Am ştiut asta din clipa în care i-am spus educatoarei din grădiniță că e o vacă limitată, imbecilă şi mediocră. Îi făceam scandal şi nu o lăsam să-şi țină lecția.

De ce aş fi lăsat-o?

Voia să ne dreseze pe toți ca pe nişte animale de circ. Ne puteam să batem din palme ca focile alea cretine ce se joacă cu mingea ca să amuze proştii...

Tot ce trebuie să ştii este deja în tine!

Nimeni nu are nevoie de toți acei educatori care vor să mutileze oamenii şi să-i programeze să gândească similar. Unii pur şi simplu sunt altfel!

Referitor la gândirea uniformă a oamenilor, m-a întrebat cineva odată - de ce

oamenii sunt proşti? Pentru că se nasc ei aşa? I-am răspuns că unii, da, se nasc proşti, dar cei mai mulți devin proşti de-a lungul vieții. Şi încă de tineri! Educația îi prosteşte. Îi dobitoceşte şi îi dresează. Nu-mi place ce se întâmplă cu oamenii şi sunt destul de sceptic în ceea ce priveşte educația. Am văzut mulți oameni deştepți, promițători, care aveau ceva frumos de oferit lumii, dar s-au dus la şcoală şi s-au tâmpit. După ani şi ani de educație şi dresaj intelectual sclipirea aia din ochi le-a dispărut. Parcă erau morți pe dinăuntru...

Am vorbi cu un prieten. I-am spus că totul e o minciună. El îmi răspunde că asta nu e decât vârful! Nu sunt eu singurul "optimist". Mi-a spus să intru în concret şi să văd câtă viermăraie e.

Într-adevăr, e facil să priveşti doar în jur şi să vezi minciuna. Dar asta e nimic față de concret, de cazurile particulare, de minciuna fiecăruia în față oglinzii lui, în

fața mea sau a celorlalți.

Generalizarea are rolul pervers de a ascunde mizeriile concretului. Dacă te apleci asupra unui subiect şi-l diseci fără milă, realizezi că fetidul care descrie cel mai bine situația e un termen atât de moale...

Spunem că "Oamenii sunt proşti!" şi ne rezumăm la atât. Ne resemnăm cu acest gând dar când privim un caz particular al prostiei generale ne speriem. Mulțimea ne salvează. Poate şi din cauza asta omul se simte mai bine în comunități cât mai numeroase pentru că altfel imaginea colcăielii din fiecare va duce la debilitarea întregii mici comunități. Mulțimea ne protejează: "Suntem toți proşti, dar rămânem uniți!"

Am un temperament coleric. În general sunt o fire introspectivă, calmă,

liniştită, dar câteodată explodez cu o aşa putere încât ceva în jurul meu întotdeauna se sparge.

Mă întreabă lumea - de ce sunt uneori violent? De ce sunt agitat şi nu-mi găsesc liniştea, de ce întotdeauna vreau să mă lupt cu cineva, vreau să distrug ceva, vreau să dobor o nouă limită? De ce nu accept ordinea din jurul meu, de ce nu sunt şi eu ca ceilalți: simplu, calm, mulțumit, liniştit? Eu aş adăuga: monoton, redundant, gol, paralizat, mort?

De ce?

De ce aş fi?

Sângele curge în noi pentru a ne trăi viața. În mine sângele curge mai repede decât în ceilalți. Sunt plin de energie şi viață. Un adevărat temperament războinic. E ceva cu care oamenii ar trebui să-şi dorească a se mândri...

Dar de ce toți vor să îi facă pe ceilalți să se nască, să trăiască, să mănânce, să bea, să se cace, să se fută, să voteze, să muncească, să se căsătorească şi să moară ca ei?

De ce?

Unii pur şi simplu... sunt altfel!

Dar totuşi, de ce sunt eu câteodată atât de violent?

Se spune că o vorbă inteligentă e mai eficientă decât o mie de palme. Dar câteodată o palmă face mai mult decât o mie de vorbe inteligente. Iar asta se întâmplă mult mai des decât ne place nouă să credem!

Despre o presupusă boală; fostul meu psiholog; eliberarea lui prin durere; ce este adevărul; teama de adevăr; hormonii de primăvară; şi despre suficienta, răutatea şi mediocritatea oamenilor.

Mai demult încercam să vindec această presupusă boală, dar mai mult ca sigur că mă aflam pe un drum greşit! Şi când spun asta, mă gândesc la fostul meu psiholog cu care îmi plăcea să discut nimicuri. Sau cel puțin, dacă ar mai fi trăit, mi-ar spune acelaşi lucru cu specifică-i imbecilitate genială de care a dat întotdeauna dovadă: “Nu există boală care să nu poată fi vindecată.”

Ce cretin!

Totuşi… poate avea dreptate. Nimeni nu m-a putut vindeca deoarece eu nu aveam nici o boală. Îmi negam adevărata fire. Singurul lucru cu adevărat inteligent pe care l-a spus a fost cu o clipă înainte de a-i înfige pixul în cap. Mi-a spus că fiecare are nebunia lui. Auzind a mia oară vorbele acestea, atât de profunde şi totodată atât de ieftine şi de inutile, mi-am dat seama că el nu poate ajunge mai departe de atât. Doctorul acela, pe care-l consideram ca având o inteligență peste medie, care

câteodată dădea semne că m-ar înțelege în profunzimea naturii mele, nu avea suflet! El nu era un suflet, ci un creier care analizează, spune, vorbeşte, dă răspunsuri şi generează întrebări exact ca o maşină. Poate cândva a avut suflet, dar în timp acea scânteie s-a stins în el, mintea luând locul inimii, luând locul inspirației şi instinctului.

A fost de datoria mea să-l eliberez!

Mai demult voiam să mă detaşez definitiv de grilele educaționale pentru a putea căuta, pentru a putea privi "adevărul" în ochi.

Acela care acceptă ordinea dinainte stabilită şi impusă de alții uitând să-şi exploreze trăirile interioare, nu va găsi niciodată adevărul.

Să fim sinceri! Adevărul este istoria? Adevărul este realitatea? Ambele put! Ambele prezintă omul drept o ființă monstruoasă, abjectă, animalică, animată de

pasiuni de nimic, de dorințe murdare şi de atitudini criminale. Adevărul este firea animalică a omului. Adevărul este ceea ce neagă toți, căci toți trăiesc în minciună şi toți încearcă să ascundă adevărul.

Acesta să fie adevărul?

Cert este că totul porneşte din îndoială! Când te întrebi ce este adevărul, eşti cuprins de îndoială şi ştii că eşti cel mult capabil să judeci asupra adevăratei naturi a firii tale... Dar în experiența mea de viață, am învățat un lucru bun, util, şi cu adevărat practic – când te îndoieşti de ceva, foloseşte forța brută! Funcționează întotdeauna.

Pe orice cale o luăm, orice raționament urmăm, ajungeam în acelaşi loc. Violența, durerea, crima, cruzimea, perversiunea, viciul, sângele, animalitatea şi instinctul.

Ascultă-ți instinctul, căci acela îți este Adevărul!

Este foarte greu să scapi de normele educaționale în care ai fost închis cu brutalitate, dar o dată ce ai obținut libertatea, îți dai seama că eşti pe calea cea bună şi nimic nu te mai poate întoarce din drumul glorios al devenirii personale.

O tipă mă sună să-mi spună că e îndrăgostită de prietenul ei, şi să mă întrebe ce cred eu despre asta. Ce sfat aş putea să-i dau eu, deoarece nu a mai fost îndrăgostită atât de tare ca acum şi îi e frică de asta. M-am simțit oarecum flatat. Credeam că nimeni în afară de mine nu-mi înțelege cu adevărat înțelepciunea. Toți suntem înțelepți în sinea noastră, dar rareori cineva ne apreciază.

A făcut bine că m-a întrebat pe mine. Eu, Zeul Viu al Înțelepciunii!

I-am zis să se ducă şi să se fută cu el în clipa asta! Nu are sens să discute sentimentele atâta vreme cât le simte. Ea îmi răspunde că nu se poate apăra în fața

lor şi nici nu ştie dacă merită să se îndrăgostească mai departe sau nu. Nu ştie dacă trebuie să se lase dusă de val... şi nici nu poate să comande unor asemenea lucruri...

Discuțiile astea sunt fără sens! Trebuie să trăieşti mai întâi şi abia apoi să desfaci în cuvinte trăirile. În sentimente nu există logică sau lege. În sentimente, sentința se dă înainte şi judecata după! De ce vrea să afle totul, să filtreze cu mintea ei lucruri pe care încă nu le-a simțit? De unde provine teama şi de unde nevoia de a-ți lua măsuri de precauție înainte de a experimenta, apriori? E absurd. Drumul inimii este un drum solitar. Nimeni nu-i poate da sfaturi în această privință. Şi când spun asta, mă refer la sfaturi, nu la păreri! Păreri poate să aibă oricine şi nu folosesc nimănui. Nici măcar celui ce le are. O părere în plus sau în minus e totuna. A-ți da cu părerea înseamnă a nu cunoaşte. Şi totuşi, mulți oameni debusolați se ghidează după păreri. După părerile altora. Ce prostie!

Sfatul meu e fost bun, dar din păcate nu asta aştepta. Ea nu voia sfaturi, ea nu voia păreri. Ea nu voia nimic din ce puteam eu să-i ofer, nimic din ce putea cineva să-i ofere. Ea voia să ştie gustul unui fruct necunoscut dinainte de a-l gusta. I-am zis „du-te şi fute-te cu el. E frumos, e soare, e primăvară şi simți că-l iubeşti. Du-te cu el… nu vorbi cu mine lucruri pe care, şi dacă ți le spun, nu le înțelegi atâta vreme cât nu le-ai trăit măcar o dată. “

Dar ea era proastă, aşa cum intuisem. Aştepta să o încurajez şi să îi spun alte nimicuri imbecile care ar putea să îi ridice moralul şi totodată să-i justifice ezitările şi suferința tacită în care se complace.

Cum poți să ajuți oamenii când ei sunt proşti şi nu înțeleg?

Primăvara hormonii adormiți se trezesc şi-şi cer dreptul la viață. Cred că e timpul ca o nouă femeie să intre în viața mea.

Nu ştiu cine şi cum, şi nici nu cred că mai am energia şi teatralitatea să mai cuceresc una. Dar e nevoie de aşa ceva.

Apoi începe lungul şi plictisitorul şir din viața mea de zi cu zi. Oare voi întâlni mâine femeia cu care îmi voi petrece restul vieții? Ar fi destul de comic. Să fiu propovăduitorul misoginismului crunt şi al disprețului față de femeie şi mâine să o văd şi să uit de toate. Ar fi interesant.

Mi-am tras o labă fainã azi...

De ce aceste reguli cretine, când lucrurile ar putea fi altfel? De ce nu pot fi toți oamenii sinceri unii cu alții? Pe lângă răutatea latentă a tuturor oamenilor, mai sunt şi mediocri, suficienți.

În fond, răutatea se naşte din prostie. Prostia este un un handicap al spiritului, iar răutatea una din consecințele ei. Demonul, în genere, nu reprezintă altceva decât

lipsa divinității, iar această lipsă a divinității este cel mai clar accentuată în imperfecțiune, urâțenie şi prostie. Oamenii pot fi judecați foarte uşor după cele mai mici aparențe. Chiar dacă uneori ai vrea să crezi că omul e necuantificabil, realizezi că rareori te înşeli asupra lui.

Lipsa discernământului elevat este cel mai malefic criminal.

Despre cum şi de ce mi-am incendiat eu cărţile; naşterea unui erou pe care nu l-a dorit nimeni; sfârşitul copilăriei şi acceptarea lui şi despre sinceritate ca act al cruzimii.

Mai demult îmi plăcea şi mie să mă refugiez în lectură, să caut răspunsuri sau să creez lumi în mintea mea. Încercam să fug de ce era în jurul meu, ascunzându-mă în miile de utopii pe care oricine era dispus să mi le vândă, să mi le ofere pe tavă şi, mai ales, să mi le bage pe gât! Totul pentru a mă salva, pentru a mă proteja. Probabil,

dacă urmam această cale, aş fi fost mai fericit.

Mai fericit? Poate.

Mai împlinit? Niciodată!

Într-o vreme a început să nu îmi mai placa lectura. Devenise ceva plictisitor. Monoton. Mi se părea un gest imbecil să citesc despre faptele unor eroi pe care nu i-am cunoscut niciodată sau care nici măcar n-au existat. Mi se părea o prostie să mă hrănesc cu plăsmuirile minților unor oameni refulați.

În general, scriitorii sunt pervertiți! Cine scrie sincer, scrie pentru el. Cine scrie pentru ceilalți e pervers. O face doar pentru a urmări un scop abject, doar pentru a întinde celor nepregătiți o capcană. O capcană a minții. De ce aş deveni eu victima unor oameni care nu şi-au găsit împlinirea decât în minciună?

Am ajuns la ideea asta în clipa în care am cunoscut nişte scriitori. Nişte scriitori

adevărați, nişte oameni cu adevărat talentați. I-am privit pe ei şi apoi am privit scrierile lor. În clipa aceea am văzut că pentru a crea ceva frumos trebuie să fii un monstru. Iar dacă nu eşti, trebuie să te transformi într-unul. Dacă visul rațiunii naşte monştri, cele mai frumoase lucruri se vor naşte din noroi!

Mi-am incendiat toate cărțile.

Le-am aruncat afară pe geam, am mers jos şi le-am ars pe toate în fața vecinilor din bloc care s-au adunat în jurul focului şi priveau speriați murmurând ceva de neînțeles. Era o noapte întunecoasă, iar umbrele gloatei din jurul meu se prelingeau hidoase pe blocurile din jur. În jocurile limbilor de foc, o mulțime de umbre executau un dans macabru, iar în mijlocul lor stăteam eu, tăcut, nemişcat, privind cu nişte ochi de gheață spre fumul gros care se ridică la ceruri. Cumva ştiam că ofranda mea avea să fie primită. Toate acele învățături, toate acele aventuri, toți acei eroi cu

înțelepciunea sau puterea lor de nimic - au ars. Din fumul lor murdar, din flăcările lor înalte şi între acele umbre, un nou erou trebuia să se nască...

Orice drum inițiatic este plin de umbre şi demoni. Arzând totul am dat viața umbrelor. Demonii erau acolo, mă priveau cu fețele lor hidoase şi imbecile, îmbrăcați în pijamalele alea puturoase şi slapii ăia pe care şi-i târâie prin rahat, murmurau între ei şi cotcodăceau în linişte, şoptindu-şi unii altora cuvinte moarte, încercând să-şi ascundă privirile în întuneric. Erau hidoşi... iar eu simțeam că sunt pregătit pentru a începe...

Dar ajunge cu evocarea inutilă trecutului!

Ce-i mort, nu mai învie nici Papa. Multă lume nu vrea să înțeleagă asta. Smiorcăiala nu foloseşte nimănui. Nu îmi place unde s-a ajuns, dar nu am avut altă şansă decât să mă adaptez. Şi am reuşit prea bine să o fac. Sunt mândru de mine.

Totuşi, îmi e milă de toți acei oameni pe care voi fi nevoit să îi calc în picioare.

Nu ar avea nici un sens să mă simt vinovat acum, când am negat fără regrete orice cale de întoarcere. Îmi asumam faptul că începeam să devin matur. Copilăria murise şi visele ei vor rămâne nişte himere moarte. Era timpul să îmbrățişez viața aşa cum era ea, bună sau rea. Era timpul să păşesc fără frică pe drumul ce mi se deschide. Sfârşitul copilăriei. Sfârşitul bunătății, milei, compasiunii şi înțelegerii. Sfârşitul iubirii necondiționate. Îmbrățişarea realității. Totul are un preț. În lumea asta, totul se plăteşte. Nu după moarte, nu în purgatoriu, nu în iad, nu în paradis – ci aici.

Totul se plăteşte. Acum şi aici!

Atâta vreme cât lucrurile sunt pure şi simple nu se pune problema remuşcărilor. Dacă nu îi calc eu, au să mă zdrobească ei. Toți se calcă în picioare unii

pe alții de parcă nu ar fi destul loc pentru toată lumea. E ca un autobuz! Fiecare vrea să stea în cârca celuilalt doar pentru a respira un aer mai curat. Toți sunt nişte vampiri şi toți sunt vinovați! Aş fi vrut să găsesc o a doua cale, dar nu am găsit. Nu sunt eu cel care a creat această lume şi nici nu sunt eu cel care a adus-o în halul acesta. Trăim o era a întunericului. Totuşi, din vanitate, nu pot să nu recunosc că mi-ar plăcea să fiu eu cel care o distruge! Dar care este prețul lumii?

Lumea - ce cuvânt mare! Dar înainte de a afla care este prețul ce trebuie plătit pentru a cumpăra lumea, am hotărât să mă adaptez ei...

Una din virtuțile mele incontestabile este sinceritatea. Sunt sincer cu mine însumi, sunt sincer cu ceilalți. Cel puțin, am încercat să fiu sincer cu ceilalți, dar până şi virtuțile sunt relative.

I-am spus unui om că e prost şi s-a supărat.

Am fost sincer, dar nu de sinceritate avea el nevoie. În schimb, pe mine nu pot să mă mint niciodată. Mă uit în oglindă şi îmi place de mine. Sunt mândru de monstrul în care m-am transformat.

Despre singurătate şi discoteci; luciditatea beţiei; dorinţa de a pocni pe cineva; echilibru interior şi plăcerea de a-l rupe; cum l-am pocnit pe ţărănoiul musculos, transpirat cu maieu alb, strâmt; şi despre motivul altruist petru care am făcut-o.

Dacă cineva va căuta vreodată certitudinea faptului că este o ființă solitară şi completamente de neînțeles, acela se va duce la discotecă. Discoteca este unde oamenii sunt prezenți în postura lor cea mai belicoasă cu putință, ca viermuiala soioasă de trupuri determinate hormonal să existe.

Prietenii mei se simt jenați atunci când trebuie să-mi comunice că sunt la

discotecă. Nu mă mint, dar se simt prost că trebuie să-mi zică asta. E ca şi cu drogurile: la un moment dat înțelegi că îți fac rău, dar nu te poți abține. Discoteca e chiar mai rea decât drogurile: acolo sunt curvele. Şi cum se va putea cineva feri de ceva atât de implacabil, atât de categoric? Dă-i unei femei un corp perfect, o piele catifelată şi rozalie, nişte sprâncene subțiri şi corect desenate, o gură senzuală şi vei vedea că nu mai ai nici un prieten.

M-am dus acolo cu câțiva prieteni şi i-am simțit, încă o dată, aşa cum sunt ei. Unul dintre ei e chiar simpatic, refuză să frecventeze astfel de locuri pentru că, într-un fel sau altul, ştie că e la fel de tâmpit ca toți de acolo şi vrea, pur şi simplu, să amâne cât mai mult momentul în care se va confrunta cu acest lucru.

Ce e cert e că la un moment dat am rămas singur şi beat, doar eu cu gândurile mele, departe de transpirație şi rituri de împerechere sau discuții imbecile despre

dorință şi reproş. M-am retras într-un colț şi am fixat una din priviri spre ceva anume, spre ceva care mă atrăgea. Spre nimic. Am privit aşa câteva ore, ca şi un drogat, iar când luminile s-au stins am plecat şi eu.

Trebuie să recunosc sociopatia ce mă animă. Nu sunt o ființă socială. Dar tocmai în virtutea acestui fapt sunt legitimat să sufăr de scârba asta. Beția disociază între farsori şi autentici în domeniul ăsta. Farsorii se vor trezi neobişnuit de integrați, pe când autenticii vor privi tâmp la tot ce se întâmplă... tâmp şi detaşat.

Totul e tâmpit în jurul nostru.

Totul e minciună.

De mult nu am mai lovit pe nimeni. Mă gândeam acum câteva seri, în discotecă, să lovesc pe cineva, dar ceva din muşchii mei parcă nu răspundea cum ar fi trebuit. M-am temut că voi fi prea moale, că voi lovi fără să lovesc, că voi lovi încercând să nu

fac "prea mult" rău. Că voi fi jalnic. Ei bine, un motiv suficient pentru a nu mai lovi pe nimeni.

Făceam ca fetele virgine. Pumnul meu se păstra pentru persoana care-l va merita cu adevărat.

Uneori îmi plac oamenii...

Câteodată sensibilitatea lor mă umple de milă şi compătimire, iar altădată îmi provoacă stări de greață fiziologică. Greața asta ajunge să se transforme în ură necontrolată şi furie bestială, iar în clipele acelea, în care echilibrul interior se rupe, mă simt fericit. Nu mi-am dat seama cât de fericit pot fi, decât acum o săptămână, când am fost a doua oară după mulți mulți ani la o discotecă. Faptul că un personaj involut îmi sărea în ochi de departe nu părea să fie o problemă majoră de adaptare socială. Dar modul în care spărgea semințele cu o singură mână, părea să îmi

genereze o oarecare stare de disconfort. Din clipa în care l-am văzut am dorit să-i sparg fața. Nu ştiam de ce... nu puteam să-mi explic în acel moment ce mână necunoscută mă împingea spre el şi ce forță nebănuită îmi încleşta pumnul transformandu-mi-l într-un ciocan desfigurator.

Dar de ce să-mi explic?... mi-am zis eu în clipa aceea. De ce să ucid tot farmecul vieții cu logica mea rece? Nu e minunat să te laşi pradă trăirilor, să te laşi dus de valurile emoțiilor? Mă simt viu. Nu sunt rece... ci sunt viu, mai viu decât mulți alții. Dar ce să mai lungesc firul gândurilor? Adevărul suferă de prea multă analiză!

Gândind şi instantaneu raționând aceste lucruri care pentru noi toți ar trebui să fie evidente, nu am mai stat să aştept un motiv pentru a-l lovi. Nu am mai stat să mă întreb de ce simt nevoia de a sparge fața acelui idiot.

Doar am făcut-o!

Am mers direct la el şi l-am lovit cu sticla de bere în cap, iar cu cealaltă mână i-am sprijinit pumnul meu în figură spărgându-i nasul. Încă înainte să cadă toate cioburile pe jos, am început să-l lovesc sistematic şi necontrolat cu ambii pumni în față şi în stomac. Nu îi lăsam timp nici să horcăie sau să sângereze. I-am dat!

Am observat că atunci când iau inițiativa, devin foarte eficient în luptă. Planific dinainte loviturile în aşa hal încât nu trebuie să mă mai tem de o retaliere. Un joc de şah în care eu întotdeauna câştig. Un joc de şah în care doar eu fac mutările.

Cei zece prieteni cu care era, nu au putut face nimic. Simțeam mirosul de frică pe care îl emanau toți porii lor de idioți transpirați. Miroseau mult prea urât ca să pot rezista acolo, de aceea m-am hotărât să plec. Credeam că terminasem cu el, dar chiar în momentul în care am ajuns lângă ieşire, am observat că individul încă mai mişca. Încerca să se ridice de jos. Şi-a scuipat nişte dinți într-un mod foarte stângace, ca să

nu se înece cu ei, probabil. În clipa în care am văzut asta, m-am repezit spre el şi l-am izbit cu piciorul în latul figurii. De data asta nu s-a mai ridicat, iar băieții aceia semimusculoşi şi cu tricouri albe strâmte şi figuri imbecile s-au împrăştiat şi au luat-o la fugă.

L-am lovit ultima oară amintindu-mi ce îmi repeta sistematic profesorul de matematică în şcoala generală: "Să nu laşi niciodată o problemă neterminată!" Mi-a scăzut un punct la un extemporal banal, doar pentru că nu terminasem problema, deşi rezultatul ei era evident, cum am lăsat să se înțeleagă. Chestii de detaliu. L-am urât mult pentru asta şi l-am rănit de multe ori... în mintea mea. Pe vremea aceea eram un copil impresionabil şi credeam multe din tâmpeniile pe care cei din jur au început să mi le bage în cap "spre binele meu". Atunci nu am crezut că aceste lucruri idioate pot afecta atât de mult atât cursul vieții mele, cât şi pe al celorlalți. Dacă în

copilăria mea acest detaliu nesemnificativ nu m-ar fi marcat într-atât, poate că victima mea de acum ar fi ieşit mai repede din spital. O simplă vorbă aruncată de un imbecil în urechile celorlalți putea avea efecte atât de devastatoare! O vorbă fără valoare, o banalitate de căcat, în care acum, brusc, începeam să cred. În ziua aceea mi-am dat seama că vorbele au valoare şi cuvintele au putere.

Ăsta e unul din motivele pentru care am început să scriu.

Dacă nu l-aş fi lovit a doua oară, mi-aş fi refuzat una dintre cele mai intense stări de voluptate perversă şi criminală. Tocmai aici voiam eu să ajung; altfel nici nu începeam povestea asta.

Nu m-a frapat faptul că bodyguarzii au fost prea şocați de cele întâmplate ca să se poată dezmetici la timp şi să-şi dea seama că datoria lor era să mă bată – de altfel singurul lucru pe care ştiau să-l facă. S-au uitat la mine cum ies şi până să-şi dea

seama ce s-a întâmplat, eu eram deja departe. Au stat acolo ca nişte incapabili, neputincioşi, neavând destulă putere să schimbe cele hotărâte de mine. Voința mea era valoarea supremă, iar eu mă simțeam puternic. Am trecut ca o umbră printr-o încăpere funebră plină de statui moarte.

Oricum, era o muzică de căcat şi cred că şi ăsta a fost unul din factorii care m-a determinat să bat pe cineva. Chiar aşa era... Acum că mă gândesc din nou la acele lucruri îmi dau seama de ce am acționat astfel.

Totul are o logică şi nimic nu este întâmplător.

E plăcut să constați că încă te poți surprinde pe tine însuți; să vezi că toate faptele tale fac parte dintr-un plan măreț, dintr-un plan perfect, pe care nici măcar tu nu-l înțelegi. Trebuie doar să crezi în el, trebuie doar să crezi în tine, în pulsiunile tale, în emoțiile tale.

Dădea din cap succesiv, şi se părea că îl distrează muzica aia. Fuma cu o mână, spărgea semințe cu alta şi se uita cu balele scurgându-i-se după nişte studente cuminți care au făcut greşeala să calce în acel loc nesigur, unde o mulțime de dezaxați umblă în libertate. Ştiu, o să pară o mare ipocrizie că sunt eu cel ce spune asemenea lucruri, mai ales acum, după cele întâmplate şi relatate de mine aici. Dar poate în timp mă veți cunoaşte şi vă veți da seama că EU sunt cel normal, iar ceilalți sunt cei nebuni în această lume. E mult de spus şi greu de înțeles. Tot ce sper e că aceste confesiuni să ajute, să îi facă pe ceilalți să simtă ce-am simțit, ce simt eu, ca apoi să poată vedea înțelepciunea ascunsă în planurile şi acțiunile mele, pe care aici, pentru toți, am să le relatez întocmai aşa cum s-au întâmplat.

Una dintre acele fete îmi plăcea mult şi simțeam nevoia să o protejez. Avea o privire finuță, echilibrată. Era îmbrăcată decent. Nu nu mirosea a spray cum put de

obicei vacile alea grase şi rujate în nesimțire, care se hlizesc la auzul propriilor inepții. Era o țipă normală, iar banalul şi inocența ei mi se păreau foarte atrăgătoare în acel loc al depravării şi al involuției. Simplitatea şi puritatea ei făceau să îmi apară precum un înger în grota aia întunecoasă şi zgomotoasă pe care oamenii o numeau discotecă. Cu siguranță locul ei nu era între acei tâmpiți periculoşi.

Aşadar, reanalizând faptele petrecute, aş putea spune că au fost nişte cauze clare care mi-au trezit instinctele animalice. Muzica proastă, anturaj imbecil, atmosfera de căcat, țărănisme ieftine, maieuri, muşchi, țigări, băuturi scumpe şi atitudini snoabe.

Nu trebuie să neglijez faptul că am acționat şi dintr-un spirit nobil de cavaler dezinteresat, protector al ultimelor urme de inocență rămase în lumea asta murdară. Inconştient, eu de fapt voiam să o apăr pe ea. M-am simțit ca un adevărat cavaler, iar

atitudinea mi-a fost în curând răsplătită.

Despre încercarea de a avea control asupra vieţii; greşeala lui Sergiu şi despre cum l-am readus la viaţă omorându-l.

În viață e o tâmpenie să porți centură de siguranță. La un moment dat, oricine ajunge să fie depăşit de situație.

Mă refer în special la Sergiu, un amic de-al meu, care ducea o viață simplă şi lipsită de frământări - atât fizice, cât şi metafizice. Totul pentru el era minunat, până când a fost dat afară de la serviciu. Nemaiavând bani să se întrețină la standardele mofturoase de până atunci, gagica l-a părăsit. A intrat într-o stare de depresie care a durat multă vreme. Cu greu, şi-a revenit cât de cât. Nu mult, doar suficient cât să poți spune că mai e viu, doar atât cât să fii sigur că va inspira şi expira atunci când i se va termina aerul din plămâni, doar atât cât să fii sigur că va mânca măcar o dată la două

zile spre a nu muri de inaniție. Parcă voia să trăiască, să reînceapă ciclul natural al vieții, dar nu era prea sigur de asta. Încerca să se sinucidă luând doar jumătate de flacon de xanax, semn că, încă ezita. Biletul spre lumea cealaltă costă cât un flacon de xanax iar el luă doar jumătate, semn că deocamdată era indecis.

După una din multele lui crize interioare a vrut să meargă la psihiatru. Psihiatrul însă nu era de găsit. Vecinii au spus că avuse un accident. Unul din pacienți sărise la el şi-l lovise cu ceva în cap, iar acum era în spital. Doctorii spuneau că nu-şi va mai reveni niciodată.

Deşi starea lui Sergiu îmi provoca un sentiment situat undeva între milă şi scârbă, am decis să-l ajut. I-am spus că e o tâmpenie să încerce să controleze totul în viață. I-am zis că a fost o tâmpenie să creadă că viața lui era binecuvântată şi specială, a fost o tâmpenie să se creadă în paradis atâta vreme cât o mică lovitură a

putut dărâma totul în jurul său, trimițându-l în lumea tenebrelor celor vii.

El continuă să se smiorcăie ca un imbecil, să spună că e o mizerie de om care nu a meritat nimic. Într-adevăr, era o atitudine bună. O dată ce te loveşti de fund, începi să gândeşti altfel problemele existențiale. Totuşi, patetismul lui şi apatia în care trăia erau insuportabile pentru cei din jur, aşadar i-am poruncit să renunțe la regrete şi să se vindece dracului de starea asta de căcat, căci dacă nu o va face, mă voi simți nevoit să pun eu capăt mizeriei de viață ce i-a mai rămas, mizeriei de viață în care se bălăceşte precum un porc în propriile excremente.

I-am dat un timp de câteva zile, după care, văzând că nu renunță la starea aia de moarte clinică din care nu vrea să-şi revină, sarea aia în care începuse să se complacă, am început să-l lovesc. Îi căram palme după palme, urlându-i că e o prostie să încerce să controleze totul în viață. Câteodată trebuie să laşi evenimentele să

curgă, să fie aşa cum sunt şi să le accepți fără să încerci să te implici. Trebuie să laşi viața să se scurgă, să laşi totul să vină de la şine şi să treacă prin tine fără să te atingă, fără să lase urme. Dar el plângea în hohote şi gemea neputincios zicându-mi cât e de greu să renunțe la tot ce a învățat până acum. Toate acele lucruri care îl făceau prizonierul propriei neputințe, propriei suferințe. Printre sughițuri şi lacrimi, mă întrebă - fără control, fără logică, fără structură, fără sens - ce se va alege de el? Cum ar putea trăi el altfel? A spus că fiecare om trebuie să aibă control asupra vieții sale deoarece altfel nu se poate.

Continuam să-l pălmuiesc, dar el era prizonierul propriei minți, sclav al propiilor iluzii. Văzând că nu se poate altfel, am luat o pernă şi am început să-l sufoc. I-am dat drumul doar când am simțit cum ultimele picături de vlagă se scurg din el şi viața se stinge precum se topeşte o lumânare şi se stinge în propria ei ceară.

Nu a fost prima oară când am eliberat un om prin durere, dar a fost clipa în care am înțeles că într-adevăr inteligența nu este un dar al fericirii, ci mai degrabă o capcană a ei.

Sergiu trebuia să moară pentru a renaşte.

Trebuia să se lovească de fund, să vadă vidul, să vadă negrul, să simtă liniştea morții spre a se trezi din nou din ea, viu, renăscut.

Acum e fericit.

Viața lui s-au schimbat în bine. În mult mai bine, deoarece acum nu îi mai pasă de nimic. Ştie cum e acolo jos. A simțit întunericul ăla, a simțit vidul precum o gheață care îl trage spre el şi îl stinge. A ştiut cum e să fii mort. S-a temut de moarte mai mult decât s-a temut de viață, de aceea a hotărât că e mai bine să trăiască.

Experiența pe care am avut-o cu Sergiu s-a întâmplat demult. Nu ştiu de ce am

simțit nevoia să o amintesc. Probabil deoarece cred că e un preludiu la ceea ce urma să se întâmple. Legătura e imperceptibilă, vagă, dar unele lucruri sunt înțelese mai bine atunci când sunt privite din ceață...

Despre o plimbare prin parc; un mod unic de a privi universul; singuratea ca sinonim al puterii; dorinţa de a urmări o femeie şi plăcerea disecţiei ca studiu.

Mă plimbam prin parc contemplând o după-masă însorită. Mă simțeam liniştit şi eram ok atâta vreme cât ignoram țiganii, aurolacii şi gaborii cu bastoanele lor din cauciuc, personaje care constituiau cam jumătate din fauna parcului.

Câteodată mai vedeam un bătrân decrepit contemplând ultimele clipe ale sănătății sale fizice. Sănătatea lui mentală era în afară discuției, deoarece privirea lor tâmpă, goală şi lipsită de "feeling" îmi dădea fiori reci. Mă uitam la ei fără să schițez

vreun gest, iar câte unul răspundea privirii mele cu un zâmbet. Un zâmbet imbecil, care trecea prin mine, dar era acolo, cumva ştiam că mi-era adresat deşi nu reuşea să mă atingă. Erau fericiți în clipa aceea. Mă întrebam dacă nu ar fi mai bine să-i eliberez de durerea ce urma să-i cuprindă, omorându-i pe loc, ajutându-i să scape de agonia continuă în care se zbăteau. Era doar o idee la care îmi plăcea să meditez... Nu știu ce atitudine ar trebui să luăm în aceste situații. Este un subiect pe care cu toții îl evită. De ce nu ia nimeni inițiativa? Toate aceste principii care leagă mințile oamenilor... De ce nu îi execută direct? De ce guvernul preferă să îi ucidă lent, micşorându-le pensiile şi distrugând sistemul medical de care aceşti decrepiți agonizanți au nevoie ca de aer? De ce nu inițiază un program de eutanasiere rapidă în loc să facă frecții la piciorul de lemn al economiei cu sug-ventiile lor de rahat?

Câteodată mă întreb dacă sunt singur. Am rămas singurul om "liber"? Am

rămas singurul om care "vede"? Am rămas singurul om care "înțelege"? Şi dacă “da” e răspunsul acestor întrebări, înseamnă că răspunderea mea e mare. Dacă nu intervin, dacă nu îmi folosesc puterea pentru a acumula mai multă putere, până când voi fi capabil să curăț toate murdăriile acestui pământ, totul va fi pierdut. Sunt eu oare singurul cercetător al naturii şi firii umane? Fără mine, totul va fi pierdut. Lumea asta ar putea să dispară. Valoarea mea este incomensurabilă, iar tocmai de aceea nu mă tem de moarte. De aceea nu mă tem de nimic atunci când comit faptele mele îndreptate împotriva ordinii sociale, ordine acceptată de toți imbecilii care îşi târăsc existența în preajma mea. Simt că am un destin măreț, iar asta mă face să mă simt invulnerabil.

Sunt nişte legi nescrise pe care e bine să le respecți. Desparte-te de cei slabi şi proşti, acceptând faptul că, spre deosebire de ei, tu ai un destin. Singurătatea îți dă

puterea să mergi în locurile în care toți ceilalți s-au temut să meargă.

Trezirea la adevărata conştiință nu apare dintr-o dată. Apare în timp şi astfel eu, pe zi ce trece, mă apropii tot mai mult de ceva ce încă nu înțeleg, dar intuiesc şi simt. Simt ceva măreț, ceva grandios cum vine din mine şi mă umple de... viață. Un fel de fluid care circulă prin mine şi mă face puternic, care mă face să simt mai multe, să înțeleg mai multe. Sunt clipe în care e o stare atât de intensă, încât parcă le pot citi tuturor gândurile şi le pot simți sufletele... dar mă sperie, căci cei mai mulți sunt goi. Cu cât acumulez mai multă înțelepciune, cu cât meditez mai mult la aceste lucruri simple şi naturale ale vieții, devin mai conştient de mine însumi şi de destinul meu.

Sunt un cleric! Un părinte spiritual al națiunii, un mântuitor şi profet. Nu m-a atras dictatura în mod pecial. Dictatorii au vrut doar putere pentru a-şi satisface vanitatea, pe când viziunea mea transcede totul. Mă voi sacrifica luând în mâini

sceptrul puterii, şi nu pentru mine, ci pentru ceilalți. Da... sunt un vindecător al acestei națiuni... Părintele spiritual de care cu toții au cu-adevărat nevoie.

Un singur lucru m-a rupt din această ascensiune pe scara propriilor mele trăiri megalomaniace. Am văzut-o pe fata aceea de atunci, din discotecă, pe tipa aceea "cuminte şi liniştită". Era împreună cu o prietenă. Se țineau de mână, lucru ce denota delicatețe, apropiere şi intimitate. Mi s-a părut un gest frumos... inocent... copilăros... ceva ce nu mai găsisem de multă vreme. Păreau destul de apropiate emoțional. După gesturi, îmbrăcăminte, felul în care se adresau una alteia, am tras unele concluzii. Este modul în care citesc şi înțeleg oamenii, fără să ajung să vorbesc cu ei vreodată. Gesturile îi trădează şi reuşesc să îi înțeleg pe oameni încă dinainte de a încerca să deschidă gura - oricum nu ar avea nimic să-mi spună. Nimic ce m-ar putea interesa.

Încep să le urmăresc. Mă simt surescitat şi o transpirație plăcută şi invizibilă

începe să-mi mângâie nervii. Vânătoarea trezeşte nişte senzații pe care mulți nu le simt niciodată, pe care mulți le consideră moarte. Este minunat să poți urmări cu perseverență pe cineva, să-ți faci din asta un scop al vieții imediate.

Urmărirea... studiul. Pentru a obține cunoaştere trebuie să studiezi, dar pentru a obține înțelepciune trebuie să observi.

Urma să păşesc într-o nouă etapă a vieții mele şi eram sigur de asta. Gândul începea să mă excite. Următoarele săptămâni am să o urmăresc, am să aflu totul despre ea şi dacă voi fi destul de bun şi de perseverent am să ajung să o cunosc mai bine decât se cunoaşte ea însăşi. Mă simțeam extraordinar şi nu mă mai gândeam la nimic altceva. Totul era abilitate, control, actorie, experiment şi viciu. Viciul meu a devenit Ea - viața ei, mişcările ei, gesturile ei... Totul.

Le-am urmărit pe amândouă până când au ajuns acasă. Studente fiind, din alt

oraş, stăteau singure într-un apartament, probabil închiriat. Era deja aproape noapte şi am hotărât să aflu totul cât mai repede. Nu m-am întors acasă, ci am stat toată noaptea treaz, la pândă. Voiam să ştiu ce face dimineață, la ce facultate este, cine îi sunt prietenii, unde umblă, ce hobby-uri are. Pasiunile ei, secrele ei, începeau s ama obsedeze cu atât mai mult cu cât erau pentru mine un desăvârşit mister. Voiam să ştiu TOTUL. Un fetişism pervers şi absolut mocnea în mine, în dorința mea acerbă de a diseca sufletul şi viața unei ființe simple din plăcerea de a studia...

Răbdarea nu trebuie considerată a fi drept o virtute, mai ales atunci când eşti sigur pe tine şi ai un țel determinat.

Despre o noapte plină de aventură; siguranţa ce ţi-o dă cuţitul din buzunar; aplicarea justiţiei oarbe şi bastonul de cauciuc de la capătul acesteia; puterea de a fi anonim în haită şi despre revelaţia cagulei.

Urma să fie o noapte lungă.

Îmi era greu să nu-mi pierd răbdarea. În mintea mea se derulau scenarii cu repeziciune, dar eu le ucideam cu voința mea. Ştiam că este un experiment şi deocamdată eram în stadiul de observație. Nu aveam voie să intervin în nici un fel. Trebuia să găsesc altceva de făcut pentru a trece timpul mai repede.

Ca aproape intodeauna, aveam cuțitul în buzunar. Pun mâna pe el şi mă cuprinde un plăcut fior de siguranță. Nu-mi pot cenzura un zâmbet de satisfacție în colțul gurii. Urma să fie o nouă aventură în această noapte.

Mă simțeam puternic.

Deveneam puternic asemeni unui zeu al nopții - singura conştiință trează în inima oraşului. Cei din blocuri dormeau, iar cei ce nu dormeau probabil erau morți de beți sau omorâți de munca lor oarbă. Nimeni nu era asemeni mie.

Cel puțin așa îmi plăcea să cred...

Câteva maşini de poliție urmate de două camioane trec în viteză cu sirenele pornite. O oportunitate de a observa organele societății în acțiune, pentru a le cunoaşte slăbiciunile, pentru a le analiza tacticile. Voiam să profit de şansă. Trebuia să-i urmăresc! Merg spre prima parcare, pocnesc un taximetrist şi-l scot afară pe geamul maşinii. Înainte să se dezmeticească, intru în maşină şi o iau pe urmele sirenelor.

Maşinile opresc la periferia oraşului în nişte cartiere sărace, atât de sărace încât îți era scârbă să treci pe acolo. Din camioane sar vreo 80 de mascați ai poliției şi încep să se împrăştie prin toate cotloanele magherniței ăleia. Eu mă ascund într-un loc întunecat la marginea unei case dărăpănate. N-a trebuit să aştept mult până să treacă în fugă pe acolo unul din mascații poliției. Cum dă colțul, îl izbesc în figură cu

un par de lemn, iar în clipa în care cade jos încep să-l lovesc cu sete spre a fi sigur că nu se va trezi curând. După ce termin, îi trag corpul inert în colțul întunecos în care stătusem la pândă şi încep să-i dau jos hainele.

Dintre toate accesoriile cel mai mult mi-au plăcut cagula şi bastonul. Armura îmi inspira siguranță, bastonul putere, dar când aveam cagula aia pe față şi mă amestecam printre trupele poliției care intrau în case experimentam o voluptate perversă şi de neimaginat.

Nu ştiam exact care e scopul acelei razii dar încercam să mă adaptez şi să-mi joc rolul. În general poliția brusca populația acelui cartier, majoritatea de o culoare şi naționalitate îndoielnică. Întâi le intrau în case. De regulă le băgau lanterna în ochi, spuneau că e poliția şi îi dădeau la o parte. O dată intrați începeau să le cotrobăiască prin dulapuri, lăzi, cămări, haine... Le întorceau toată casa pe dos în timp ce îi

îmbrânceau impasibili la comentariile bulibaselor şi urletele pirandelor lor. Erau bastonati doar cei care opuneau rezistență.

Observând ce fac polițiştii, le asimilez codul etic şi încep să lucrez pe cont propriu. Spărgeam uşile cu picioarele şi intram în casele oamenilor, unde fără să pun multe întrebări, începeam să îi fac varză pe toți. Bărbați, femei şi copii. Conform regulamentelor poliției, cu cei ce nu opuneau rezistență nu insistam, dar pe cei care încercau să retalieze îi loveam până nu se mai ridicau de jos.

La un moment dat, vreo trei țigani fortosi cărora le împărțisem cam o duzină de bastoane - cel puțin jumătate din ele peste gură - au sărit înnebuniți la mine şi erau cât pe ce să mă doboare, şi chiar ar fi reuşit dacă din întâmplare n-ar mai fi fost nimeni acolo.

În mai puțin de zece secunde, împreună cu alți douăzeci de mascați, dădeam

fără milă în cei trei care, deşi nu mai mişcau deloc, încă cinci minute au mai încasat lovituri de baston şi bocanci în gură, stomac şi coaste. După ce am terminat cu ei, feţele lor erau de nerecunoscut. După acest incident, ceilalţi mascaţii au fost puţin mai violenţi, dar pe mine tot nu mă putea întrece nimeni în zelul justiţiar. Eram parcă cuprins de o frenezie asasină şi loveam fără milă tot ce mişca şi nu purta cagulă. Pe un bărbat l-am aruncat pe geam. În rapoartele oficiale s-a consemnat că sărise singur la vederea poliţiei, deoarece, probabil, avea ceva de ascuns şi încerca să scape cu orice preţ. Evident!

Adevărul e că toţi au ceva de ascuns.

Toţi au un secret împuţit de care ţin cu dinţii şi pe care nu vor să-l afle alţii sub nici o formă. Respectivul îşi rupsese ambele picioare şi o mână, iar acum era în comă uşoară la spital. Avea o faţă de infractor, îmi opusese rezistenţă, aşadar nu aveam de

ce să simt vreun sentiment de culpabilitate.

Toți sunt vinovați!

În câteva ore distracția s-a terminat. Eu am plecat mai repede. A fost una din cele mai frumoase nopți din viața mea şi mai mult de atât, a fost unul din motivele pentru care m-am gândit că poate merită să fii polițist, măcar pentru plăcerea de a bate oameni.

Mai erau câteva ore până dimineață şi, pentru a nu mă plictisi, profitând de noua mea identitate m-am gândit să fac o razie pe cont propriu. Am intrat singur în câteva birturi de calitatea a treia şi alte baruri rău famate, unde am bătut beţivani adormiți şi şmecheri de ocazie. Am primit o groază de bani, mită de la proprietarii barurilor, pentru a ignora faptul că actele lor nu erau în regulă, băuturile contrafăcute şi multe alte motive pe care eu nu le ştiam, dar cu siguranță le ştiau ei.

Acționau precum roboții în clipa în care brațul lung al legii cu baston de cauciuc era lângă ei, după ce în prealabil le bătuse până la inconștiență câțiva din clienții lor fideli. Ei se simțeau vinovați în fața legii, iar în clipa aceea eu eram legea. Precum justiția e legată la ochi, eu eram mai modern - purtam cagulă şi arătam ca un călău - executorul orb al ordinii şi legii statale.

Despre partea plăcută a vânătorii; o plimbare la faculta pentru a fura dosare; escaladarea balcoanelor; despre chiloţeii laurei şi aroma lor, masturbarea şi sentimentul de eliberare.

Lucrurile minunate se întâmplă celor ce aşteaptă.

S-a făcut dimineață. Am trecut pe acasă, unde mi-am lăsat echipamentul achiziționat în noaptea dinainte, şi m-am întors la apartamentul fetei, la locul de urmărire. Eram grăbit să aflu totul imediat, voiam să termin acest experiment cât mai

repede pentru a putea trece la planuri cu adevărat serioase. Noaptea care tocmai trecuse îmi deschise nişte posibilități nebănuite. Ştiam cumva că de acolo trebuia să încep. Trebuia să port acel costum negru în care eram lipsit de identitate, protejat de lege, de sistem, iar frica oamenilor ce stăteau în fața mea funcționa ca un scut pentru mine. În acel costum eram invulnerabil.

Am păstrat cagula la mine. Din acea zi intodeauna am purtat o cagulă în buzunar, deoarece am realizat că în clipa în care nu mai am identitate mă apropii de esența lucrurilor fără să simt teamă, fără să am blocaje sau inhibiții. Asta îmi va permite să-mi împing instinctele spre limite inimaginabile, generandu-mi senzații de o voluptate vecină cu cele mai groaznice perversiuni niciodată încă experimentate de corpul şi mintea omului. Nimic nu se compară cu senzația aceea pe care o simțeam când îmbrăcat în armura trupelor de intervenție, brațul meu cădea cu putere asupra

nenorociților, pe care destinul lor păcătos i-a pus în fața mea. În fața legii. În fața justiției fără identitate, fără nume şi fără față. Loveam rapid eficient şi sistematic precum o maşină şi păream că nu voi obosi niciodată. Eu nu mai eram Eu, Eu eram legea, ordinea, justiția şi disciplina! Totul pentru mine era lege şi ordine, iar cei din jurul meu erau cei ce au încălcat-o. Senzația aceea nu se compară nici cu orgasmul, ci e o senzație divină care persistă ore întregi. Probabil este ceea ce simt zeii, o senzație de invulnerabilitate din spatele căreia tu eşti şi te simți stăpânul absolut. Controlul desăvârşit.

În timp ce mă gândeam la plăcerile eliberatoare de noaptea trecută îmi simțeam penisul în erecție, dar chiar în clipa în care am vrut să intru într-o scară de bloc să mă masturbez, am văzut-o pe cea aşteptată de mine ieşind. Îmi potolesc instinctul sexual şi încep din nou urmărirea. Parcă toată oboseala din mine dispăruse. Eram mai

odihnit ca oricând.

Continui să o urmăresc...

Tipa ajunge la facultate. Se întâlneşte cu câțiva tipi şi tipe. Probabil colegi. Îi urmăresc mai departe până la intrarea în facultate, de unde îi aflu clasa, grupa şi orarul ei. Mă duc spre secretariat, unde înainte de a intra, îmi pun cagula. Secretara urlă speriată, cei doi studenți ce aşteptau la coadă se trag deoparte terorizați de frică, în timp ce eu smulg pupitrul cu dosare dintr-un dulap şi fug cu el pe coridorul facultății. Toți se uitau tâmpiți cum un tip cu cagulă neagră fuge pe coridor cu un pupitru cu dosare. Nimeni nu a intervenit. Toți erau depăşiți de situație.

Ajuns afară, urc repede într-un taxiu particular şi o şterg fără urme. Las dosarele acasă şi apoi plec hotărât spre apartamentul fetei. Ştiam că e la şcoală. Probabilitatea că ea să apară pe neaşteptate era nulă, fiind convins că e tipul de fată

care merge la şcoală ca să învețe, nu ca să fută buha sau să scape în alt oraş de tutela părinților prea binevoitori de acasă, aşa cum fac mai toți studenții țării. Chiar eu eram unul dintre aceştia şi probabil chiar la acea oră eu trebuia să fiu la şcoală, dar e o tâmpenie să te implici în aşa ceva.

Facultatea nu-ți oferă perspective reale în această societate de eterna tranziție pe care o tranzitam şi eu în felul meu. Aş fi putut să trăiesc această tranziție mahmur, aş fi putut să o trăiesc posac şi supărat pe viață, dar ştiam că pentru a fi fericit, trebuia să încerc să găsesc un oarecare farmec în tot ce mă înconjoară. Aşa mi-am găsit distracții noi şi interesante, cum era aventura de acum - urmărirea unei necunoscute care mă atrage.

În facultate, unii decid să-şi bage interesul, dar cei mai mulți decid să-şi bage picioarele. Nu pot să îi condamn. De obicei, oamenii nu au ce alege - conjuncturile îi

aleg pe ei.

Ajung din nou la tipă acasă.

Nu voiam să sparg uşa, pentru a nu crea suspiciuni. Eram în faza pasivă, de observaţie şi orice element impredictibil ar fi putut strica totul. Folosindu-mi agilitatea, mă urc pe balcoane până la etajul trei unde stătea gagica. Eram într-adevăr binecuvântat de destin - balconul era deschis. Intru în casă şi încerc să nu deranjez nimic. Cotrobăiesc puţin prin pupitre unde dau peste un jurnal, un fel de caiet în care îşi scria ea gânduri şi idei în clipele de singurătate sau suferinţa interioară – specific pentru o virgină. Citesc câteva rânduri şi îmi dau seama că e un obiect prea preţios pentru a nu-l lua cu mine. Caut în dulapul ei, văd ce fel de haine preferă, cum îi place să se îmbrace, ce fel de lenjerie intimă poartă, ce parfum foloseşte... cercetez totul. Fiecare încăpere, fiecare colţ, fiecare pupitru şi dulap a fost cercetat, iar informaţiile

acumulate le stocam în mintea mea, iar subconştientul le prelucra, oferindu-mi date clare. Mă hrăneam cu informație precum se hrăneşte un şobolan nesătul cu mâncare. Adulmecam totul, priveam totul, pipăiam totul şi nu voiam să pierd nici un detaliu. Tot adulmecând lucrurile ei, mă opresc la o pereche de chiloți, o remarcabilă piesă de lenjerie intimă, pe care cu siguranță o purta atunci când se gândea la aventurile pe care ar putea să le aibă cu "cavalerii" ei virili; deşi nu era genul de tipă care să aibă aventuri.

Tipa trăia în visare şi jurnalul ei confirma faptul acesta. Era virgină.

Toate virginele au un miros specific. Virginele au o aromă aparte, ceva ce nasul poate simți dar intuiția ghidează şi mai bine. Mirosul lor în perioada ovulației poate înnebuni până şi o cireadă de porci impotenți! Toți acei hormoni pe care corpul îi împrăştie în jur sunt ca un strigăt de disperare, ceva care chiama şi spune – "Hai,

fute-mă! Salvează-mă de povara asta...”

Înnebunitorul miros de parfum şi feromoni impregnați în acei chiloți mă excita enorm, cu atât mai mult cu cât mă excita situația în sine, modul în care am ajuns atât de aproape de sufletul Laurei fără ca ea să ştie.

O chema Laura.

Era perfectă în simplitatea ei, în banalul ei, în felul în care reuşea să întruchipeze toate calitățile, limitările, pasiunile şi aspirațiile majorității fetelor de vârsta ei care proveneau dintr-o familie normală şi au primit o educație normală. Totul era atât de “normal”, încât mă gândesc că aş putea-o iubi necondiționat pe fata asta. Gândul acesta m-a excitat şi mai mult, iar în timp ce-i adulmecam chiloțeii de dantelă pe care ea îi ținea pregătiți pentru cei cărora îşi va fi dăruit trupul, mă hotărăsc ca de data asta să merg până la capăt. Mă masturbez imaginându-mi cele

mai perverse voluptăți. Mă dedau mental la cele mai depravate vicii trezite de aroma chiloților Laurei, în timp ce mâna mea se mişca mecanic generandu-mi plăcere. Ejaculez, tremurând în spasme, pe covor în mijlocul camerei.

Stau câteva minute şi mă gândesc la ce simt. Eliberare. Doar atât. O eliberare a tensiunilor sexuale care nu m-ar fi lăsat altfel să-mi continui treaba. Mai demult, după ce mă masturbam simțeam remuşcare, regret... dar în timp acest lucru a început să dispară, o dată cu evoluția mea psihologică şi mentală. O dată ce m-am eliberat de ideea de viciu, o dată ce m-am eliberat de ideea de păcat, am fost mântuit. Aceasta este adevărata mântuire, clipa în care îți accepți şi asumi orice perversiune fără să mai fii încolțit de interogatoriile conştiinței. Doar clipa în care renunți la remuşcare şi regret e clipa în care începi să exişti cu adevărat. E clipa în care începi să simți plăcerea pentru tine şi să o accepți ca pe un dar divin şi nu ca pe o povară a

responsabilității. Dacă Adam şi Eva umblau în pielea goală până la capăt nu-i mai izgonea nici Dracul din Paradis!

Şterg urmele de spermă, mă uit prin jur să fi lăsat totul la locul lui şi mă retrag prin acelaşi loc prin care am intrat. M-a văzut doar o babă din blocul alăturat. Privindu-mă coborând pe balcoane, a scos un țipăt, şi-a dus mâna la gură şi a intrat în casă închizând imediat fereastra. Probabil a alertat poliția, dar cine băga în seamă o bătrână lovită de senilitate?

În sfârşit, decid să plec acasă după o zi prielnică din toate punctele de vedere. Începeam să simt oboseala...

Despre inutilitatea de a ţine un televizor în casă; ştirile de seara trecută; scârbă, dezgust şi ură generalizată; mizantropie absolută; o a doua cale pe care o ofer; şi despre cele trei categorii de oameni - inocenţii, pragmaticii şi imbecilii.

M-am trezit spre după-masă. Deschid televizorul. Mă uit la imbecilele ştiri în care laitmotivul îl constituia realizările guvernului Năstase, noi discuții ale guvernului cu acelaşi nume, ne-Integrare Europeană, salarii mici şi foarte mici, dar realizări mari în plan Macroeconomic şi imagini succesive în care apărea un anume individ gras, cu față arogantă şi rât de porc, numit Adrian Năstase. Deja fiind imun atât la propaganda asta agresivă, cât şi la cea subliminală în care îmi erau prezentate fete de români fericiți, iau telecomanda şi mut pe Atomic Tv. Pe Atomic văd nişte fete anorexice dar cu fundul mare, cântând o muzică de căcat pe un videoclip cu buget redus, atât din punctul de vedere al investițiilor, cât şi al artei incluse în el.

Cum pot suporta oamenii atâta gunoi fără să se revolte?

Totul era ieftin şi cu buget redus, inclusiv emisiunile cu oameni plângând din dragoste. Totul, în afară de reclame!

În sfârşit apare ceea ce mă interesa pe mine. Ştirile locale - unde aflu că azi noapte a avut loc o razie în cadrul programului inițiat de primăria locală, afat sub deviza “Împreună cu Cetățenii” (ce nume idiot!)… unde aflu că trupele de mascați ale poliției, (probabil împreună cu cetățenii?)… au prins vreo nouă indivizi căutați pentru găinării… Chestiuni minore. Poliția a mai arestat încă vreo nouă “suspecți”. Asta aşa, ca să nu se facă de rahat că n-au prins pe nimeni.

Ce nu ştiu şi nu înțeleg oamenii simpli, e faptul că fiecare individ este un potențial suspect, aşadar oricine poate fi arestat şi agresat de poliție la fel de uşor. Tot de la televizor aflu că mulți oameni au fost bătuți de trupele de mascați ale poliției deoarece au opus rezistență. Nu au spus ad litteram “bătuți de poliție”, ci au folosit un limbaj eufemistic. Mai apoi se crede că e vorba de o conspirație, întrucât s-a ajuns ca tot cartierul să încetinească bunul mers al justiției cu cagulă; probabil pentru a da

timp de evacuare unor faimoşi borfaşi ai lumii interlope. Această ipoteză este confirmată de faptul că, deşi poliția a dispus de o forță impresionantă de două brigăzi ale trupelor speciale, unul dintre ei a fost bătut cu bestialitate, dezbrăcat şi supus perversiunilor sexuale în timpul raziei. Nimeni nu a revendicat aceste fapte bestiale şi se presupune că vinovații au fost mai mulți. Era clar - nu au fost prinşi.

Momentan polițistul este internat în stare foarte gravă, cu dublu traumatism cranian, cinci coaste rupte, bazinul zdrobit şi alte defecțiuni la sistemul uro-genital...

Am râs zece minute.

Nu mai puteam puteam să trag aer în piept de atâta râs. Mă tăvăleam pe jos şi riscam să mă innec în hohote. Chiar nu mă aşteptam ca natura umană să fie atât de depravată. După ce l-am bătut eu, mă întreb, totuşi, cine l-a violat? Şi în virtutea cărei logici brutalizezi un cartier de nenorociți, le intri în case în mijlocul nopții şi le întorci

apartamentele pe dos? Nu am stat să judec prea mult natura acestor evenimente. Bastonul încasat pe cocoaşă e mic preț pe care trebuie să-l plătim democartiei. Totuşi, e o tâmpenie să te naşti sărac.

Gândindu-mă la cele întâmplate mi-a venit o idee interesantă - Statuia Justiției ar trebui să poarte cagulă!

Răsfoiesc dosarele furate de la facultate. Era totul acolo, inclusiv fişa medicală şi vaccinele pe care le-au făcut toți de pe vremea când erau ei mândri şoimi ai patriei şi li se spunea că sunt fericiți să se nască şi să trăiască în Epoca de Aur. Dar lucrurile se schimbă şi din păcate, cineva le-a furat această fericire.

Fiecare generație are standardele ei. Idolii ei. Nevoia de idoli e în natura omului. Un model e un ideal spre care tinzi, care te împinge să progresezi. Cine nu-şi doreşte o Epocă de Aur? Spre ce mai mult de atât ai putea să tinzi? Mă întrebam ce are

generația mea special, ce voi putea povesti eu generațiilor următoare? Priveam în jur şi aveam impresia că toți ar trebui să poarte cagule. Trăim în vremea umbrelor. Cine nu e un Anonim, e un monstru! Am închis televizorul.

Dosarele le-am lăsat noaptea lângă cabina portarului, după care i-am spart geamul cu un bolovan chiar în clip în care trăgea o duşcă de alcool. Nu cred că există portar care să nu bea. E al naibii de greu să te împaci cu o asemenea soartă. Când a ieşit în fugă s-a împiedicat de pupitrul cu dosare şi şi-a spart nasul. Mi s-a părut amuzant.

Merg pe stradă şi sunt cuprins de scârbă. Valuri de scârbă incontrolabilă îmi atacă toate fibrele corpului încât îmi vine să vărs, şi cu greu mă pot abține. Toate acele mirosuri putrede, toate acele fetze imbecile, toate acele corpuri bolnave, găunoase şi imperfecte, toate acele haine de rahat pe care lumea le poartă pentru a ieşi în evidență

sau pentru a-şi ascunde imperfecţiunile nenumărate, toate neliniştile lor şi agitaţia lor de viermi împuţiţi, totul... îmi provoacă greaţă. Şi asta cu atât mai mult cu cât soarele nemilos al verii loveşte în ei, amestecând în căldura caniculară toate aceste putrefacţii, dând oraşului o miasmă de canal, de groapă cu viermi, de budă publică.

Îi uram pe toţi şi voiam să moară!

De ce există în viaţă nişte creaturi atât de imperfecte? De ce nu găsesc răspuns la întrebări atât de simple? Pentru că nu este nici o logică în ele, îmi răspunde vocea raţiunii. Totul e lipsit de logică şi sens. Totul e un haos care, în ciuda oricăror argumente logice, reuşeşte să se menţină, prin frică, prin control, prin slăbiciune, prin fuga de durere şi teama de libertate.

Teama de moarte a unor oameni care nu au realizat nimic în viaţa lor prezenţa, nu vor realiza nimic în viaţa lor viitoare, dar sunt conştienţi de impotenţa lor şi suferă

- ce logică are asta? Ce argument se poate aduce în apărarea acestor oameni? Nici argumentul biologic nu pare să aibă o logică solidă. Cum poate să se opună morții inevitabile un corp decrepit, putred, slab, distrus şi imperfect în toate atributele sale? Îl priveam în ochii larg deschişi pe aurolacul acela în timp ce îl sugrumam. Mâinile lui anorexice încercau să mă lovească, să mă zgârie, în timp ce eu storceam fără milă viața din el. De ce a opus rezistență nu înțeleg... nici o logică argumentativă nu poate veni în apărarea lui. Argumentele religioase nu-şi au sensul atâta vreme cât nimeni nu e sigur de nimic în această lume. Chiar eu prin fapta mea reprezint dovada că totul este atât de haotic, de inprevizibil şi de neanticipabil! Toți aceşti viermi umani îşi închipuie în fiecare dimineață că urmează prima zi din viața lor şi continuă colcăiala prin meandrele existenței în acest oraş infect ca şi cum totul ar fi nou pentru ei. Dar asta e valabil până în ziua în care vor muri! Azi este prima zi a vieții tale – ziua în care

ai să mori. Poate da, într-adevăr, atunci chiar ar fi prima zi a vieții lor, oricum ceea ce numesc ei viață arată ca o moarte.

Totuşi de ce a opus rezistență când eu de fapt voiam să-l eliberez? Totul pare a fi pe dos. Nu există sens în nimic, iar nimeni nu are un argument solid care să-i justifice existența.

Moartea este frumoasă. Moartea şi formele ei de manifestare generează artă. Moartea poate avea valențe romantice combinate cu elemente de tragedie greacă atunci când e savurată în toată plinătatea ei. Altfel poate fi doar o exprimare neo-realista. De multe ori, e doar simplă şi banală, ca într-un film mut. Nu sunt un tanatofil, ci doar un iubitor al frumosului. Nu aş vrea să fiu înțeles greşit; cu siguranță nici unul dintre voi nu a văzut cât de sublim se scurge viața din oameni, câtă naturalețe şi originalitate rezidă în ultimele lor gesturi de agonie.

Dintre toate modurile de a ucide îmi place cel mai mult strangularea. Este însăşi negarea esenței vieții, a aerului, a respirației, a actului reflex pe care toată lumea îl face fără să se întrebe de ce – respirația. Nu e cel mai eficient mod de a ucide, dar e unul dintre cele mai artistice. Când ucizi instantaneu pierzi tot farmecul. Crima rapidă este doar eficientă. În ea nu este investită nici un fel de pasiune, nici un fel de trăire sublimă. Strangulatul, înecul, trasul în țeapă, tortura lentă, jupuirea, mutilarea sunt moduri sublime de a ucide, care reuşesc să păstreze frumusețea, farmecul şi semnificația simbolică a morții. Toate modurile în care ucizi lent au o valență contemplativă, iar contemplarea aduce iluminarea. Uciderea lentă e asemeni unei rugăciuni. E o ofrandă ritualică adusă zeilor morții atât de veneraţi în trecutul omenirii. Ne-am uitat rădăcinile, şi din când în când cineva ar trebui să ni le reamintească.

Dintre toate acestea, strangularea este metoda în care implicarea emoțională este cea mai mare datorită contactului direct cu victima. Modul în care îi vezi ochii mărindu-se, pupilele dilatându-se în ultimele clipe, limba ieşită afară peste măsură; când vezi cum victima se zbate, balele curg şi din gât iese o spumă albă, iar fața se inflamează - e ca şi cum cel strangulat încearcă din răsputeri să dea afară tot răul din el. Să dea afară viața care îi provoacă atâta durere...

Oamenii cu cât trăiesc mai mult devin tot mai legați de lăcomie, de obiceiuri şi de suferință. Asta le provoacă durere, iar din prea multă durere ei devin trişti şi descurajați. Apoi încep să devină cruzi, îşi acordă o importanță mai mare decât o au, îşi neglijează datoriile, au impresia că totul li se cuvine şi totul trebuie să fie al lor. Cu cât sunt mai jos pe scara evoluției cu atât dorințele şi expectanțele lor sunt mai mari; deci e logic ca şi suferința lor să fie pe măsură, iar moartea să le fie cât mai apropiată.

Eu sunt singurul capabil să vadă aceste lucruri? Eu sunt singurul capabil să-şi asume răspunderea de a-i elibera; de a curăța lumea de imperfecțiune? Câteodată aş vrea să nu fiu singur şi cineva să mă poată înțelege, să împartă cu mine această grea povară... dar sunt conştient că este o aşteptare inutilă. Gândurile acestea sunt doar umbrele unei laşități, care încă există în mine şi vrea să mă posede punând piedici în realizarea destinului meu măreț. Trebuie să mă depăşesc pe mine însumi din nou, ca şi în aceste ultime zile. Nu pot să mă las cuprins de teamă şi laşitate. Eu sunt teama celorlalți şi laşitatea lor; iar pentru ego-ul meu rămâne satisfacția că sunt deasupra celorlalți. O furie de-a mea ar putea îngropa pe toți în balele nimicului, un singur suflu de-al meu ar doborî totul în esența vidului, un pumn de-al meu ar descompune pe oricine în mii şi mii de particule de lavă...

Majoritatea oamenilor tind să ignore absurdul vieții. Ei pot fi împărțiți în trei

categorii: inocenții, pragmaticii şi imbecilii. Toți au în comun o viață binecuvântată, lipsită de chin, pentru că nu se implică. Indiferența îi protejează. Doar spiritul genial se îmbată cu durere, îi este foame de absurd. Trăieşte prin chin şi asimilează absurdul. Dacă acest spirit ar reuşi să reinventeze lumea, să o recreeze în absurd, să o schimbe în totalitate din temelii, el şi-ar găsi fericirea în recentul deşert mundan. Fericirea care zace dincolo de nebunie!

Oamenii care evită absurdul ca să-şi satisfacă nevoia de iluzie vor fi de-acum înainte pedepsiți şi ruinați interior pentru nepăsarea lor, iar eu sunt geniul ce va aduce această nouă ordine!

Despre carneţelul Laurei; dovezile virginităţii; Misu - iubirea pubertina şi neîmpărtăşită a Laurei; instinctele materne între ocrotirea slăbiciunii intelectuale şi defavorizarea genialităţii; despre Vasilica cel incapabil şi cum a

ajuns el zugrav dar fericit.

Inițial am fost sceptic.

Stăteam cu carnețelul Laurei în mână. Îmi venea greu să-l deschid. Mă gândeam că toate gagicile virgine şi pioase au un caiețel în care scriu tâmpenii şi fantasmizeaza la infinit, doar pentru că sunt prea lase, prea fricoase pentru a recunoaşte adevăratele dorințe care le macină sufletul şi trupul. Am citit câteva jurnale de felul acesta, iar acele ființe care îmi dezvăluiau intimitatea, o făceau ca şi cum ar fi renunțat la cine ştie ce comoară aratandu-mi-le. În cazul Laurei, nu voiam să distrug totul din scârba ce m-ar fi putut cuprinde.

Dar, răsfoindu-i caietul, găsesc multe paragrafe ce reuşesc să mă mişte profund. E genul de fată care visează la o iubire pură şi necondiționată. Cu siguranță că este virgină şi asta se desprinde clar din rândurile ei, din angoasele, gândurile şi

visele utopice pe care le aşterne pe hârtie.

Visele şi dorinţele oamenilor - cancerul fericirii umane.

Visele şi dorinţele Laurei - preludiul apocalipsei sufleteşti. Pe cât sunt de limitate, pe atât reuşesc ele să se apropie de esenţa sufletului aflat la graniţa dintre pubertate şi maturitate.

“N-am întâlnit şi nu voi întâlni niciodată pe cineva care m-ar putea înţelege. Sunt atâtea suflete în inima mea, atâtea singurătăţi în melancolia mea, căci pare că m-ar fi născut durerea însăşi...”

Într-adevăr, Laura nu era deloc fericită. Dacă va continua să meargă pe drumul acesta, nici nu va fi vreodată. Va visa o fericire incompatibilă cu expectanţele ei reale. Aşteaptă absolutul, dar va primi doar otravă. Copilul din ea este pe cale să moară şi doar un vid negru îi va lua locul. Este un drum necesar, dar întrebarea este - cu ce va

înlocui ea acest vid? O altă întrebare este - femeile au suflet sau nu? Pe la începuturile creştinismului, într-unul din consiliile ecumenice ce au avut loc de-a lungul timpului, s-a decis că femeile au suflet, la diferență de un singur vot. Chiar atât de fragil să fie totul? Dacă acel vot nu era, lumea pe care o cunoaştem noi era altfel.

Dar de ce îmi bat eu capul cu ce gândeşte şi cu ce hotareste lumea, când a mia oară am decis să trăiesc în afară ei? Uimitor, dar cuvintele Laurei mă apropiau de lume fără să vreau.

Cel puțin în momentul în care le citeam, rândurile jurnalului ei îmi evocau nişte gânduri inocente, gânduri pe care le aveam şi eu când eram un mucos. Când îi citesc însemnările, devin un biet obsedat chinuit de iluzii perfecte, o umbră răstignită pe spectrul morții, o epavă ruinată de boli respingătoare, un cadavru ce-şi aşteaptă putreziciunea. Intuiesc faptul că acest jurnal se va dovedi util în experimentele mele,

prin el îmi voi putea completa informațiile privind natura şi esența firii feminine. M-am decis să încep cât mai repede. Mi-au atras ochii următorul paragraf:

“Două pasiuni îmi tulbură oceanele infinite de smoală ale sufletului meu. Misu şi Moartea, două sigilii, două stigmate, izvoare de haos şi, mai ales, două viitoare foste. Îl iubesc, dar el e rece. Rece precum moartea, şi asta mă sperie.” Se vedea prea bine faptul că Laura este studentă la litere, locul cu cea mai mare concentrație visătoare pe metru pătrat...

Aceste pretentioniste literate au un adevărat talent când vine vorba de negarea realității şi îmbrățişarea iluziilor puerile. Când aceasta nu este destul, ele îşi înscenează propriile drame. Le place martirajul, le place să se vadă suferind, la place să îşi vadă sufletul sângerând în numele unei iubiri neîmplinite.

Inteligența Laurei părea superioară. Sau poate că doar o urmă de talent îi

dădeau puterea să se evoce în scris acele trăiri fără a-şi piarde din intensitate? Nu puteam fi sigur, dar urma să aflu totul în curând. Intodeauna m-am priceput să dezbrac adevărul de iluzii şi falsitate. La fel şi Laura, în curând va sta dezbrăcată sub privirile mele. Era doar o chestiune de timp.

Mă gandam la acest Misu, această dragoste neîmplinită a Laurei. Fără să îl fi cunoscut vreodată, începeam să îl urăsc. Începeam să o urăsc şi pe Laura pentru limitarea ei deoarece eram convins că Misu nu e decât un mediocru, un copil normal ca toți ceilalți, cu mai multe defecte decât calități.

De ce s-ar putea îndrăgosti o femeie de un astfel de caracter? Răspunsul îl ştiam. E în natura femeilor, în instinctul lor matern, cel al milei, cel de a proteja pe cei slabi, este în natura lor să îşi lege inima de ființele mediocre. Cei perfecți trebuie să poarte masca miicimii, a vulnerabilității, a ruşinii, pentru a putea cuceri inimile

fiicelor Evei. Acest lucru mi se confirmă a nu ştiu câta oară în viaţă.

Îmi amintesc cum toate profesoarele din şcoală şi din liceu mă defavorizau pe mine pentru că eram genial, încrezut şi prea sigur pe mine. Îi favorizau pe toţi acei copii slabi care, deşi nu erau în stare să facă niciodată un lucru ca lumea, totuşi se străduiau din răsputeri. Străduinţa era mai importantă decât valoarea. Silinţa, sârguinţa, perseverenţa în nimic, creioanele roase de neputinţă, în zvârcolirile prostiei şi insistenţele limitării, erau mult mai valoroase în ochii lor decât tupeul confidenţei şi rezultatul nemuncit.

O dată i-am spus unei profesoare, în faţa clasei, că e o tâmpită. I-am spus că nu ştiu ce are de gând să facă cu această campanie psihologică de distrugere a conceptelor valorice. I-am zis să nu îi mai dea note mari limitatului ăluia de Vasilica, pentru că el niciodată nu va fi capabil să facă o lucrare mai bună de nota şapte. I-am

spus că prin atitudinea pe care o ia față de el doar îl distruge psihic, îi anulează orice posibilitate de a se autoevalua obiectiv. I-am spus că Vasilica trebuie să îşi dea seama încă de pe acum că e prost şi incapabil, ca să ştie din timp cum să se ghideze în viață şi cum să se orienteze profesional. Vasilica trebuie încurajat în direcția următoare - să se lase dracului de şcoală şi să se ducă undeva să se facă ucenic sau să facă un căcat de şcoală profesională unde nu trebuie nici să scrie mult, nici să citească cuvinte cu înțeles ambiguu. I-am mai spus târfei ăleia bătrâne şi nefutute că îi defavorizează pe toți ceilalți care au în ei o urmă de valoare, pentru că prin atitudinea ei le scade motivația şi încearcă să le inoculeze nişte principii marxiste favorizând pe toți imbecilii, pe toți neputincioşii Terrei! I-am mai spus că ar trebui supusă unui examen psihologic care să verifice competența ei de a preda în şcoli şi i-am mai spus că ar trebui să-şi trateze problemele prin medicație deoarece este prea târziu pentru

metode psihologice tradiționale. Nu toți elevii au nevoie de mila şi instinctele ei materne nesatisfăcute şi cel mai bine ar fi fost dacă s-ar fi futut cu cineva cât a fost tânără, ca să toarne nişte copii tâmpiți pe care să-i cocoloşească până s-ar fi plictisit dracului şi în nici un caz să vină şi să se joace în şcoala asta de-a mămica cu copiii proşti ca Vasilica.

În urma acestui exces de sinceritate am avut oarece probleme, deoarece ştoarfa aia de femeie acră a început să facă gură mare pe la direcțiune. Voia să mă dea afară din şcoală. Evident, nu i-a mers. Din fericire nu toți oamenii împărtăşesc boala ei.

Chestia asta a enervat-o atât de mult încât peste câteva luni a fost internată acolo unde i-am zis eu că ar trebui să se ducă de bunăvoie, iar Vasilica s-a transferat la altă şcoală, unde a târât-o el câțiva ani, sfârşind prin a fi exmatriculat în anul terminal pe motive de “incompenenta cognitivă”. Acum este zugrav şi duce o viață

simplă şi liniştită.

M-am întâlnit o dată cu el, cu Vasilica. Mi-a spus că îi pare foarte rău că nu m-a ascultat de la început şi a pierdut o groază de ani cu şcoala aia de rahat care nu îi plăcea oricum. Mi-a spus că o făcea pentru părinții lui, care erau nişte muncitori imbecili de multe generații şi doar el, Vasilica, părea a fi primul din familia lor ce avea şanse reale să termine opt clase. Apoi Vasilica mi-a urat noroc în ceea ce fac şi mai ales în ceea ce voi face, căci – zice el – am un potențial care nu poate decât să-mi aducă un destin măreț...

Mda...

Despre inutilitatea unei relaţii; nevoile trupeşti; prima mea aventură sexuală; senzaţiile trăite alături de ficele Evei şi ce am învăţat din ele; tratarea pubertăţii; limitarea feminină; despre plânsete, idei, iubiri şi penibil.

Încă nu îmi era clar cum urma să o abordez pe Laura.

Sunt de părere că minciuna este necesară. Importanța nu e minciuna în sine, ci scopul pentru care ea s-a născut. De exemplu mi se pare moral să mint pentru a obține sex...

Nu vreau să "cultiv" o relație. Nu am timp, şi nici chef. Dar câteodată doresc o femeie. Doresc corpul ei. Aş putea să îl am, dar pentru asta trebuie să joc teatru. Să mă pervertesc. Oamenii nu merită fericirea. Fetele spun că vor mai mult decât sex. De parcă ele merita totul! Ce dai, aia primeşti. N-am întâlnit femeie care să aducă împlinirea desăvârşită. Dacă ar fi existat o asemenea femeie, nu s-ar mai fi constuit biserici!

Dar în final, o să îşi facă toți laba sau o să îşi frece vaginul, şi au să gândească la ceva împlinit şi desăvârşit. Toți au să o moară cu mâna în chiloți visând la fericire.

Încep discuții pe marginea unui subiect față de care am o atitudine radicală. Sexul e o necesitate fiziologică având mai multe roluri. Reglează hormonal comportamentul individului. Combate plictisul. Totodată sexul e cea mai delicată şi în acelaşi timp cea mai brutală formă de dominare, atunci când îl vezi pe celălalt că te imploră că vrea mai mult şi simți că depinde de tine. Sexul e în alcătuirea structurii emoționale a fiecăruia. Cultivă hedonismul. Toți au nevoie de aşa ceva!

Minciună şi sex. Lucruri esențiale. Mă gândesc la perioada pubertății mele. Eram timid, nu ştiu ce se întâmpla, dar aveam o prietenă abia la 5 luni. Până la 18 ani nu am făcut sex, şi a trebuit să vină o tipă cu 15 ani mai mare ca să mă fută. La vremea aia mi se părea minunată. Blondă, subțire, ochi albaştrii, şi hormonii aceia maturi pe care-i elibera prin toți porii mă înnebuneau. Pentru a o avea a trebuit să mint. I-am spus că e doar 5 ani diferență între noi. Soțul ei era ceva director la

European Drinks, aveau doi copi împreună şi totuşi, ea nu era mulțumită de penisul lui. A fost o experiență frumoasă. Aş putea spune că am avut parte de o pubertate fericită. Apoi a urmat o perioadă de experimente. Îmi era uşor să obțin cea ce voiam, dar trebuia să mint pentru asta. Mă simțeam liniştit, făceam sex des şi aveam o oarecare împlinire fizică care îmi dădea puterea să merg mai departe prin noroi cu zâmbetul pe buze, cu optimismul ăla idiot cu care unii se droghează o viață.

Dar lucrurile au început să se schimbe.

Începea să îmi fie scârbă.

Prima oară mi s-a întâmplat acum câteva luni. Eram cu o tipă super, era model, avea doar 16 ani dar arăta de 21 cu corpul împlinit din toate punctele de vedere.

Totul a fost minunat.

Totul a mers ca până aatunci, fără nici un fel de probleme. Ne-am băgat în pat

şi am început să o mângâi. Când mi-a spus că mă iubeşte mi s-a făcut o aşa scârbă încât i-am cerut să plece.

A plâns.

A plâns acolo ca o proastă iar în mine nu se găsea nici un pic de milă, nici un pic de remuşcare, ci doar frustrarea faptului că ceva nu mai mergea. Ceva nu mai era ca innainte. Îmi era scârbă de ea, îmi era scârbă pentru că a trebuit să cobor atât de jos pentru ea, doar pentru a o face să-şi deschidă picioarele şi să mi se ofere. M-a implorat să fac “dragoste” cu ea, m-a implorat să nu o părăsesc. Până la urmă am făcut-o în încercarea de a o menaja. Îmi era greatza şi înțelegeam ce simt prostituatele mai bine ca oricine. Deja pentru mine, ea nu mai era o persoană. Pe fondul acestui sentiment am început să experimentez cu ea, să cunosc şi să explorez carnea în cele mai infernale moduri.

Erau momente de luciditate când în puterea nopții, încolăcit cu ea în transpirație şi plăcere fizică, mă vedeam parcă din afară şi mă speriam de mine însumi. Îmi depăşeam toate limitele şi le distrugeam pe ale ei. I-a plăcut şi de atunci am mai făcut-o cu ea. O tratam ca pe un gunoi, şi cumva ea simțea în asta o împlinire, o confirmare a ceea ce e defapt. Voia să depindă de cineva, voia să se simtă potejata. Se săturase de toți colegii ei care salivau când ea trecea printre ei, toți cei care se masturbau cu gândul la ea şi voiau să i-o pună pentru a-şi rezolva problemele hormonale.

Tâmpiții.

Să-şi stoarcă coşurile singuri!

În final m-am plictisit de ea.

De atunci m-am lăsat de sportul ăsta. M-am săturat să mint pentru lucruri

mici. Am decis să spun cât mai des Adevărul. Cât despre sex, îl pot obține oricând şi fără minciună. În fond e acelaşi lucru. Fie că iei cu puterea minții, fie că iei cu puterea trupului, tot minciună e. Violul în schimb... e sincer. E mult mai traumatizant să cucereşti o femeie prin minciună, să faci sex cu ea, şi după o vreme să spui că totul a fost un joc, decât un viol brutal, scurt şi sincer. Violul poți să îl uiți, poți să îl îngropi. E doar un fel de accident de maşina din care scapi uşor. Dar trădarea? Cum o simți, atunci când îți sângerează sufletul? Nici să vrei nu mai poți să uiți.

Limitarea feminină mă duce cu gândul la o fostă prietenă, pe care o curtam de multă vreme. Mă atrăgeau foarte mult rotunjimile corpului ei, de aceea m-am gândit că trebuie să o seduc scurt şi să fie a mea, pentru a mă bucura şi desfată cu fructele ei apetisante.

M-am purtat cu ea minunat, am fost intodeauna un adevărat gentleman, am

apărat-o, am protejat-o, am ascultat-o. De multe ori a plâns pe umărul meu, iar eu eram de fiecare dată acolo ca să o mângâi sufleteşte... până când, într-o zi, i-am spus că încep să mă îndrăgostesc de ea. Iar ea mi-a mărturisit că nu mă poate iubi, pentru că sunt prea sigur pe mine, pentru că niciodată nu am plâns în fața ei. Nu am spus nimic în clipa aceea.

A doua zi, am fost la ea acasă, când era singură, şi mi-am luat ceea ce mi se cuvenea după două luni în care o curtasem cinstit, frumos şi degeaba. Două luni m-am purtat cu ea întocmai ca un cavaler al viselor fiecăreia, şi nu ca un copil speriat şi frustrat de lipsa mângâierii materne - pe care probabil l-ar fi iubit - că e mucos şi plânge. Eu nu voiam să-mi fie mamă. Nu voiam să-mi fie soră şi în nici un caz nu voiam să-mi fie fiica pe care ar fi trebuit să o educ şi să o cresc. Nu aveam nici timp şi nici chef de aşa ceva. Voiam doar să-mi fie iubită! Dar cum ea nu îmi dăduse de bună

voie ceea ce voiam, m-am gândit că va aprecia bărbăția mea în alt mod. Mă gândisem că o judecasem ca fiind imatură pe când ea era de fapt o femeie care avea nevoie de un cavaler care să poarte o sabie, şi nu unul care să-i aducă flori. Am violat-o ca pe o curvă, iar eu mă excitam bănuind că urletele ei nu pot fi decât de plăcere, iar lacrimile ei de fericire. A fost o experiență frumoasă! Cel puțin pentru mine...

De atunci nu am mai auzit de ea. Nu am căutat-o, nu m-a căutat. Ultimele zvonuri pe care le auzisem au fost că s-a pocăit şi umblă tot timpul îmbrăcată ca o mironosiță, cu batic în cap. Cred că a înnebunit. Aşa se întâmplă când oamenii îşi neagă natura lor - înnebunesc sau devin nişte sclavi imbecili pe care mie îmi vine să-i scuip în gură. Doar eu am fost cel ce a scos din ea adevărata natură, cea de curvă posedată şi nimfomană care urlă la plăcerea unui penis viguros. Doar eu sunt cel ce i-am scos, folosind puterea bărbatului asupra femeii, toți acei gărgăuni din cap, toate

acele copilării mediocre şi neproductive, toate acele limitări menstruale.

Nu îmi pare rău pentru ea. Nu m-a meritat niciodată!

Despre natura femeilor şi cum gândesc ele; o justificare a misoginismului; de ce fug femeile de pulă şi de ce această fugă este inutilă; ideea de obscen; respectul necesar acordat penisului şi natura zeilor falici.

Mă gândeam că aşa sunt toate femeile şi asta mi se confirma de fiecare dată.

Femeile fiind profund mai personale decât subiective, pot tolera în mintea lor un întreg set de idei aflate în totală contradicție logică unele cu altele. De asta uneori ele par greu de înțeles. Să încerci să le înțelegi înseamnă să-ți ucizi mintea!

Dacă e să le judecăm psihologic, femeia nu este decât o versiune incompletă a bărbatului, care încă de mică se simte frustrată deoarece ei îi lipseşte ceva între picioare, ceva ce băiețelul are. Mai apoi acel instrument e văzut ca fiind scârbos şi

agresiv, încă din clipele în care îşi vede mama zbierând de plăcere sub corpul mare şi păros al masculului dominant şi agresiv. Din copilărie fata trăieşte şi este educată sub teroarea penisului, fiind nevoită să vadă în tatăl dominant forța brută şi brațul greu al terorii, energia descătuşată a naturii pe care nu o înțelege şi nu o asimilează.

Mai târziu, femeia măturătă sexual este nevoită să se întâlnească cu destinul ei, cu acel instrument al terorii, al fricii, al spaimei – Penisul.

Este un examen pe care îl dă fiecare virgină, iar tributul adus inițierii este durerea şi sângele vărsat. Din clipa dezvirginării, femeia poate să rămână pentru todeauna traumatizată de acel penis şi să fugă de el toată viața, cum a făcut o fostă amică de-a mea care s-a pocăit după prima experiență sexuală. Cealaltă posibilitate ar fi ca femeia să devină o nimfomană avidă, un fel de curvă care nu se simte satisfăcută decât asimilând în ea infinite penisuri pentru a-şi completa deficitul sau

a-şi sfida frica. Ar mai putea exista o cale de mijloc, undeva între teama de penis şi dorința de a-l poseda, şi între aceste două extreme se nasc acele femei crude, sadice, care obțin plăcere doar umilind bărbatul, muşcându-i şi torturându-i penisul în dorința lor de negare a ascendentului masculin stăpânitor asupra corpurilor şi destinelor lor. Oricare dintre aceste ultime două căi este mai bună decât negarea destinului. Penisul e o realitate care nu poate fi negată - de aceea se sperie multe femei în clipa când scoți la ele pula şi le-o arăți pe stradă!

Fuga de penis nu absolvă nici o femeie de păcat, cu atât mai mult cu cât este o fugă inutilă.

Şi asta am demonstrat-o prea bine în trecut, când am fost într-o excursie să vizitez mănăstirile din nordul Moldovei. Le vedeam pe acele fete, majoritatea urâte şi proaste, care s-au retras în mănăstiri cu sau fără voia lor, din unica dorință de a fugi

de pulă şi de a căuta ceva absolut. Ce nu înțeleg ele este că absolutul lor trece prin bărbat, lucru adoptat de altfel de toate marile religii şi sisteme sociale. Când spun aceste lucruri sunt judecat ca fiind misogin, dar aceasta este ordinea firească a lucrurilor. Nimeni nu vrea să vorbească despre păcatele pe care le face aşa cum nimeni nu vrea să afirme în gura mare că femeia este cel puțin o treaptă mai jos decât masculul. Dar ea, tot o sclavă a penisului rămâne, din copilăria precoce şi până la menopauză! Nu ar avea sens să descriu cum tremura acea călugăriță în robele ei negre când îi prindeam cu putere carnea pe care nimeni nu i-a atins-o, când o muşcam de gâtul acela alb pe care soarele l-a mângâiat rareori, fiind ascunsă în chiliile ei întunecoase în care s-a îngropat de vie. Şi pentru ce? Pentru a-şi nega viața prin post şi rugăciune? E ca şi cum ai arunca la gunoi darurile pe care Dumnezeu ți le oferă.

Acolo, între zidurile reci şi întunecoase ale cetății în care, cu câteva secole în urmă, turcii şi tătarii le violau fără milă la fiecare invazie, arătându-le că realitatea impusă de oameni e mai presus de cea impusă de rugăciuni, i-am oferit voluptatea de care a fugit intodeauna. Înainte să se întâlnească cu destinul, a juisat de mai multe ori umectandu-mi pantalonii cu seva ei dospită în atâția ani de abstinență. Nu trebuie să mai spun că ea a fost mântuită de mine, ajungând acum o devoratoare a sexului masculin, obținând plăcere din durerea bărbaților, ca un act de răzbunare îndreptat împotriva celui ce a eliberat-o – sfântul penis masculin, etern simbol falic şi de închinăciune pentru toate femeile.

Până şi felația are un aspect de rugăciune. Cine poate nega asta?

De obicei, lumea vorbeşte despre Penis cu dezgust, scârbă, frică sau respect.

Penisul este organul cel mai contstat din punct de vedere social, deşi realitatea

lui este evidentă iar funcționarea lui cu atât mai clară. De ce considerăm penisul ca fiind ceva obscen? Sau de ce considerăm Penisul mai obscen decât un Vaginul? Pentru că e mai mândru şi mai obraznic? În fine... cred că e doar o chestie ce ține de preferințe.

În orice caz, voiam să desfintez mitul referitor la mărimea penisului. Voiam să ştiu o treabă clară. M-am săturat de certuri, discuții şi statistici. Voiam să ştiu clar ce vor femeile. Şi de asta le-am întrebat.

Mi-au zis că în legătură cu mărimea penisului nu se va ajunge niciodată la un consens. Unele erau de părere că penisul trebuie să fie Mare, când altele spuneau că trebuie să fie Enorm!

Într-adevăr, penisul va rămâne o enigmă!

Credeam că am supraestimat-o pe Laura. Este şi ea ca toate celalalte. Aceste

lucruri le ştiam demult, dar probabil că aveam nevoie de încă o confirmare.

Pentru Laura exista o singură speranță. Trezirea!

Acestea fiind spuse, m-am hotărât să o violez cât mai repede posibil. Doar tăria ei de caracter ar putea-o ghida pe o cale sau pe alta. Datoria mea era să grăbesc împlinirea acestui destin, deoarece eu personal nu vedeam nici un avantaj în smiorcăiala ei de virgină imbecilă, în iubirea ei mediocră pentru Misu, care probabil ar gândi ca şi mine, ca şi orice bărbat deținător de pulă.

Diferențele nu se reduc doar la Pulă, ci şi la argument. Să ne înțelegem, nu toți bărbații sunt bărbați! Un bărbat adevărat are un argument în plus intodeauna şi aici nu mă refer la existența “sfântului” penis. Numărul de bărbați de pe pământul ăsta ar creşte considerabil dacă singurele condiții pentru a-şi asigura numele falic ar fi să dețină un penis şi să aibă capacitatea de a îndeplini un act sexual. Dar, din nefericire

pentru bărbați, asta e atât de puțin... Azi am putea diferenția clar încă o categorie sexuală, pe lângă cele două, masculin şi feminin, aceea de hibrid, hermafrodit, dar nu fizic, ci din punctul de vedere al personalității. Bineînțeles că şi această categorie cuprinde pe de o parte femeile androgine, iar pe de alta bărbații efeminați, ultimii provocându-ți o silă cumplită.

În sfârşit, e demonstrat faptul că bărbații folosesc mai mult partea cerebrală a creierului, pe când femeile se lasă ghidate de emoții sau, mai exact, de sistemul limbic, de talamus, de hipotalamus şi glanda pineală, care nu sunt decât nişte pompe ale hormonilor, nişte fabrici ale emoțiilor chimice, nişte generatoare ale trăirilor interioare care umbresc orice urmă de logică.

Precum animalele au emoții şi stări instinctuale pe care nu şi le explică - dar le dau ghes spre dorințe de neînțeles - femeile se lasă ghidate de ceea ce simt.

Bărbații în schimb, gândesc.

Şi pentru că şi ei au dorințe şi hormoni, ei decid cum să facă în aşa fel încât femeile să îi simtă doar pe ei, să îi iubească, şi să li se ofere de bunăvoie ca ofrandă a virginității aduse unui zeu tare, crud şi drept. Un zeu falic - un Penis Divin!

Despre administratorul blocului; tupeul lui şi bătaia cruntă ce şi-a luat-o; spiritul de inițiativă; tentativa lui de răzbunare şi a doua lui bătaie; despre băieții de la sală şi efectele benefice ale cagulei.

Era o dimineață minunată. În urma noilor hotărâri guvernamentale, administratorul blocului a îndrăznit să îmi intre în apartament. Ştiam că mai nou, prin imbecilitatea retrogradă a guvernului PSD-ist, el are dreptul acesta, dar eu de multă vreme aşteptăm un motiv ca să îi sparg fața aceea arogantă de fost miner disponibilizat şi nerealizat în viață.

Dar mai bine să povestesc pe larg cum s-a întâmplat totul...

Se uita la mine ca un bou! Probabil îl încuraja tinerețea şi privirea mea oarecum inocentă, lipsită de agresiune. Avea senzația că-şi poate permite orice, că nu sunt decât un alt student timid, un chiriaş de căcat în blocul lui de căcat din marginea oraşului şi capătul civilizației. L-am întrebat ce vrea dar el aproape că a dat peste mine cu umărul şi a intrat în casă fără să spună nimic. Nu am aşteptat mult. Când a ajuns în mijlocul camerei, am sărit spre el şi l-am lovit cu piciorul direct în ceafă. Apoi, după o serie de picioare în coaste şi călcâie în spate, l-am târât afară, l-am scuipat şi am închis uşa.

Mă simțeam minunat!

Simțeam cum creierul îmi pompează în toate fibrele conştiinței mele noradrenalină, hormonul mâniei iar asta era bine. Răcoreală de care toți avem nevoie.

Am stat câtva minute şi-am savurat acel tremur plăcut al muşchilor şi nervilor, iar după câteva minute, auzind cum încearcă să se ridice şi să se târască pe scări în jos, am ieşit afară şi m-am uitat la el. Aşa pe burtă cum era, a întors capul terorizat de frică. Avea o privire de tâlhar speriat. Figura aceea de vierme strivit mi-a dat mai mult curaj şi în clipa aceea i-am strigat – "Bă tâmpitule! Data următoare când îmi intri în casă fără să-mi ceri voie, TE OMOR!"

Eram convins că este genul de om malefic, fără scop şi satisfacție reală în viață, iar eu tocmai îi dădusem motivația de a se scula dimineață viu, întreg şi sănătos. Eu îi dădusem dorința de a trăi ziua de mâine – răzbunarea.

Într-o astfel de lume de sclavi şi drone împuțite, totul este să ai inițiativă, iar, în astfel de cazuri, cea mai bună apărare posibilă este atacul premeditat. Ştiind ce are de gând să facă, m-am gândit să i-o iau înainte.

Ziua aceea am umblat mult şi am dat multe telefoane. Aveam o groază de bani de la ultima mea aventură în care făcusem uz de identitatea unui organ polițienesc. Folosindu-mă de coruptibilitatea oamenilor şi de setea lor pentru bani într-o țară săracă ca România, nu mi-a fost greu să fac rost de câteva costume asemănătoare cu al meu. Am chemat nişte amici pe care i-am cunoscut la sala de forță. Am luat dintre ei pe cei mai bruți şi cei mai fără scop. I-am căutat pe toți cei care abia aşteptau să fie folositori cuiva, pentru că singurul lucru la care se pricepeau cu adevărat erau cel de a-şi pompa ura din suflet în muşchi. Mulți dintre ei ajunseră nişte monştri şi cu tot tupeul meu, mi-ar fi fost frică să fiu pus față în față cu unul din ei. Le-am spus că am o problemă cu administratorul din bloc şi apoi le-am explicat ce au de făcut fiecare.

L-am suportat destulă vreme pe acel om şi de multe ori i-am tolerat stângăciile. Voiam să mă asigur că actul lui nu se va mai repeta vreodată. Voiam să pun punct,

voiam să închid acel paragraf din istoria vieții mele în care el se băgase fără să-l fi chemat şi fără să merite.

Nu trebuie să ierți pe nimeni din cei ce te-au făcut să suferi.

Iertarea nu-i decât un act de slăbiciune şi supunere pe care duşmanii tăi nu-l vor trece cu vederea. Dacă nu striveşti viermii de cum apar, în curând vei fi cuprins de molimă. Viermii îți mănâncă sufletul şi viața, încet, încet, fără să simți. Cu fiecare clipă în care un vierme stă în preajma ta, ceva din sufletul tău dispare. Pe când ajungi mort, fără viață şi fără suflet, nici nu îți mai dai seama ci doar rămâi prizonier între două lumi - doar exişti, dar nu mai trăieşti nimic...

Dintr-o dubă au coborât vreo opt mascați. În văzul babelor bârfitoare din bloc, au spart uşa administratorului fără să ezite şi fără să pună întrebări. Au intrat înăuntru, i-au bătut scurt pe cei trei muncitori graşi, care după cum stăteau lucrurile

erau chiar cei aduşi de administrator ca să mă" liniştească".

Administratorului i s-a ținut o mică predică. I s-a explicat cum stă treaba. În clipa în care a vrut să întrerupă şirul explicației mele, a fost izbit brusc cu bastonul peste mandibulă atât de violent încât aceasta i s-a mutat din loc – "Taci în pizda mă-tii, nu vezi că vorbeşte şefu'?"

Din ziua aceea nu am mai fost să plătesc întreținerea şi nici nu am avut plângeri în privința asta. Totul a reintrat în normal. În normalul impus de mine.

Ca să îmi iau revanşa față de băieți, a trebuit să mergem să tragem o beție pe cheltuiala mea. Ei au insistat să facă cinste, cu condiția să poată păstra costumul negru şi cagulele.

Am fost de acord.

Despre limitarea celor simpli şi inpotmolirea lor în banal;

self-improvement; o şedinţă la sala de forţă; puterile nebănuite ale cagulei şi teroarea semănată pe alea căminelor în lumina lunii pline cu tot cu bătaia trasă poliţiştilor.

Oamenii simpli nu înțeleg că totul este posibil. Nu vor să creadă şi nici nu vor să audă. Se hrănesc toată viața cu filmele lor tâmpite pe care le consideră ficțiuni. Le consideră exagerări ale realității doar pentru că apar la televizor, deşi ştirile din fiecare seară le dovedesc cu vârf şi îndesat că "viața bate filmul". Limitele normalității sunt de mult depăşite de oamenii de lângă ei. Oare nu-i apucă, așa, un sentiment umilitor când se văd depăşiți de realitate?

Ca să înțeleagă, oamenii trebuie doar să privească cu ochii deschişi. Trebuie să-şi deschidă inima şi să îmbrățişeze certitudinile din jurul lor. Poate că nu vor găsi ce au visat. Poate că nu vor găsi ce au aşteptat. Poate că nu vor găsi ce au dorit. Dar

cel puțin, vor cunoaşte adevărul!

A “vedea” calea este primul pas. A “urma” calea este următorul.

Oamenii pot alunga orice element indizirabil din existența lor. Trebuie doar să aibă voință!

Adevărul e că cine nu urmăreşte “self improvement” -ul personal este un ratat, este un mediocru, este un sclav, este un plebeu. Un zero. Este un delincvent al spiritului uman care trebuie biciuit, castrat şi omorât. Corect! Şi merită să sufere! Toți oamenii superiori au urmărit self improvement-ul într-un fel sau altul.

Self improvement-ul este o manifestare a iubirii de sine. Cel puțin, tu însuți nu poți să te dezamăgeşti, decât cu greu... Nu greu, ci foarte greu! Asta pentru că fiecare individ îşi găseşte întotdeauna o scuză bună cu care să-şi justifice existența, deseori inutilă!

În ultima vreme am făcut multă cercetare, multă muncă de teren, dar mi-am neglijat trupul. Am fost nevoit să trec pe la sala de forță, mai mult pentru a-mi elibera nervii decât pentru a-mi mări masa musculară sau a arăta mai bine. Voiam doar să-mi păstrez perfecțiunea. Nu voiam să ajung ca acei monştri scârboşi, decrepiți, bolnavi şi imperfecți pe care îi văd zilnic pe stradă. Nici cu gândul nu voiam să mă apropii de starea lor inferioară!

Adevărul e că nimeni n-a devenit puternic mâncând iaurt.

O dată ajuns la sală, constat cu surprindere că uşa era închisă, dar dinăuntru se auzeau zgomote de fiare şi mugete ca de taur. Bat la uşă şi o voce grohăită, alterată de efort, pe care la început nu am recunoscut-o, îmi urlă: “Ce-i vrei Pulă? Nu vezi că e închis? Pleacă în pizda mă-tii că-ți sparg capul prin uşă…” Când le spun că sunt eu, băieții mă recunosc şi îmi deschid imediat. Cum intru înăuntru, un altul închide

repede uşa la loc.

M-a şocat puțin acea privelişte.

Toți erau în pielea goală, cu cagulele trase pe cap şi împingeau fiarele alea ca nişte animale. Erau umflați până la refuz. Ulterior am aflat că băieții băgau la greu de mai bine de şase ore, fără pauză. Fără să pun multe întrebări, mă dezbrac şi eu în pielea goală, îmi pun cagula pe cap şi încep să trag şi să împing de fiare. Nu pot să vă descriu senzația, dar puteam face ridicări şi împingeri cu mult mai multe kilograme decât până atunci. Împingeam o sută de kilograme fără probleme, în timp ce respiram cu greu prin ciorapul cagulei.

Depersonalizarea aceea, lipsa de identitate, îmi dădeau puteri supraomeneşti. În clipa aceea am înțeles de ce obsedatul ăla din filmu' cu Hannibal băga fiare cu ciorapul pe cap. Oare de ce nu încercasem niciodată? Crezusem că treaba cu cagula şi

senzația de asfixiere e doar o chestie de efect, sau cel mult un fetişism sexual, dar acum, când o simțeam pe pielea mea, îmi dădusem seama de genialitatea dar şi de perversiunea actului. Băieții descoperiseră avantajele anonimității încă de la escapada cu administratorul şi prietenii lui cei unsuroşi, de aceea îmi ceruseră să poată păstra costumele. Încă din clipa aceea şi-au dorit să exploreze sentimentul în întreaga lui profunzime, lucru de care eu nu avusem timp în ultima vreme, fiind ocupat cu mironosița de Laura.

Ştiau ei ce ştiau... Nu degeaba erau nişte animale.

Am continuat să băgăm toți la fiare încă câteva ore, timp în care ne-am mărit ca nişte gorile şi am scos cele mai supraomeneşti sunete. Eram transpirați ca nişte sclavi puşi galere iar sub pielea umedă toate fibrele musculare tresăreau când inima pompa în ele râuri de sânge fierbinte. După ce am terminat antrenamentul, abia dacă ne mai

recunoşteam unii pe alții. Eram efectiv nişte monştri.

Deja era noapte.

În lumina lunii pline creierul este mai fecund. Idei îngropate în subconştient ies la lumină, lucruri considerate uitate ni le amintim. Îmi simțeam mintea funcționând la o frecvență superioară şi asta era minunat.

După câteva clipe de relaxare şi tăcere împărtăşesc celorlalți revelația pe care tocmai am avut-o. Fără să ezite băieții cad toți de-acord, iar eu încep să le explic cum va funcționa totul.

Ieşim din sală pe coridoarele căminului studențesc. Stingem lumina şi apoi ne furişăm afară pe rând, ca nu cumva să ne observe cineva. Ne ascundem în tufele de lângă aleea căminelor şi stăm la pândă.

La un moment dat se apropie o cireadă de vaci. Le-am recunoscut după mirosul

de spray dat direct peste transpirație şi după hlizelile lor tâmpite. Probabil se întorceau nesatisfăcute şi nefutute de la discotecă, maneloteca sau din diferite baruri snoabe pe unde umblaseră la agățat băieți proşti şi de bani gata. Nu avuseră mare succes. Puțini masculi erau cu ele. Tipele care erau cu prietenii păreau mai calme, pe când celelalta păreau plina de ură, o ură pe care n-o conştientizau dar se făcea văzută...

În orice caz, nu am stat să judecăm totul la un nivel atât de profund. Nu de asta eram acolo. Am sărit afară din tufe punându-ne planul în aplicare. Eram toți în pula goală, cu cagulele pe cap şi urlam ca animalele, ne băteam cu pumnii în piept precum gorilele şi încercam să imităm urletul lui Tarzan sau grohăiturile unui porc în călduri. Câțiva săream în jurul lor, atingând cu mâinile pământul ca nişte maimuțe şi făceam ca urangutanii în perioada rutului. Nu există cuvinte care să descrie stupoarea şi

groaza întipărita pe fața victimelor noastre. Două tipe au leşinat pe loc, alte trei au luat-o la fugă în direcții aleatoare, smulgându-şi cu mâinile părul din cap şi aruncându-şi hainele pentru a alerga mai repede. Puținii masculi care erau în grupul acela, efectiv au înghețat! Unul din ei a făcut pe el în timp ce stătea în picioare ca un mort lovit de apoplexie şi privea cu nişte ochi de ghiață. Un altul a căzut în genunchi şi ne imploră mila prin nişte ochi înecați în lacrimi sincere şi sughițuri de teamă.

Zgomotul acela infernal a atras mai multe priviri dinspre căminele de lângă. Câțiva care se înghesuiseră înainte la intrarea în căminul cel mai apropiat ca să-şi xeroxeze fițuici la copiatorul care în sesiune lucra cu program nonstop, au ieşit afară să vadă grozăvia. Când deja s-au adunat mai mulți şi s-a făcut o mare gloată de gură cască oripilați de showul acela macabru, noi, parcă dinainte înțeleşi, am luat-o la goană spre ei.

Nu ştiu cum vedeau ei în puterea nopții şi în lumina pală a lunii o ceată de musculoşi cu cagule şi în pielea goală, ce alergau spre ei cu pulele atârnând obraznic şi bălăngănindu-se ca la nişte primate păroase, şi scoteau nişte urlete vecine cu turbarea... dar cert este că, deodată, s-a creat o busculadă în care toți s-au călcat în picioare în încercarea disperată de a fugi. S-au bulucit cu toții la uşa căminului şi au apucat să se baricadeze până am ajuns şi noi acolo. Câțiva mai mici şi mai slabi nu avuseră succes prea mare în retragerea aceea dezorganizată şi au rămas afară. Unii au leşinat, iar alții au făcut pe ei de frică în timp ce noi îi călcam în picioare şi ne pişam pe fețele lor îngrozite. Unul dintre ei nu făcea altceva decât să urle ca muşcat de şarpe veninos, cu ochii larg deschişi, incapabil să îi poată închide, în timp ce noi ne uitam la el prin cagule şi îi urlam în urechi, acoperind sunetele lui disperate. Am început să ne pişăm pe el, în timp ce el urla ca un om care îl vede pe dracul încarnat.

La un moment dat n-a mai putut şi a leşinat. Am mai stat câteva minute în fața acelui cămin năpăstuit şi am spart nişte geamuri. Am împrăştiat teroare fugărind pe toată lumea care făcuse greşeala de a se afla afară pe alee la ora aceea târzie.

Inevitabil, din căminul în care îşi făceau veacul tablagii, doi polițişti şi un gabor au apărut în fugă atraşi de zgomotele inumane. Când ne-a văzut pe toți opt fugind spre ei, o clipă au ezitat, pentru ca în următoarea clipă să o ia şi ei la fugă, de data asta în direcția opusă. I-am prins şi i-am călcat în picioare preț de zece minute. Când nu au mai mişcat şi am fost siguri că nu mai e nimeni în zonă, le-am luat corpurile inerte şi le-am ascuns în nişte tufe, neuitând să îi dezbrăcăm şi să le punem nişte cagule pe cap.

După această mândră realizare, ne-am retras în linişte şi ne-am îmbrăcat decent.

Nu trebuie să menționez că toată această afacere s-a terminat deosebit de penibil pentru toți, în vreme ce pentru noi era o victorie absolută. De fiecare dată când ne întâlneam pe aleea căminelor, nu ne puteam abține să nu izbucnim în râs ca imbecilii şi să ne tăvălim pe jos cu lacrimi în ochi. La cursuri nu ne mai puteam concentra. Pe coridoarele facultății vedeam câteva dintre acele figuri traumatizate şi intodeauna un zâmbet tâmp îmi tăia fața, lăsându-i pe ceilalți bulversați.

La un moment dat un tip nu a mai rezistat.

Era unul dintre cei ce nu apucaseră să intre în cămin în momentul în care s-a creat busculada. Cucuiele îi se dezumflaseră, mirosul de urină dispăruse, dar pe fața lui încă mai scria “umilință”. Nu am să uit niciodată cum s-a pişat pe el. Nici el nu şi-a dat seama că o face. Nu poți controla frica. La un moment dat nu a mai rezistat şi m-a întrebat de ce tot râd când am uit la el. Voia să ştie ce am cu el. I-am spus să nu se

supere, deoarece nu e nimic personal, dar pur şi simplu moaca lui îmi aminteşte de o întâmplare amuzantă...

Un rezumat al urmărilor ar fi acesta: câteva din victime se aflau în tratament psihiatric. Majoritatea îi suspectează pe polițişti dar polițiştii neagă tot. Spun că a fost o înscenare, deşi unul din ei a fost decoperit cu fiind un dovedit homosexual. Când am aflat acest mic detaliu, am stat puțin pe gânduri, meditând la posibilitatea ca lumea să fie chiar mai bolnavă decât ştiam eu. Polițiştilor le e ruşine să mai iasă pe stradă în zona complexului. Studenții scuipă la vederea lor şi de la geam aruncă cu borcane cu zacuscă după ei. La unul i-au spart capul, dar pe vinovat tot nu l-au găsit.

Din noaptea aceea polițiştii şi-au pierdut orice urmă de onoare. Uniforma le era pătată. Cei de la centru au preferat să treacă totul sub tăcere şi să închidă investigația, deoarece, la urma urmei, e imaginea organului în joc. Când cei doi

poliţişti, împreună cu gaborul ce avea rozeta spartă în urma actelor homosexuale au motivat: “Şi dacă suntem noi, cine sunt ceilalţi cinci?” Şeful lor a tunat spre ei, “Nici nu vreau să ştiu, nici nu vreau să aud! Căraţi-vă din faţa mea, homosexuali bolnavi ce sunteţi! De mâine vă transfer pe toţi la ţară, să vă spargă acolo ţăranii rozetele! Nesimţiţi fără Dumnezeu ce sunteţi…”

Ziarele locale au dezbătut mult acest subiect. Ca şi până acum, tot imaginea poliţiei avea de suferit. S-a ajuns să se descopere o serie de nereguli la unităţile de jandarmerie de prin zonă deoarece în urma acestor incidente ieşite din comun, mulţi s-au temut şi au început să dea drumul la gură de bunăvoie, până nu era prea târziu. Se temeau că nu cumva să cadă şi ei victimele unor astfel de ritualuri bolnave întreprinse de o aripă homosexuală înfiinţată între membrii angajaţilor de la interne. Doi jandarmi violaţi de cadrele superioare nu au mai rezistat şi au început

dezvăluirile - poze, documente, înregistrări, declarații, rapoarte medicale.

Vinovații nu puteau fi indentificati deoarece cu siguranță purtau cagule. Misterul şi incertitudinea făcea ca lucrurile să pară mai odioase decât erau. Totul era un haos, iar eu mă simțeam din ce în ce mai bine.

Despre sistem şi metodele lui represive; secretul ordinii; re-separatia puterilor în stat; cheful din cămin dat în cinstea victoriei şi în ce a degenerat el; bătaia, beţia, violul şi anarhia; poliţiştii dezbrăcaţi; şi despre trupele de mascaţi şi greutăţile întâmpinate de ei în căminul nostru.

Dacă mă gândesc bine, sistemul pute! Sistemul social se bazează pe un angrenaj subțire, pe un schelet de minciuni, pe un templu al supunerii şi al fricii. Totul e atât de instabil şi atât de uşor de distrus, încât multor oameni le vine greu să creadă că aşa ceva este posibil. Din frică preferă să se supună. Puterea îi înfricoşează.

Ei uită că puterea poate fi a lor.

Nici măcar existența religiei nu a fost posibilă fără existența unor aparate represive care să lovească în oameni pentru a cultiva frica în ei şi pentru a o menține la cote ridicate. Religia însăşi a devenit un instrument al terorii şi al fricii. Preoții amenință oamenii cu apocalipsa, dar adevărata purificare de păcate le-o oferă polițiştii care bat oamenii anticipat. Îi agresează verbal şi fizic pentru a-i intimida şi pentru a-i supune prin frică. Statul există doar pentru că există acele aparate represive care cenzurează dorințele şi înclinațiile naturale ale oamenilor. Asta nu ar fi neapărat un lucru rău, dar atâta vreme cât lucrurile merg rău în jurul nostru, este de datoria noastră să schimbăm strategia. Teoretic "puterea e a noastră".

Există adevăruri, există realități, care sunt ştiute, acceptate, practicate, dar nu sunt spuse cu voce tare. Cultivă frica în oameni, pentru că numai frica îi controlează

cu adevărat - nimic nu lasă urme mai adânci.

Secretul ordinii e frica.

Dar oamenii au uitat că au putere. Au uitat că ei sunt cei mulți. Au uitat că pentru ei există statul şi nu ei există pentru stat. Masele nu au conştiință, dar au putere! Şi câteodată, cineva sau ceva, trebuie să le reamintească asta.

Îmbunătățeşti bunul mers şi eficiența unei societăți cultivând frica în conducătorii ei, şi nu în celulele ei productive! Din teamă de linşaj, un ministru ar da intodeauna tot ce e mai bun din el. Aşa construieşti o societate perfectă.

Ordinea lucrurilor trebuie schimbată.

Separația puterilor în stat trebuie regândită!

În cinstea victoriei noastre am tras un chef de pomină. A fost o beție cruntă, fără limite. A fost alcool mai mult decât s-a putut bea şi asta e mare lucru de spus în

circumstanțele în care a avut loc totul. Pe tot palierul căminului s-au spart sute de sticle şi au fost aruncate frigidere şi monitoare pe geam, ca mai demult, la meciul cu Steaua. Oamenii vomau la tot colțul şi în locurile încă nevomate se vedea câte un tip beat încercând să agreseze sexual o tipă pilită. Ba chiar cu ajutorul meu şi a încă unuia din cămin a fost organizat un viol odios în una din camere, unde era clar că orice persoană de sex feminin ce intra acolo, era supusă unui gang-bang de toată frumusețea. O excelentă capcană în care la fiecare zece minute o nouă victimă cădea. Înregistram totul cu Web-Cam-ul. După o lungă serie de violuri, am ieşit cu cagulele puse pe cap şi am urlat în aburii beției generale în care toată lumea plutea încă de multă vreme: “Trăiască Poliția Română!”. Am scos din cameră o ladă plină de cagule şi ajutat de câțiva colegi am început să le împărțim la toată lumea.

Cum le stă în reflexul democratic să strice distracția oamenilor, gaborii au venit

neîntârziat să ne spargă cheful. Când au venit noii gabori de serviciu, de curând transferați spre a face patrule în zona căminelor, ca să amendeze pe cineva pentru orgia aia de chef, deja toți oamenii purtau cagule. Toți erau morți de beți, cântau tot felul de tâmpenii şi urlau ca dracii încercând să acopere zgomotul infernal al zecilor de boxe scoase pe coridoare. Depersonalizarea oferea tuturor puteri nebănuite. Oamenii au început să se mozolească pe coridoare, alții au început chiar să se fută. Băieți cu fete, băieți cu băieți, fete cu fete... Nimic nu mai conta deoarece toți aveau fețele ascunse. Orice urmă de moralitate era ucisă de puterea instinctului ascuns în străfundurile tuturor şi negat până atunci cu atâta stăruință întru supunere. Câțiva erau deja dezbrăcați în pielea goală şi fugeau pe coridoare cu câte o sticlă în mână urlând ca nebunii. De menționat este că nimeni nu şi-a dat joc cagula de pe cap, deoarece riscau să se expună în fața celorlalți. Cagula era singura îmbrăcăminte de

care cineva avea nevoie şi ştiu prea bine ce simțeau ei când afirm asta.

De data asta nu a trebuit să chem ajutoare pentru a-i călca în picioare pe polițiştii veniți. Am sărit la primul şi i-am spart de capul gol o sticlă plină de bere. Apoi am urlat ca un monstru de s-a auzit până în celălalt cămin, “Dați pe ei maaaa...! Răzbunare fraților! Puterea e a noastră. DEMOCRATIIEEE!”. La urletul meu alte sute de voci au răspuns în acelaşi ton. Geamurile s-au cutremurat şi un freamăt al puterii barbare a zguduit din temeli conştiințele tuturor.

După cinci minute, i-am scos pe nenorociții de polițişti din urgia loviturilor ca nu cumva să fie omorâți. Erau dezbrăcați şi purtau cagule. Agresorii anonimi îmi citiseră gândurile. Trebuiseră să-i transforme întâi în obiectul răzbunării pentru ca actul crimei lor să fie pe deplin justificat. Dezbrăcându-i şi punându-le cagulele, agresorii nu făceau decât să-i demonizeze mai mult şi asta era de-a dreptul ok pentru

toată hoarda dezlănțuită. Purtau urmele unor lovituri crâncene şi păreau a fi în comă profundă. Ajutat de cineva i-am târât pe toți în sala de lectură. Erau patru. Dar până să termin să-i aranjez aşa cum plănuisem, beţivii de pe coridor au mai adus încă opt poliţişti rupți în bătaie. În clipa aceea am ştiut că ar fi bine să mă grăbesc.

Împreună cu câțiva indivizi care păreau mai trezi, i-am pus pe toți pe scaune şi le-am injectat spirt în vene. Am adus o mulțime de sticle care au rămas intacte, le-am pus pe mese, şi am început să facem poze în sala aia de lectură plină de poliţişti dezbrăcați. Întâi le-am făcut cu cagulele pe cap, apoi fără. Toți erau în pielea goală, dormeau ca într-o sală de clasă, unii aflându-se cu mâinile prin locuri obscene. Eram un adevărat artist al fotografiei. Mă simțeam creativ la ora aceea. Lumina crepusculului îşi făcea apariția. Soarele verii începea să răsară.

Era patru dimineață, iar eu em plecat cât am putut mai repede cu aparatul de

fotografiat la mine.

La o oră după ce am plecat, trupele de intervenție ale mascaților s-au autosesizat, dar o dată ce au ajuns s-au văzut depăşite de situație, deoarece le-a trebuit foarte multă vreme să disciplineze căminul. Ulterior am aflat de ce au avut nevoie de întăriri. Băieții de la sala de forță, îmbrăcați şi ei în costumele SPP, s-au infiltrat printre ei luându-i la bătaie atunci când îi prindeau în grupuri izolate. După ce au semănat destulă panică în rândul lor, mascații au început să se bată singuri intre ei, nerecunoscându-se. Toți cei din cămine de pe coridoare purtau cagule. Cei mai treji se închiseră în camerele lor şi aruncaseră cagulele, pe când cei beți dormeau pe coridoare printre cioburi, ori se plimbau ca tâmpiții prin incinta căminului, deseori în pielea goală, cu o țigară într-o mâna şi o sticlă în alta, până când îi prindea vreun polițist al trupelor speciale şi îl bătea până nu se mai ridica de jos.

Până să-şi dea seama ce se întâmplă şi până să ordone regruparea, băieții de la sală s-au retras şi ei dintre rândurile sepepistilor şi s-au dat la fund, dar spre deosebire de polițişti, aceştia au făcut-o într-un sens figurat.

După aceea a urmat un haos şi mai mare. Au fost duşi la secție o groază, majoritatea fiind prea mahmuri ca să vorbească şi prea beți ca să îşi poată aminti ceva. Tot ce puteau scoate din ei era o vomă caldă trasă direct pe hainele interogatorului. Nu se puteau găsi vinovați şi nu se putea şti de unde începuse totul. Poliția nu a putut face nimic şi s-a limitat doar la a da amenzi groaznice, ba chiar întocmiri de dosare penale celor prinşi în flagrant, care, bineînțeles, nu erau nu nimic mai vinovați decât ceilalți. Tot ce s-a aflat e că cineva, nu se ştie cine, a adus o groază de băutură, plătită din banii lui şi TOȚI afirmau că atunci când au ajuns ei, cheful nu mai era chef ci era deja orgie, aşa că s-au gândit să se integreze şi ei, dacă tot era

băutură gratis...

Despre demisii, demiteri, scandale şi imaginea poliţiei; dezbaterile ce au urmat; moderatorul ce-a fost pleznit peste gură cu crucifixul în plină emisie; despre ieşiri în stradă şi plăcerea de a te deda actelor de vandalism atroce.

Când a doua zi au apărut pozele în ziare, şeful poliției, Nelu Pop, s-a declarat incompetent în fața evenimentelor petrecute în căminele din Observator. A afirmat că situația creată îl depăşeşte, de aceea şi-a dat demisia. Instantaneu.

Lumea era profund şocată la vederea acelor polițişti beți care dormeau toți în sala de lectură, părtaşi de căpătâi la orgia studenților. Prea multe lucruri trebuiau explicate. Era clar că polițiştii în cauză erau implicați, şi precum în cazul celor trei polițişti beți găsiți în pielea goală în boscheți după ce în prealabil au agresat şi au terorizat căminele studenţeşti, aceştia făceau parte din ceva sectă, club, sau

organizație homosexuală care exista ca o căpuşă în inima ministerului de interne.

Lucrurile erau deja clare chiar şi pentru cei mai proşti! Era evident că această organizație, în imensa ei perversiune, organizează sindrofii în locuri publie şi se dedă la acte exhibiționiste în inima centrelor populate. Victimele lor preferate sunt în prealabil studenți care nu ştiu şi nu au maturitatea necesară să răspundă în fața acestor represiuni temându-se de regimul de teroare pe care aceştia îl cultivă cu străşnicie de mai mulți ani, aplicând amenzi drastice pentru cele mai mici nereguli. Pe de-o parte în explicația oficială se stipula faptul că studenții acceptă aceste lucruri din cauza lipsei acute de structură şi perspectivă într-o țară de eternă tranziție, din care motive au renunțat la orice urmă de morală, ba chiar simt nevoia de a călca în picioare oricare principii etice.

Cei în cauză au fost cu toții dați afară din serviciu. Au încercat să se apere, dar

când au apărut primele acuzații de viol venite din partea unor studente, nu s-a mai putut face nimic. Acestea veneau în instanța aducând probe grăitoare cum ar fi – descrieri, probe de sânge, fotografiile vaginelor lor sparte sau constatările medicului legist. Nimeni nu a mai putut tolera starea aceasta de lucruri şi acuzații au fost trimişi în instanță. Deşi nu s-a găsit dovezi concludente împotriva lor, au fost puşi să execute muncă silnică în folosul societății pe o perioadă nedeterminată, cel puțin până la elucidarea enigmelor, până vor apărea nişte răspunsuri clare, dar practic, până când ziarele vor tăcea şi oamenii vor uita. Întrebările, în loc să aducă răspunsuri pentru a putea fi uitate, aduceau mai multe întrebări, iar problemele se complicau tot mai mult.

Apoi au urmat presupunerile şi zvonurile. Terorişti, rețele teroriste, agenți din interior, agenți din exterior, anarhişti, satanişti, evrei, masoni, forțe obscure bine

antrenate care vor să destabilizeze din interior sistemul, să submineze ordinea socială şi să distrugă temelia democrației pentru care Romanii au luptat şi şi-au jertfit sângele în revoluția din 22 decembrie… şi ițele conspirațiunii se împleteau şi mergeau până sus la Bucureşti, unde se presupune că agenți ai acestor forte subversive sunt infiltrați şi ocupa posturi de conducere în Ministerul de Interne. În minister se vorbeşte de o mare restructurare, şi pe de altă parte de demisia ministrului Ioan Mircea Pascu.

Bombonel, primul ministru, a fost pus în situația penibilă de a comenta subiectul homosexualității răspândite în MI, iar asta i-a dăunat destul de mult imaginii publice. Se vedea cum roşeşte de furie că un porc fiert şi începe să facă gesturi necontrolate. Toate aceste lucruri s-au văzut clar, erau evidente. Toată țara putea vedea adevărata față a acestui monstru – prima oară în trei ani de terorism

mediatic şi control subliminal, primul ministru îşi arată adevărata față. În clipele acelea penibile, ar fi preferat să fie la o vânătoare, ar fi preferat să fie sfâşiat de toți urşii, porcii şi caprele pe cale de dispariție pe care le-a împuşcat fără milă. Dar era acolo, în fata marii adunări naționale şi camerele de filmat nu iertau nimic. Era prins cu garda jos, era prins cu pantalonii în vine şi trebuia să se apere. Tot ce a putut face a fost să nu pară completamente ridicol. Încerca să se controleze, dar era greu.

Toată putreziciunea sistemului ieşea la suprafața şi asta era bine. Capete începeau să cadă, se anunțau restructurări peste restructurări, se căutau țapi ispăşitori. Toți politicienii se acuzau unii pe alții şi toți oamenii mari ai zilei, de teamă să nu fie ei acuzați, se duceau ei primii şi turnau tot ce ştiau despre ceilalți. Sau văzut tarați cu toții în acest rahat deşi nu aveau nici o legătură cu incidentele de la Cluj.

O groază de căcat a început să iasă la suprafața şi nu mirosea deloc bine. În

talkshow-uri invitații păreau a fi cuprinşi de isterie, până când cu toții au primit ordin de la partide să nu mai apară în emisiunile televizate până când situația se va afla din nou sub control. Astfel, după noile ordine venite de la partid, ratingul emisiunilor a început să scadă.

Pentru a se evita pierderile, în studiourile televiziunilor au apărut tot felul de personaje obscure. Profesorul Dancu, prezicătorul de cutremure, nu a mai avut mare succes la public, deşi a reuşit din nou să ridice câteva valuri de isterie, dar nu la fel de grandioase ca şi isteria populara iscata cu ocazia mult aşteptatului Cutremur din 2000.

Cel mai mare succes l-a avut un cleric obsedat care a început să urle că “acesta este un semn de la Marele Dumnezeu şi Apocalipsa va veni în curând deoarece păcatele oamenilor sunt atât de mari încât au ajuns la ceruri, şi Dumnezeu a hotărât

să nu le mai tolereze". Din toate puterile răgea ca un posedat şi-şi ruptea hainele de pe el, urlând "... cu aprigă mânie şi putere se va scoborî Dumnezeu din ceruri ca să pedepsească toată stirpea omenească, căci păcatele lor crunte au ajuns până la cer... etc".

Când moderatorul, ajutat de cameramanii din studio, a vrut să-l calmeze, acesta a început să-l pocnească şi să urle şi mai groaznic. Moderatorul a fost pleznit peste gura cu un crucifix de metal de cel puțin patru kilograme, dar tocmai pe când emisinea devenea mai interesantă au băgat repede publicitatea. De atunci emisiunea a fost întreruptă două săptămâni. După două săptămâni, moderatorul încă mai purta pe gura "simbolul împărtăşaniei" - semne clare ale agresiunii fizice la care fusese supus în acel show de pomină.

Începeau să apară mici mişcări de stradă în unele oraşe, iar poliția nu mai

reprezenta nici o autoritate morală şi nici nu avea puterea să oprească coloanele de demonstranți, care, fiind superioare din punct de vedere moral şi lipsite de orice urmă de frică, începeau să îi ia la bătaie şi să-i linşeze fără milă.

După mai bine de un deceniu de înghițit gunoi, după mai bine de un deceniu de tranziție ratata, după mai bine de un deceniu de minciună, corupție şi gunoi, furia muta a maselor ieşea la suprafață pentru a arăta că încă mai are putere. Era un mesaj simplu. Spunea doar "Temeți-vă! Existăm."

Doream ca toți să se trezească. Nu mă simțeam deosebit de special pentru ce făcusem deoarece ştiam că totul este o parte a destinului pe care trebuie să-l împlinesc. Eu eram doar picătura care a umplut paharul. Nu mă consideram încă un caracter profetic. Eu doar folosisem ceva ce a fost acolo intodeauna. Ştiam asta şi mă temeam, gândindu-mă şi pentru o singură clipă, ca totul ar fi putut fi altfel... dar

regretele sunt pentru cei slabi.

Despre îmbunătăţirea sistemului şi un principiu sănătos de funcţionare al lui; metaloteca şi eliberarea prin bătaie; filosofia lui Decartes; Jack Spintecătorul; despre evoluţie, revoluţie, introspecţie şi realizarea unor taine ascunse şi înfricoşătoare.

M-am retras pentru o vreme şi am aşteptat ca lucrurile să se liniştească. Ştiam că se vor linişti. Se vor schimba unele lucruri, va fi un pic de agitație, dar privind într-o perspectivă largă, ştiam prea bine ca sistemul va rămâne neschimbat. Ştiam asta şi încă nu eram pregătit să merg până la capăt. Mă retrăgeam pasiv şi meditam la toate micile mizerii ce s-au petrecut în jurul meu, la toate acele căcaturi pe care eu le-am arătat lumii spre a o trezi din somnul ei şi a-i arăta că exista puterea de a schimba.

Considerăm asta un act democratic. O democrație activa, o democrație vie în care cetățenii într-adevăr au putere. O putere atât de mare şi atât de conştientă încât toate elementele sistemului să tremure în fața oamenilor. Polițiştii să-şi reamintească care e locul lor în societate şi să se închine cu respect în fața cetățenilor care îi întreține din taxe, parlamentarii la fel, miniştrii la fel, funcționarii publici şi primarii de asemenea, toți să-şi facă datoria exemplar trăind cu teama de a nu fi linşați. Ei trebuie să se teamă de tot ceea ce fac, căci răspunderea lor e mare.

De ce să se teamă omul simplu şi muncitor care îşi vede de viața lui, de familia lui, de munca lui şi nu se băga în conturile altuia? De ce să se teamă că-şi pierde slujba şi e aruncat în stradă? Sau ca polițiştii îl neindreptatesc pentru că nu are bani de şpaga? Trebuiau cu toții să înțeleagă că lucrurile nu sunt bune aşa cum sunt, dar în toți exista puterea de a schimba ceva, de a face sau cel puțin… de a se răzbuna.

Ca să îmi mai omor plictiseala, ieşeam şi eu cu câte o coloană de manifestanți şi mă dedam împreună cu ei vandalismelor şi actelor de violenta stradala până când veneau trupele de la interne să ne împrăştie cu frumoasele mijloace democratice de represiune, gaze, tunuri cu apa, gloanțe de cauciuc şi legiuni de bastonari.

Când aveam nevoie de bani, chemăm băieții şi o puneam de-o razie. Când simțeam ca lucrurile încep să se liniştească prea mult, dădeam o spargere folosind identitatea trupelor speciale doar ca să mai agităm spiritele, dar în curând şi asta a început să devină o chestie perimata. Era deja la ordinea zilei. Lumea nu mai era şocată de nimic, iar când am văzut că alții începuseră să-mi fure ideea, m-am gândit că e timpul să mă gândesc la ceva nou şi original. Mă plictiseam tot mai mult şi părea să am nevoie de noi şi noi experiențe exaltante pentru a mă menține în formă şi a nu cădea într-o stare de moleşeala şi apatie...

Am fost la metaloteca.

Am intrat în ring unde toți nea-am bătut, îmbrâncit şi împins ca chiorii. Toți căutăm ceva în corpurile noastre în trăirile noastre. Ne simțeam minunat şi aveam nişte trăiri extraordinare. În muzică aceea tare, dura şi ritmata, simțeam cum puterile mele cresc. Ce simțeam în ringul acela era mai mult decât infatuarea orgoliului meu. Era o stare vecină cu deificarea!

Sunt zdrobitorul de oase şi scrâşnitorul din dintii. Sunt mandibula universului care se autodevoreaza. Sunt pumnul care loveşte pentru a simți. Sunt cel ce picura otrava în ciorbă omenirii. Sunt anarhia şi democrația zeilor. Sunt alternanta la puterea divină. Sunt visele care se sfarma pentru a ucide. Sunt zeu, legenda, crima, glorie, splendoare. Sunt frumusețe, majestate şi teroare. Sunt ceea ce pot să fiu. Sunt ceea ce sunt. Sunt ceea ce voi fi.

"SUNT deci Exist!"

Decartes era un bou! N-a înțeles nimic.

Cert este ca ierarhiile de evoluție exista. Cel puțin, reducând la scara inteligenței, constat că urc tot mai sus pe o cale ciudată. Calea introspecției înfricoşătoare! Mă înfricoşează aceste gânduri pe care le am în ultima vreme.

Persist în întoarcerea asta în mine şi simt cum mă apropii periculos de mult de scheletul şi structura umanității, vieții, morții, destinului. Sunt clipe în care încep să înțeleg că dorm şi să gândesc cu mintea celui treaz, dar sunt nişte clipe prea scurte.

Mă simt că într-un vis, un vis în care devin tot mai singur, dar în singurătatea mea mă întâlnesc cu alți şi alți oameni care bâjbâie prin întuneric şi cauta lumina; puținii oameni ce mai sunt conştienți de întuneric. Celorlalți nu le pasa. Cu ei, pierd contactul. În fața lor, vorbele nu mă ajuta. În fața lor, pumnii mei se sparg degeaba.

Putem convieţui împreună cu oricine, dar vorbele nu aduc o împlinire. Când vobele NU trec dincolo de înţelegerea raţională şi simţi asta, e dureros. Şi eşti nevoit să loveşti. Durerea trebuie să existe în echilibru în toţi oamenii. E o prostie să o ţi doar în tine.

Ceea ce simţi trebuie împărtăşit cu ceilalţi! Dacă e doar durere, fie.

Când vrei să spui ceva, nu mai contează mesajul.

Şi când spun asta mă gândesc la Jack Spintecătorul! Cu ce-a greşit omul ăsta? A tăiat nişte curve? Şi ce-i cu asta?

De ce ne deranjează crimă doar atunci când e făcută cu prea multă plăcere? Omul ăsta a vrut să zică ceva. Nu contează dacă l-am înţeles sau nu, important ca a făcut-o şi s-a simţit eliberat. Nici măcar nu vom şti cine a fost. Ştim doar că a spus ceva. Ce? Mai contează ce?

În tot absurdul din viața noastră mai contează un mister în plus?

Despre întâlnirea cu Laura; redusenia şi banalul ei; cum am minţit-o şi de ce a funcţionat; beţia de după; ura ce-o resimţeam şi despre ce este cu adevărat iubirea.

Trecuseră aproape două luni de la cheful din Observator şi lucrurile păreau să reintre în banal. Din programul de restructurare a Ministerului de Interne a făcut parte şi schimbarea uniformelor poliției. O groază de chestii de fațadă care pe mine nu mă impresionau cu nimic, dar probabil au avut efect pentru toți proștii care țin un televizor în casă fără să ştie de ce. Am făcut rost de uniforme noi, dar le-am păstrat şi pe cele vechi ca amintire. Eram sigur că cei din minister la fel vor face. La urma urmei, nu le-au spălat creierele, ci doar le-au schimbat echipamentul. Știu prea bine cât de greu se schimba oamenii.

Era timpul să o caut pe Laura, ca să văd dacă a mai evoluat în ultimele săptămâni de singurătate. Agitația din jurul ei trebuie să fi conlucrat la o grăbire a procesului. În perioada marilor crize, în timpurile frământărilor sociale, oamenii simt cel mai mult nevoia de a se împerechea. E ceva instinctual...

Fără să-mi explic de ce, eram supărat pe Laura. Cred că era un fel de intuiție de-a mea - mă gândeam ca în ciuda părerilor pe care mi le-am făcut despre ea, e doar o simplă femeie - ca toate celelalte. Mă gândeam ca Laura este asemenea unei curve care afirmă că nu se fute spre a-şi păstra virginitatea, dar o dată ce va da de gustul viciului şi al depravării îi va plăcea tot mai mult şi se va cufunda, cu nebănuita plăcere, în râurile de sperma pe care cea mai bolnavă latură a ei le visează. Nu puteam să judec prea mult asupra acestui subiect deoarece erau doar presupuneri, supoziții. Teama mea cea mare era că nu cumva să o fi supraestimat pe această tipă care de

altfel în toate aparențele e o ființă simplă ca toate celelalte.

Cumpăr nişte flori, o cutie de bomboane şi mă duc la ea acasă. Aştept să iasă din bloc, iar în clipa în care apare, mă duc spre ea şi îi ofer cadourile. A fost plăcut surprinsă. Am făcut cunoştința sau, mai exact, m-a cunoscut ea pe mine, deoarece eu ştiam până şi culoarea chiloților pe care ea îi poartă.

Gestul meu a marcat-o profund, cu atât mai mult cu cât se vedea pe ea că mă place. Era normal să mă placă, căci spre deosebire de alții, eu sunt... perfect!

Am invitat-o la un suc.

Nu a putut să refuze. Am mers într-un local deosebit de snob, unde am început să ne povestim banalități. I-am mărturisit că mă gândesc demult la ea şi o urmăresc, că m-am îndrăgostit de ea din clipa în care am văzut-o, iar singurul gând care mă stăpânea atunci era acela de a o cunoaşte. I-am spus că eu sunt timid şi mi-a fost

foarte greu să-mi fac curaj pentru a face acest prim pas… şi aşa mai departe. I-am turnat pe gât toate acele rahaturi imbecile de care au nevoie femeile pentru a se putea îndrăgosti de cineva. A funcționat de minune. Trecuseră câteva ore şi noi încă tot discutăm prostioare mediocre. Mă forțam foarte mult să joc acest teatru imbecil, dar voiam să merg până la capăt, voiam să văd ce are să se întâmple. Voiam să o explorez, voiam să o disec, să îi tăi tot creierul felii spre a afla modul în care ființele ca ea raționează.

Nu minciuna este importantă ci scopul pentru care ea s-a născut!

Când eu eram la a patra bere am reuşit să o conving să bea şi ea măcar un lichior. Fiind mironosița de felul ei, s-a lăsat cu greu convinsă, deşi era clar că interiorul ei cerea orice altceva în afară de suc. Am stors din ea toate secretele alea mediocre pe care ea le-a scris cu timiditate şi frica în jurnalul pe care eu i-l furasem şi

i-l citisem. Mai greu i-a fost când mi-a vorbit de un tip de care e îndrăgostită sau mai exact “de care nu ştie dacă mai e îndrăgostită”... şi aşa mai departe. Era vorba de acel “Misu”. Mă întrebat-o de ce îl iubeşte şi am primit răspunsul la care mă aşteptam – “Nu ştiu!”. Am întrebat-o ce calități are Misu dar ea nu a putut să îmi dea nici una.

Acest Misu era o enigmă pentru ea. Dar era îndrăgostită de el. Mi se părea atât de clasica povestea ei încât cu greu mă abțineam să nu o pălmuiesc până îi scot toți dinții din gura sau toate fițele din cap – indiferent în ce ordine ar ieşi. Ca să nu mă enervez prea tare, mă duceam la toaleta din când în când ca să mă uşurez. Să mă uşurez la propriu şi la figurat. Prima oară am spart oglinda şi am smuls un pisuar din perete. A doua oară m-am masturbat. A treia oară i-am dat unuia un pumn în cap, în timp ce el se pișa. A căzut instantaneu şi şi-a spart buza de colacul ingelbenit de pișat al wc-ului. Ca să nu fie probleme l-am închis acolo. L-am lovit pe la spate ca să nu mă

poată recunoaşte când se va trezi şi să-mi strice seara făcând vreo scenă. Pur şi simplu am simtin nevoia de a pocni pe cineva. Eram tot mai nervos pe limitarea feminină, pe limitarea Laurei. Simțeam că am să-mi pierd controlul şi am să stric toată seara. Simțeam că îmi va trebui foarte multă voința ca să nu mă dezlantuiesc acolo şi să ratez tot acest experiment în care m-am băgat din cea mai profundă lipsă de ocupație.

Am condus-o acasă şi mi-a spus că ar vrea să ne mai vedem, să o caut neapărat etc. Se aştepta să îi trag un mozol ca după orice întâlnire reuşita, dar eu doar am sărutat-o pe obraz. Am fost un adevărat gentleman şi mi-a fost scârbă de mine pentru chestia asta.

În ciuda faptului că singura realizare a fost constatarea că Laura e mediocră ca toate celelalte femei pe care le cunoscusem până acum, am avut totuşi un câştig. Și

anume o erecție atât de lungă şi tare încât nu am putut scăpa de ea decât după trei masturbări consecutive, pe care le-am făcut chiar în fața blocului, sub ochii oripilați ai babei din blocul de vizavi, care, ca şi până acum, nu avea altă treabă mai bună de făcut decât spionarea vecinilor.

Am considerat seara asta un succes şi mă hotărâsem deja să nu o caut prea curând pe tipa, să o las să mocnească în suc propriu, să se înece în propriul ciclu aşteptându-mă pe mine, pentru că atunci când mă voi duce la ea, să fie gata umectata precum o fecioară în noaptea nunții sale! Cel puțin voiam să fie o noapte mai diferită.

Mă săturasem de violuri. Creează dependentă! Şi când violez, trebuie să fiu tot mai odios, tot mai violent, tot mai pervers şi mai viciat pentru a obține o cantitate similară de plăcere cu cea avută la violul de dinainte. Voiam să aflu dacă e mai specială senzația atunci când victima ți se oferă de bunăvoie, iar asta era singurul

motiv pentru care nu am violat-o pe Laura încă din seara aceea, chiar acolo, în parcarea aia din fața blocului, sub nasul babei ăleia curioase şi împuțite.

În fond ce este iubirea?

Iubirea împlinita este doar iubirea în care eşti redus în stadiul dobitociei extatice a unui animal şi dorințele dispar. Am nevoie de o femeie în preajma căreia să mă simt liniştit fără vreun motiv, nu femeia pe care să doresc să o cuceresc, pentru care să doresc să lupt, pe care să doresc să o violez.

Aş vrea să încerc măcar o dată în viață ceva "firesc", de aceea aveam nevoie de Laura, de aceea încă trebuia să rămână intactă. Cert este că dacă aş fi aflat că s-a tras cu cineva, i-aş fi omorât pe amândoi, dar nu din orgoliu sau gelozie aşa cum fac toți tâmpiții. Să se culce cu cineva ar fi însemnat moartea inocentei, o moarte care m-ar fi deziluzionat cumplit, mi s-ar fi furat una din posibilitățile de a descoperi candoarea...

Nu mai ştiam nici eu ce-mi era necesar pentru a mă întregi. Experiența necunoscută a virtuții sau pe cea a viciului deja trăit în toate ipostazele sale? Răzbunarea este o datorie morală, pe când iertarea este o datorie care rămâne intodeauna neplătită.

Despre o nouă arta; internet caffe-uri şi imbecilii lor clienţi; agăţatul online; o aventură cu adevărat nouă; camera de tortură a Dianei; cuşca, biciul lanţul Dianei şi înclinaţiile sexuale ale prefectului; plăcerea cu care ea biciuia bărbaţii; şi despre cum ştia ea să se facă iubita.

Am vizitat un site interesant zilele astea.

Fuckyngmachines.com – tipii ăştia mi se par adevărați creatori de artă. Modul acela sublim în care ei folosesc drillerul pentru a satisface o femeie şi modul în care ea geme de plăcere precum o scroafă în călduri, este extraordinar. Este excitant şi plin de

artă. O artă a realului, o artă a fizicului, o artă inerenta în esența cărnii. Toate imaginile acelea perverse reuşesc să surprindă esența feminină mai bine decât au făcut-o toți romanticii, poeții, pictorii, sculptorii, scritorii şi toți artiştii nesatisfăcuți şi nefutuți care au iubit toată viața o femeie nedemnă de ei şi de geniul lor.

Adevărata artă ar trebui rejudecata!

De ce se consideră a fi arta modul agonizant în care un creator îşi stoarce sufletul şi-şi chinuie inima cu gândul la o târfă pe care el o considera specială, de care el crede că s-a îndrăgostit? Dacă toate curvele astea speciale care s-au băgat în istorie folosindu-şi pizda ar fi fost futute calumea şi la momentul potrivit de penisul potrivit, lumea de azi ar fi arătat altfel.

Am mers la un internet-caffe să mai respir şi eu puțin din virtualul în care mulți imbcili din generația mea îşi pierd timpul şi mințile.

Discut cu un tip şi îmi spune că încă e virgin la 21 de ani. Interesant, mă gândesc eu. Apoi îmi zice că nici măcar nu se masturbează normal. Îl întreb dar cum o face totuşi, iar el îmi spune: “o ating uşor, prin chiloți. “

Oare câți idioți suporta lumea asta?

Apoi apare un vechi prieten online, şi am ocazia să verific viziunea lui despre masturbare. Lmi spune despre cineva: nu numai că nu avea femei, dar era un labagist de-a dreptul. Aveam de-a face cu personajul mândru şi prolific în a avea femei. Îmi venea să întreb: oare cu ce diferă laba făcută prin intermediul unei femei cu cea făcută de tine însuți? Ştiam şi răspunsul: în cel de-al doilea caz mai ai de-a face şi cu vinovăția.

Kant şi-ar fi făcut o labă în fiecare dimineață pentru că nu se dorea perturbat în timpul muncii. Era, într-adevăr, un raționalist. Şi-un mare idiot!

Într-un final am fost plictisit de discuții sterile şi m-am gândit produc ceva concret. Am agățat nişte proaste pe chat. Mi-am dat întâlniri cu ele. M-a întrebau cum o să mă recunoască, cum arăt sau cum sunt îmbrăcat. Când le spuneam că am să port cagula, au crezut că glumesc!

Doar una din ele a avut curajul să rămână pe loc, doar una a avut curajul să nu fuga cuprinsă de panică şi urlând după ajutor ca şi proastele celelalte în clipa în care eu mă apropiam purtând cagula.

De ce a rămas ea?

Nu părea specială. Purta nişte ochelari care o dezavantajau şi prin urmare, putea fi o persoană deosebit de timida şi nefutută care nu ştie şi nu a ştiut niciodată să îşi pună în valoare frumusețea. S-a gândit că nu are nimic de pierdut? De aceea a stat până la capăt? Cu siguranță că a infricosat-o puțin ideea, iar asta se vedea cu

uşurință, căci era umedă între picioare de parcă se pişase pe ea. Probabil chiar se pişase, dar faptul că nu a fugit e cu atât mai lăudabil! Când am ajuns lângă ea, m-am apucat să o mozolesc, în timp ce cu mâna îi verificăm nivelul de juisare pe care l-a avut din cauza fricii. Era excitată.

Nu am schimbat multe vorbe.

Mi-a propus să mergem la ea acasă deoarece sta undeva pe aproape.

Am fost de acord.

De data asta urma să fiu eu cel speriat.

Când am intrat înăuntru, m-a aşezat pe o canapea şi mi-a poruncit să o aştept. Mi-a spus să mă dezbrac în pielea goală dar să nu dau jos cagula. Am făcut întocmai cum a cerut. A lipsit câteva minute şi apoi vocea ei m-a chemat într-o altă cameră. În clipa în care am văzut cameră plină de instrumente de tortură sexuală, biciuri,

lanțuri, cătuşe, vibratoare, cuşti, hamuri... iar pe ea îmbrăcată într-un costum ciudat, negru, din piele, cu multe lanțuri şi ținte pe el, am avut instant o erecție pe care nu mi-am mai putut-o controla. Am lăsat-o să mă lege de mâini cu nişte lanțuri şi să mă atârne de tavan. M-a biciuit câteva minute în care deşi am încercat, nu m-am abținut să nu urlu de durere. După ce a terminat prima serie, mi-a spus că numele ei este Diana şi am dreptul să mă adresez ei doar folosind apelativul "Stăpâna". Mi-a spus că trebuie să fiu foarte ascultător şi să pun foarte puține întrebări – dacă se poate chiar nici una. Dar mi-a mai spus că dacă nu voi ascultător nu ar fi o problemă, ba chiar o va bucura acest lucru căci îi va face mare plăcere să mă disciplineze şi să facă din mine "un băiat foarte, foarte, ascultător". Acestea fiind spuse, mi-a legat o zgardă de gât şi m-a pus să îi ling cizmele, iar apoi trăgându-mă de zgarda am ajuns să ling coapsele, până am ajuns la părțile intime, locuri în care mi-a cerut să insist

mai mult. Din când în când, avea impresia că nu lustruiesc cu limba destul de bine locurile cerute de ea şi mă mai lega de un aparat oferindu-mi o nouă serie de pedepse corporale pe care le aplică cu o brutalitate extraordinară.

Delicatețea e complet lipsită de sens când e vorba de plăcere!

Când se apropia de mine toată carnea îmi tremură. Când unghiile ei din mtal ascuțit îmi atingeam pielea simțeam că pierd orice control, şi simțeam cum mă umple pe dinăuntru un izvor de umilința care implora tacit mila. În preajma ei, toți porii mei emanau supunere.

O infinită cruzime se ascundea în sufletul Dianei. Parcă voia să blesteme toată stirpea masculină de pe pământ pedepsindu-mi cu ura corpul şi în special penisul, supunându-mă celor mai rafinate torturi concepute de perversiunea minții umane. Mă supunea şi mă umilea în cele mai groaznice moduri, iar când ceream milă cu

lacrimi sincere în ochi, vedeam în ochii ei doar o licărire perversă şi în colțul buzelor ei un început de zâmbet de satisfacție. După câteva ore în care am cunoscut cele mai crunte dureri şi cele mai perverse atingeri, nu mai eram bun de nimic. Plângeam şi implorăm mila strângându-i cu o dragoste neîmpărtăşita picioarele în brațe. Sufeream, dar oarecum mă simțeam împlinit. Nu reuşeam să-mi explic de ce, dar ce-mi făcuse Diana era exact terapia de care eu aveam nevoie.

La aceste implorări sincere ale unei victime extenuate ale cărei bariere fizice şi psihice au fost totalmente distruse, ea m-a respins cu cu putere folosind vârful cizmei şi apoi mi-a mai aplicat nişte lovituri peste fund folosind un cnut a cărui atingere dureroasa mă face să mă înfiorez de fiecare dată când îmi reamintesc de ea. După ce a terminat cu mine în noaptea aceea, m-a băgat într-o cuşcă de fier în colțul camerei care era atât de mică încât trebuia să stau ghemuit. Mi-a spus să nu mă smiorcăi şi să

nu fac gălăgie, căci dacă o voi trezi, va fi nevoită să-şi ocupe tot restul nopții cu mine. Din clipa aceea nu am mai scos un sunet. A închis cuşca cu nişte lanțuri, a pus un lacăt şi a plecat. În noaptea aceea am dormit cu degetul în gură, ca un copil mic. Tratamentul Dianei m-a făcut să regresez în fazele incipiente ale evoluției mele. Eram un copil sugar, fericit, eliberat întru totul. Eram eliberat de toată voința mea, de toate gândurile mele, de toate grijile mele, de planurile mele, de toată pudoarea, de toată ura şi de toată bucuria. Eram eliberat de toate acele mici mizerii care ne fac pe noi "oameni", şi ne dau un scop să ne trezim a doua zi pentru a ne continua aceeaşi viața de căcat ca şi în ziua precedentă, până la sfârşitul vieților noastre limitate. Toate aceste poveri nu mai erau ale mele, ci erau ale Dianei, iar ea era stăpâna mea absolută. Corpul meu şi gândurile mele erau ale ei, iar asta mă făcea să am simt minunat.

A doua zi dimineață m-a sculat cu lovituri de bici. M-a pus să fac câteva ture de cameră, umblând în patru labe, în timp ce ea mă ținea cu lanțul de zgarda şi mă pleznea peste fund ca să mă mişc mai repede. Asta a fost înviorarea de dimineață. Apoi tot restul zilei a inventat o serie de alte jocuri sadice cu care a decis ea să se distreze. Mă lega cu mâinile la spate şi apoi se pișa pe jos, în fața mea. Apoi mă punea să şterg pe jos folosindu-mă doar de o cârpă pe care trebuie să o manevrez cu dinții şi gura. Când îmi dădea de mâncare îmi aducea un bol cu lături şi se amuza copios cum eu, înfometat fiind, încercam să mănânc precum un animal, neajutat de mâinile care îmi erau legate la spate. De câteva ori mi-a spus că s-a plictisit de mine şi are să mă omoare. În clipele acelea eu credeam tot ce spunea şi nu îmi puteam stăvili emoția de frică. Mă asfixia cu o pungă de celofan până când simțeam că mi-a venit sfârşitul. Când eu eram deja convins că moartea mă aşteaptă acolo, îmi dădea drumul şi îmi

spunea că s-a răzgândit şi mă va mai ține o zi în viață ca să se mai joace cu mine...

Chestia asta a continuat câteva zile lungi, cărora le-am pierdut şirul. Nici nu mă prea interesa numărul lor deoarece a început să îmi placă să fiu eliberat de tensiunile mele interioare. Preferăm să fiu sclavul viciilor ei, executorul dorințelor ei depravate, decât stăpân pe propria-mi voință. Preferăm să o venerez pe ea şi să o ascult întrutotul decât să fiu nevoit să respect oricare altă regulă din lumea asta. Din când în când îmi spunea că am fost foarte ascultător şi voi fi răsplătit... şi mă masturba atât de mult încât îmi îneca corpul în propria-mi sperma şi simțeam că fac infarct. Diana mă făcea cu adevărat fericit.

Într-o zi a mai adus un bărbat. Nu purta cagula. Era prefectul. Probabil venise să-şi ia tratamentul. Stăteam un cuşca mea şi priveam printre grati cum diana îl prelucrează cu bestialitate. După o vreme m-a scos afară şi m-a pus să o ajut. Mă

simțeam atât de bine, şi pentru prima oară în viața m-am simțit cu adevărat util. Stăteam în picioare cu mâinile legate la spate. Eu eram cuierul în care-şi atârna ea biciul şi cnutul atunci când avea nevoie de alte instrumente. Cnutul trebuia să-l țin în gură, iar biciul era atârnat de penisul meu erect. Prefectul era suspendat între nişte țevi, incapabil să facă cea mai mică mişcare. Încerca să se zbată, era plin de transpirație, grohăia ca un porc şi urlă de durere în clipa în care Diana îl masturba cu mănuşa ei cu zimți de metal şi unghii ascuțite ca lamele.

După mai bine de o săptămână mi-a dat drumul.

Mi-a spus că am trecut de inițiere şi în curând mă va chema din nou pentru a trece mai departe, la un nivel superior. Nu ştiam la ce se referă, dar am căzut în genunchi şi i-am sărutat picioarele. A fost singura dată în care m-a lăsat să o sărut şi să-i mângâi corpul. Mă simțeam fericit ca un copil şi o iubeam aşa cum îşi iubeşte un

copil mama - necondiționat. A fost singura oară într-o săptămână de captivitate în care m-a torturat în toate modurile posibile, când mi-a zâmbit sincer, fără cruzime şi m-a sărutat pe frunte. Acest gest m-a umplut de duioşie, iar senzația aceea de fericire nu am să o uit niciodată. Diana avea cel mai mare suflet pe care l-am întâlnit vreodată la o femeie. Ea ştia cum să se facă iubita de oricine.

Când mergeam pe strada zâmbeam şi eram fericit fără să înțeleg de ce. Pur şi simplu simțeam cum toată ființa îmi e străbătută de valuri de fericire, atât de intense încât le resimțeam la nivel fizic. Am stat în casa câteva zile ca să-mi revin. Tratamentele Dianei m-au epuizat fizic, dar din punctul de vedere al stării interioare încă mă simțeam scufundat în acea stare de beatitudine. M-am uitat la televizor şi asta m-a făcut să îmi revin la normal. Încet, încet, începeam să mă enervez tot mai mult pe absolut tot ce se întâmpla în jurul meu. În câteva zile am început să mă

masturbez din nou, cu tot mai multă ură în suflet. Am reînceput să merg la sala de forță şi să ies noaptea afară ca să sperii şi să bat oameni. Totuşi Diana şi-a lăsat iremediabil amprenta asupra sufletului meu. Din acea zi am privit femeile puțin altfel. De atunci am considerat ca intodeauna am să le mai dau o şansă. Înainte de a le bate, înainte de a le umili, înainte de a le viola, înainte de a le ucide... indiferent de situație, întotdeauna am să ofer femeilor o a doua şansă.

Diana mi-a arătat cum trebuie să privesc eu iubirea. Pentru a trece dincolo de simplul sentimentalism, uneori iubirea trebuie să fie crudă. Sufletul meu era prea vulcanic pentru o iubire banală.

Esența sado-masochismului nu este durerea, ci compelsirea simțurilor cuiva - mai mult emoțional decât fizic. Sado-masochismul sexual are mai puțin de-a face cu durerea cât cu căutarea plăcerii emoționale de a fi controlat şi supus sau cea de a

controla şi a supune.

Masochistul cauta durerea, dar doreşte ca aceasta să fie oferită precum iubirea, şi nu precum o cruzime gratuită. Sadistul doreşte să provoace durerea dar doreşte ca acest lucru să fie simțit ca un act de iubire!

Despre o nouă întâlnire cu Laura şi cum am jurat răzbunare; răpirea şi violul bestial aplicat prietenei Laurei; dispariţia lui Misu şi incriminarea lui; şi de ce consider eu ca totuşi, Misu e adevăratul violator.

Pe la şcoala nu mai trecusem de tare multă vreme. Riscăm să fiu exmatriculat, dar nu mă temeam prea tare. Sunt o fire exaltata căreia îi place să rezolve problemele doar în ultimul moment. Şcoala nu era o prioritate.

Toate lucrurile pe care le fac după un timp încep să mă plictisească. M-am întâlnit cu Laura, la insistențele ei. Deşi îi spuneam că sunt tare plictisit şi nu am chef

de nimic, nici măcar de ea, ea îmi caută anturajul. Nu îi venea să creadă că eram atât de rece şi lipsit de suflet, în timp ce ea îmi plângea în telefon şi-mi spunea că s-a îndrăgostit de mine. Când am auzit asta mi s-a făcut scârba. Am fost cuprins de o asemenea revolta şi furie încât mi-am spart televizorul aruncându-l de la etajul şapte. Ore întregi am fost un pachet de nervi, o bombă gata să explodeze în orice clipă. Ştiam de ce sunt în stare, de aceea m-am forțat să rămân în casa până când nervii vor trece.

Până la urmă, animat de curiozitatea de a explora această bruscă schimbare de iubiri din sufletul ei, am fost de acord să ne întâlnim. Am fost la primul non-stop, am luat nişte vodcă, nişte suc ieftin şi m-am făcut pleazna. Apoi m-am dus aşa la întâlnire. Nu am băut de supărare cum fac toți ratații acestei lumi, ci am băut doar pentru a regresa suficient de mult, spre fi capabil să port discuție cu ea, o discuție suficient de mediocră, o discuție pe care să o înțeleagă.

Nu-mi amintesc tare multe, dar ştiu că a fost din nou un succes – cel puțin din punctul de vedere al Laurei, care a continuat să mă iubească. Spunea că iubeşte originalitatea mea, sinceritatea mea, felul meu de a fi. Habar n-avea că eu sunt orb de beat. Nu-şi putea da seama. I-am zis dacă nu cumva o atrage mai mult faptul că arăt bine, dar a spus că ea nu pune preț pe astfel de aparențe deoarece sufletul ascunde adevărata frumusețe. Ca să îi arăt că se insala, mi-am pus cagula şi am sărit la ea să o sărut. A fugit ca disperată şi a izbucnit într-un plâns isteric combinat cu urlete de groază. Eu încercam să îi trag un mozol, dar ea se zbătea ca o disperată. Când am văzut că nu merge, mi-am dat jos cagula. Voiam doar să-i arăt că nu are dreptate. Aparențele fizicului contează.

Mi-au trebuit încă 3 ore în care să o fac să nu mai fie supărată pe mine. După cele trei ore de muncă, de convingeri, de împăcări, de lupte cu himerele copilăriei ei,

lupte în care a fost agresata în psihicul ei labil şi format de către toți şi de toate ce-o înconjurau, mi-am dat seama că mă iubeşte mai mult decât înainte. După ce mi-a divulgat toate secretele alea limitate pe care ea le considera atât de valoroase, era normal să mă vadă într-o altă lumină, să se simtă legată de mine, de parcă cine ştie ce grozăvie a făcut deschizându-şi pentru o clipă sufletul ei limitat în fața unui om beat pe care nu îl cunoaşte şi nici măcar nu bănuieşte cine şi cum este el cu adevărat. Nu am vrut să îi distrug starea aia de dobotocie extatica spunându-i că toate proastele care încă se afla în plan mental de-o vârstă cu ea – vârsta adolescentei neîmplinite – au asemenea fițe în cap, asemenea valori infecte, asemenea imagini deformate asupra realității şi asemenea nimicuri plictisitoare pe care ea le considera secrete atât de mari şi de personale încât nu le-ar divulga decât unei persoane cu adevărat speciale. În cazul de fata acea persoană specială eram eu – monstrul.

Am tăcut, i-am zâmbit şi am mângâiat-o pe fată.

Când s-a terminat întâlnirea mi-am zis că nu are sens să mai ies vreodată cu ea, deoarece nu am nici timp şi nici chef să fiu tatăl unei adolescente. În timp ce mă întorceam acasă, am mai băut nişte beri. Nu puteam ascunde revolta ce mocnea în mine, dar nici nu aveam puterea să mă dezlantuiesc. Am mai luat o sticlă de rom şi am băut din ea până am început să vomit. Am vomat toate vitrinele din centrul oraşului. Am ajuns acasă, mai mult mort decât viu. Am căzut pe pat şi nu m-am ridicat o zi de acolo.

Mahmureală mă făcea să mă simt liniştit. Eram ca şi sedat. Stăteam pe pat şi de multe ori nu-mi mai simțeam corpul. Simțeam că plutesc deasupra camerei, desprins de mine, retras în vid, ascuns în nimic. Voiam să mă ascund, voiam să nu mai exist în lumea asta imbecilă în care, din cauza geniului meu, mă simțeam atât de

singur, atât de diferit. Toate senzațiile astea se terminau cu o stare de greață şi scârba cu care nu puteam să lupt, dar nici nu puteam să mai vomit. Stăteam şi priveam tavanul ca un imbecil. Încercam să leg gânduri, dar nu reuşeam, iar asta era bine! Stăteam aşa cu privirea-n sus şi contemplam tavanul precum un catatonic, scufundat într-o linişte dureroasă în care mă simțeam totuşi liber.

După ce am agonizat o zi în patul acela, am jurat răzbunare.

Am scris o listă de fapte şi evenimente, de care mi-am jurat să mă ocup până la sfârşitul săptămânii.

Astfel l-am răpit pe Misu, fostul iubit al Laurei. Ajutat de băieții de la sală, l-am bătut măr, l-am dezbrăcat, i-am tras o cagulă pe cap şi i-am băgat un căluş în gură. L-am legat i-am pus o plăcuță pe gât, pe care am scris “Am fost băiat rău!”, şi l-am dus în fața apartamentului Dianei.

Am sunat la uşa şi am fugit. Am fost ticălos şi mă simțeam extraordinar de bine.

Tot în aceeaşi zi am plătit nişte gorile de oameni să o violeze pe colega de apartament a Laurei. Sub ochii mei au dezvirginat-o şi au umilit-o într-un mod atât de bestial, încât aproape mi s-a făcut scârba!

Ca să nu rămân cu senzația neplăcută de greață şi ca să omor remuşcările, am violat-o şi eu o dată. Nu a putut scoate nici un sunet. I-am sigilat gura cu un întreg sul de bandă adezivă. Singurul lucru pe care îl spunea, nonverbal, era expresia aia de groază întipărită în ochii ei larg deschişi care parcă voiau să implore milă şi în acelaşi timp să urle după ajutor. Nu a venit nici un ajutor. Era o noapte întunecoasă şi parcul era mare. Am lăsat-o acolo, aşa legată cum era şi violată de un tren de carne. Am lăsat-o să zacă acolo în iarbă, să o găsească cine o vrea. Cel puțin asta a fost gândul inițial, dar înainte să plecăm, mi-a venit ideea să mai rămânem un pic şi să stăm la

pândă.

În scurt timp a apărut un tip, care în loc să o ajute şi să o dezlege a violat-o şi el! L-am lăsat să termine, apoi am sărit pe el şi l-am stâlcit în bătaie. Apoi l-am legat şi pe el, şi l-am lăsat acolo lângă victimă. Ulterior, când ne-am văzut realizările la ştiri şi în ziare, am aflat că acel individ a fost violat de cineva la rândul lui – avea rozeta sparta!

Totul e atât de scârbos în lume...

Aceste fapte au avut consecințe. Principalul suspect este un coleg al victimei, Misu, de care nu s-a mai auzit nimic. Autoritățile şi-au mărit eforturile spre a-l găsi pe principalul suspect, dar nu au ajuns la vre-un rezultat.

După cele întâmplate, numărul patrulelor din oraş s-a înmulțit vertiginos, iar asta a atras oprobriul cetățenilor care îi suspectează pe polițişti ca fiind vinovați pentru tot răul petrecut în oraş şi în special pentru manifestările astea publice de

homosexualitate perversă, nelimitată şi gratuită. Medicul legist a confirmat că anusul victimei nu putea fi spart de un penis, dar, cu siguranță, grosimea bastonului de polițist ar corespunde mai bine “descrierii” aflate în rapoartele medicilor legişti.

Faptul că am reuşit să-l incriminez pe Misu mă făcea să mă simt minunat. Cu siguranță, Diana îi va acorda o atenție specială când va afla că are de-a face cu un violator. Nu era o feministă fanatica, dar avea un oarecare cod etic şi moral la care nu cred că ar fi renunțat. După ce se va plictisi de el îl va omorî cu siguranță. În nici un caz nu-i va da drumul, aşa cum mi-a dat mie. De asta puteam fi sigur!

În fond, Misu este violatorul.

Violatorul de conştiințe virgine. Misu e omul care a violat psihicul Laurei, neimpartasindu-i iubirea pură pe care ea o nutrea față de el.

Nu am fost brutal nici când am decis violarea prietenei Laurei.

Ştiam că pentru a obține ceva, este nevoie de sacrificiu. Ştiam că trebuia să ucid toate lucrurile, toate obiectele şi toate ființele care o țineau pe Laura prizonieră în copilăria ei agonizantă. Era timpul să treacă pragul în maturitate şi pentru asta, trebuia să ucid o parte din inocenta ei. Am făcut asta sacrificându-i prietena de suflet. Cu siguranță, zeii au primit!

Sunt decizii pe care nimeni nu ar vrea să le ia. Sunt decizii a căror responsabilitate nimeni nu vrea să şi-o asume, chiar dacă se ştie prea bine ca cineva trebuie să o facă. Dar nu o face nimeni. De aceea totul stagnează, de aceea nimic nu evoluează. O fabrică trebuie închisă dar nimeni nu vrea să o facă. Un ministru trebuie scuipat dar nimeni nu o face. Un preşedinte trebuie împuşcat dar nimeni nu recurge la gestul ăsta.

Cu o aşa lipsa de inițiativa în oameni nu e de mirare că totul în țara asta

stagnează...

Despre ce mai face Sergiu; trezitul de dimineaţă şi de ce merg treburile prost în ţară; gafele divinităţii; un univers lipsit de fericire; noi sentimente mizantropice; un sondaj de opinie şi calcularea rezultatelor; şi despre inutilitatea drogării cu speranţe.

Nu îl mai văzusem de multă vreme pe Sergiu.

Câteodată chiar eram curios ce face. La urma urmei, cumva, mă simțeam legat de el. Mă simțeam cumva răspunzător pentru noua lui viață. Aducându-l înapoi purtam o parte din povară noii sale existențe.

M-am întâlnit cu el întâmplător prin oraş. Mi-a spus că se simte minunat. A schimbat vreo şase slujbe până acum, dar i se rupe. A spus că de fapt îi place să fie dat afară. Nici el nu ştie de ce îşi cauta serviciu, doar pentru a lucra o vreme

aşteptând să fie dat afară. După stările prin care trecuse, părinții lui îi ofereau orice lucru de care avea nevoie, de frică să nu încerce cumva din nou să se sinucidă. Totuşi, el continua să se angajeze. Cred că o făcea din răzbunare.

Cu femeile o duce mai bine. Momentan umbla cu o junkerita. O tipă ciudată, şocată, pe jumătate nebună. Cred că a apreciat la ea originalitatea. Fumează amândoi marijuana şi se îmbracă ca în anii 60. Cel puțin, femeia asta nu-l va părăsi dacă îşi va pierde slujba. Eventual, dacă nu-şi vor mai permite marijuana se vor apuca să planteze cânepa în spatele blocului şi cumva tot vor fi ei fericiți în felul lor.

Sergiu e tipul de barbat-marioneta, care-şi anihilează personalitatea pentru a plăcea femeilor, care se mulează pe dorințele lor, jucând teatru pentru ele. Un bărbat nu trebuie să fie actor, trebuie să fie el însuşi, să nu se ascundă, să nu fie jalnic şi penibil. Asta chiar cu riscul de a avea ca singure partenere cele două mâini dibace ale

sale. Poate din cele o mie de femei pe lângă care trece, se va găsi una, dar cel mai probabil va fi acea UNA pe care o aştepta, femeia care îl vrea pe el aşa cum este, brut, fără manierisme, fără măşti... fără prezervative.

La urma urmei, mulți oameni fac gresala de a considera că ei trebuie să respecte o rețetă standard pentru a fi fericiți. E o tâmpenie să crezi aşa ceva. E o tâmpenie să urmăreşti visele şi dorințele altora în speranța că vei ajunge fericit. Nu toți oamenii au nevoie de linişte, pace, armonie, normalitate, nevasta, slujba, bani, apartament, maşina, asigurare... nu toți au nevoie de acea împlinire socială la care visează toți ratații!

Sergiu lucrează acum la primărie. Îmi spune că, acolo, spre deosebire de alte slujbe, s-ar putea să îi placă. Totul e un haos, o anarhie birocratica în care se simte minunat, pentru că acolo nu mai exista stres. Acolo nu trebuie să ai control asupra

lucrurilor. Acolo, la biroul unde el e repartizat, lucrurile ori se rezolvă de la sine, ori se blochează în aparatajul birocratic, de unde nimeni nu poate fi tras la răspundere deoarece, în caz de nevoie, fiecare arunca vina şi responsabilitatea pe umerii celuilalt până când investigatorul problemei se lasa păgubaş sau înnebuneşte şi el. Dar nu prea e cazul, căci cine are pile, ştie să meargă direct la sursă şi să-şi pună ştampila pe autorizații fără să se agite prea mult pe holurile instituției, unde din când în când, tot felul de oameni cu hartii în mâna fug pe coridoare prefăcându-se că se implică şi fac ceva util.

Totodată lui Sergiu i se permit acolo aproape toate extravaganțele, deoarece noul psihiatru îi oferă oarecum “scutire medicală”. Nu ştia nici el că aşa ceva este posibil, dar lucrând în domeniu a aflat că sunt o groază de legi şi ordonanțe lipsite de sens din care poți profita. De exemplu, el nici măcar nu poate fi dat afară, deoarece

asta i-ar agrava boala şi primăria ar fi răspunzătoare - deci ar putea fi acționată în justiție şi nu se vrea asta, căci de la ultimele războaie politice, primăria pierde toate procesele, indiferent de natura lor.

M-a plimbat o vreme prin toate labirinturile birocratice şi prin toate blocajele şi paradoxurile hârțogăriilor din care oricine poate profita enorm, dar explicațiile astea au început să-mi dea o durere de cap.

I-am spus că dacă voi avea vreodată nevoie de el, am să-l contactez, la care el mi-a răspuns că ar fi întotdeauna bucuros să mă ajute. Doar îmi era dator, ce naiba...

Unul din lucrurile pe care le urăsc cel mai mult este să mă trezesc dimineața. Să mă trezesc atunci când toți ceilalți viermi se trezesc şi încep să facă agitație în oraş. Nu contează dacă plouă, ninge, e canicula ori e frig... nu contează. În fiecare zi, la

aceeaşi oră, pe la ora opt dimineața, oraşul e plin de zgomot şi agitație. Mie nu-mi place zgomotul şi agitația. Mie îmi place liniştea şi armonia, dar toți porcii ăştia cu fete de oameni mă îmbolnăvesc cu guițaturile lor matinale.

Mirosul acela de aşternuturi puturoase, de cafele băute în grabă, de pastă de dinți pe haine, de deodorant ieftin luat la second hand umple autobuzele şi le face mai grețoase decât sunt ele de fapt. Este un blestem! Mă simt murdar, de fiecare dată când sunt nevoit să mă scol dimineața şi să mă plimb printre toți agitații oraşului, al căror scop este unul simplu – să se grăbească undeva. Unde?

Ce nu e în regulă cu oamenii? Chiar nu ştiu să-şi organizeze mai bine societatea? Chiar nu ştiu să-şi organizeze mai bine timpul? Chiar trebuie întotdeauna să circul cu un autobuz arhiplin, să mă calc în picioare cu toți reduşii şi grăbiții țării, să stau blocat în trafic, doar pentru că e ora opt dimineața şi toată țara se trezeşte la

ora aia de rahat cu bucuria unei noi zile de muncă? Atâta zădărnicie, atâta haos şi atâta dezordine...

Sistemul e depăşit de situație!

Am fost nevoit să mă scol dimineața asta, căci proful la care trebuie să-mi cumpăr examenul este de găsit, ați ghicit, doar dimineață. La grădiniță, la scoală, la liceu, la facultate, în armată, la biserică, la serviciu, totul începe şi se face dimineață. Nu e de mirare că totul merge atât de prost - toate deciziile importante se iau dimineața!

Totul a fost ca o altă dimineață, a cărei greața provocată a trebuit să o suport. Am mers prin noroiul uman şi am încercat să nu mă atingă nimeni, că nu cumva să mă molipsească cu boala lor, boala aia invizibilă pe care o au toți, care îi face să se trezească şi să se culce şi să mănânce la aceleaşi ore. Am încercat să rămân pur, dar

fără succes, căci nişte copii au trecut în fugă pe lângă mine şi unul, din gresala, m-a atins. M-a lovit cu ghiozdanul în fugă lui imbecilă.

Imaginea aia grotesca, a copiilor îmbrăcați în uniforme, cu ghiozdanele mai mari decât ei, mi-a făcut, bineînțeles, greața. Mă năpădeau valuri nesfârşite de greață, pe care nu mai puteam să le support. Îmi aminteam de mine şi de dezgustul pe care îl aveam atunci când mergeam la şcoală.

L-am prins pe cel ce mă atinse şi l-am luat la întrebări... Unde mergi? El zice – La şcoală. De ce mergi la şcoală? Îl întreb eu din nou, la care pustiul se uita la mine mirat. Zi, mă pula, de ce mergi la şcoală? Dar el îmi răspunde cu aceeaşi privire tampa. De ce mergi la şcoală în morții mă-tii de hapciupalitic, am urlat la el în timp ce i-am tras o pereche de palme. A început să plângă. I-am mai tras palme şi i-am repetat întrebarea. A început să urle. Era clar. Habar n-avea de ce merge la scoală, habar

n-are de ce trăieşte, de ce respiră şi de ce îşi deformează coloana vertebrală cu ghiozdanul ăla mai mare decât el. Habar n-avea de ce se grăbeşte şi de ce a dat peste mine.

I-am mai tras o palmă şi l-am lăsat să plece.

Şi de ce pizda mă-sii aveți uniforme? - Am urlat eu spre ceilalți, care fugeau speriați, că nu cumva să nu fie luați şi ei la palme şi să li se pună întrebări existențiale care îi depăşeau. Preferau să ia palme de la profesor, care la urma urmei, şi el pune întrebări grele. Îmi amintesc o fază din şcoala generală, când un prof i-a tras unei tipe o palmă de i-a zburat capul în tablă şi s-a spart. S-a spart şi tablă, şi capul. De atunci, tot proastă a rămas.

Chiar aş vrea să-mi răspundă cineva la întrebarea asta. De ce poartă uniforme? La ce le foloseşte uniforma? Oricum prin comportamentul lor e ca şi cum ar avea

uniforme - pe creier. De ce aceasta confirmare a înrobirii lor fizice şi psihice? Tot ce fac ei e la fel de previzibil, de simetric, de redundant. Ce nevoie mai au de uniforme? Şi de ce unii le mai poartă cu mândrie? La ăştia le-aş sparge fata necondiționat, fără prea multe explicații. Aş vrea să pot învineți ochii tuturor copiilor care poartă uniforme. Să fac asta în fiecare dimineață, în fiecare oraş imbecil din țară, până când creierul lor popular ar reacționa şi şi-ar da seama că uniforma nu e bună. Uniforma aduce vânătăi. Tâmpiții dracului nu merită nici milă!

Am să le sparg la toți ochelarii.

Totul era bolnav în jurul meu. Toată această lume depravata şi perversa mă face să îmi doresc să nu mă fi născut. De două ori îmi doream să nu mă fi născut – să nu mă fi născut eu cel de acum, pentru a nu fi nevoit să suport toate mizeriile din jurul meu ca un observator scârbit al decadentei umane – şi să nu mă fi născut eu ca

un om slab şi limitat ca ceilalți, unde aş fi fost victima răutății celor puternici. Eram între cei puternici, dar asta nu făcea lucrurile cu nimic mai frumoase. Cert este că NU trebuia să mă nasc.

Divinitatea a mai făcut o gafă teribilă, dovedind, încă o dată, că nu ştie nici măcar ce e aia o glumă bună: a creat oamenii şi m-a aşezat pe mine între ei!

Singurătatea ta e un fel de răzbunare a mulțimii din jurul tău.

Mulțimea trufaşă, pe care o urăşti cu toată ființa ta, se răzbuna trecând pe lângă tine. Nu mai vezi nimic decât trupuri cu mirosuri, nepotrivit de multe, alergând în jurul tău. Se duc, vin, beau, mănâncă, citesc şi se împreunează la infinit, fără ca măcar într-o singură clipă să se întrebe: ce Dumnezeu fac? De ce continui să exist? De ce nu simt nici cel mai mic imbold de revoltă? De ce nu mă întreb, de ce nu acuz... de ce nu trăiesc? De ce nu lovesc pe nimeni?

Chiar nimeni nu putea fi fericit în lumea aceasta? Gândul că cineva ar putea fi fericit, date fiind circumstanțele existenței pe care le cunoasteam prea bine, mă făceau să mă pierd cu firea. Doar bănuiala ca cineva e fericit mă umplea de o furie necontrolată de ale cărei urmări nu mai puteam fi responsabil în nici un fel. Pur şi simplu înnebuneam când vedeam zâmbetul acela tâmp de fericire mediocră pe fața unor oameni de care mă loveam pe stradă. Câteodată le spărgeam zâmbetul acela cu un picior țintit direct în figură, cu o flegmă în față sau cu o palmă dată cu o așa putere, încât victimei i se umflau gingiile. Câteodată doream să fiu mai subtil şi chiar reuşeam. Făceam cunoştință cu "fericitul", îl întrebăm cum de reuşeşte să-şi mențină optimismul... etc. De obicei plictisiții ăştia loviți de dobitocia extatica a fericirii necondiționate, întotdeauna erau săritori, aveau chef de vorbă şi păreau că vor să te ajute - de parcă eu eram cel care avea o problemă! De fapt ajungeam să îi ajut eu pe ei,

să le distrug cu argumente toate motivele pentru care ar trebui să fie fericiți şi să le arăt ca ei au, dimpotrivă, motive reale pentru a nu fi fericiți. Unii plecau trişti, alții erau prea incapatatati şi prea orbi ca să înțeleagă.

Când vedeam că nu ajung la nici un fel de rezultate folosind vorbă bună, foloseam forța brută. Ultimul argument întotdeauna reuşea să stingă zâmbetul acela tâmpit de pe față: “Un motiv să nu fii fericit este că eu sunt mai puternic decât tine şi dacă vreau îți mut zâmbetul ăla de fericire pe partea cealaltă a fetei”. Când spuneam ceva de genul ăsta, zâmbetul dispărea.

Nu sunt neapărat un om violent. Dar trăim într-o eră a întunericului. Când ochiul minții e închis, violenta l-ar putea deschide. Durerea te poate face să priveşti lucrurile altfel.

Mai apoi mă înfuriau şi cei nefericiți. Acei şobolani colcăitori cu căutăturile lor

periculoase, cu mutrele lor mofturoase, cu fițele lor plicticoase şi voit impresionabile. Toți acei imbecili care nu găsesc bucurie sau fericire în absolut nimic, care mereu strâmba din nas şi aşteaptă să se schimbe lumea conform doleanțelor lor limitate, în loc să facă ei primul pas în această privință!

De ce aceşti pretenționoşi au impresia că ei sunt centrul universului? Şi de ce dracu' nu se adaptează? Prefera să rămână pesimişti şi acri, ca prin atitudinea lor să îi acrească şi pe ceilalți? Prefera să adopte comportamente atipice şi să pară mai interesanți prin atitudinea asta? Ei au impresia că e o modă, e un trend să fii nefericit şi să dai permanent vina pe ceilalți?

Eu nu pot tolera aşa ceva!

Sunt clipe în care am nevoie să văd o fața zâmbitoare şi sunt clipe în care vreau să văd pe cineva suferind, plângând. Dar aceştia nici nu suferă, nici nu plâng, nici nu

sunt trişti. Sunt cumva puțin din toate, dar nu lasa să se vadă decât masca mândriei lor, se ascund după aroganta aia imbecilă care le e atât de caracteristică, care e atât de des întâlnită încât deja nu mai impresionează pe nimeni cu adevărat.

Dar eu nu pot tolera aşa ceva!

Dacă pe cei fericiți îi poți face nefericiți, pe cei nefericiți îi poți face doar mai nefericiți, eventual atât de nefericiți încât să cadă în genunchi şi să ceară îndurare sau să înnebunească. Nemernicii ăştia nu merita mila! Existența lor doar înnegreşte lumea. Cel puțin dacă ar cere îndurare ca şi cel pe care l-am întâlnit de curând... ar avea o şansă, ar putea fi salvați, ba chiar aş încerca eu să îi ajut. Dar în aroganța lor, în mândria lor neproductivă, prefera să sufere ca nişte animale oarbe.

Am întâlnit de curând pe strada o asemenea fatza plictisită şi supărată. Nu am mai putut suporta şi l-am pleznit. Am început să îi vorbesc, să îi arăt că greşeşte

luând o astfel de atitudine pesimistă când sunt atâtea motive de a trăi şi de a te bucura de frumusețile simple ale vieții. Încercam să îi explic asta, în timp ce necontenit îi dădeam palme. La început a rezistat şi se zbătea. Voia să-l las în pace. Voia să fugă, dar îl împiedicam necontenit şi-l luăm la o nouă serie de palme, în timp ce continuăm să îi vorbesc despre el, despre viața lui mizera, în care, dacă ar căuta bine, tot ar putea găsi un motiv ca să zâmbească.

Speranța lor moare ultima, iar asta e un lucru tragic, dar şi frumos. Speranță este sursa tuturor slăbiciunilor, cât şi a virtuților umane! Dar asta se aplică doar la cei mediocri.

Eu nu mai sper. Eu nu am să sper nimic, doar am să ştiu. Am să încerc să schimb eu lumea sau am să mor încercând. Pentru mine era totul clar. Fiecare are nişte norme care pentru el sunt lege. Nu sunt complet lipsit de morală... căci în mine

există un oarecare cod al morelei relative, dar orice principiu sunt gata să-l schimb pentru o trăire, pentru o senzație. Sunt gata să-l schimb chiar şi pentru o bucată de hârtie igienică dacă aş avea vreo nevoie stringentă.

Eu, cel puțin, îmi cunosc prioritățile.

În concordanță cu aceasta etică morala superioară, am acționat. După nenumărate serii de lovituri de palme şi lecții de filosofie, victima mea a căzut în genunchi şi a început să plângă în hohote. A spus că nu e vina lui că e aşa cum e, căci el ar vrea să se schimbe, să fie altfel, dar nu reuşeşte căci e slab şi se căieşte amarnic pentru asta. A fost una din puținele dăți în care am considerat ca un om, într-adevăr, merita o a doua şansă.

Umilința are foloasele ei - umilința te eliberează, iar el dorea să fie liber. I-am dat numărul de telefon al Dianei...

Umilința lui mi-a amintit de nişte vorbe înțelepte - Renunță la tot ce ai, şi urmează calea! Tot ce ai e o prostie şi o povară inutilă. Şi unde mai pui că, tot ce ai, îți poate lua oricine? Dar adevărul...?

Despre sentimentul justificat al mizantropiei absolute; cine şi cum mi-a plătit restantele; uşurinţă cu care poţi programa oameni slabi; o recepţie oficială şi penibilul ei; sclavia regilor; trăiri instinctuale; oamenii răi şi puritatea copiilor; despre cum totul se transforma în scârbă.

Adevărul e că urâm pe toată lumea.

Pe toți cei ce-şi accepta soarta. Pe toți cei ce se scoală dimineața cu acelaşi scop imbecil, cu aceleaşi trăiri mediocre, cu aceleaşi aspirații inferioare, cu aceleaşi vise de rahat. Nu meritau să trăiască! Am devenit un mizantrop şi asta nu din vina mea. Sunt mizantrop din vina lor! Era singurul lucru pe care îl reproşam cu adevărat oamenilor

– faptul că ei m-au făcut să îi urăsc, când la fel de bine m-ar fi putut face să îi iubesc necondiționat. Toți aceşti oameni din jurul meu – de ce nu simt pentru ei iubire, compasiune, speranța? Măcar mila dacă aş putea simți în clipele în care îi privesc… dar nimic. Totul e mort. În prezența lor nu simt nimic, existența lor nu îmi prilejuieşte nici un fel de trăire, iar în acest vid ce se naşte între mine şi ei iau proporții impresionante scârbă şi ura. Mă simt groaznic doar pentru ca ei nu au suflete. Pentru că sunt doar nişte corpuri care respira, nişte saci de carne imperfectă, care în fiecare secundă a existenței lor comit un sacrilegiu – cel de a aduce o ofensă vieții, frumuseții, naturii… Măcar dacă ar fi frumoşi! Dar sunt groaznici şi miros groaznic. Mi se întorc intestinele pe dos de fiecare dată când trec prin oraş şi sunt nevoit să privesc oameni. Este ceva insuportabil. De aceea ies afară doar noaptea. Noaptea este întuneric, este răcoare şi nu sunt nevoit să le simt miasmele plutind în atmosferă. Îmi este scârbă de

oameni, o scârbă atât de mare încât nimeni nu a reuşit să ducă acest sentiment la intensitatea cu care îl simt eu în aceste zile de căcat. În aceste zile de căcat în care a trebuit să mă scol dimineața şi să mă plimb obosit, prin soare, prin mijlocul oraşului, doar pentru a executa nişte formalități birocratice.

La secretariat a trebuit să stau la coada şi mi s-a făcut rău pentru că erau prea mulți oameni în jurul meu. Când am simțit că nu mai rezist, le-am spus la toți să plece. Le-am spus că le dau bani, dar să se ducă dracului şi să stea cât mai departe de mine. Le-am dat câte o bancnotă de cincizeci de mii la fiecare. Au plecat. A rămas secretară, care spunea că am de plătit nişte restante la facultate. I-am spus că nu am bani, iar când a auzit, s-a uitat la mine şi a făcut o față foarte lungă. Când mi-a spus că sunt "nesimțit", am făcut o criză de isterie şi am început să o pălmuiesc cu o sete rară!

După ce m-am calmat, i-am aruncat o bancnotă de o sută de dolari pe masă şi i-am zis să facă ce ştie şi să-mi plătească restantele, pentru că eu în viața mea nu voi mai sta la vreo coadă în incinta acelei facultăți; am amenințat-o că dacă îmi face probleme, am să îi rup picioarele cu mâna mea, ca la urma urmei îmi bag picioarele în toată facultatea asta şi în tot ce mişcă şi respira pe pământul ăsta. A luat banii şi nu a scos un cuvânt. A procedat corect, probabil ghidată de un instinct de autoconservare, căci mi-am jurat să o sugrum pe loc dacă va intrazni cumva să mai deschidă o dată gura.

A doua zi am fost puțin mai calm. Fusesem la sală, trăsesem o beție şi mă bătusem într-un bar cu nişte țărani proşti. Eram cât de cât răcorit şi m-am gândit că am exagerat puțin cu secretara. M-am dus la ea cu un buchet de flori şi o cutie de bomboane. La început a fost speriată când m-a văzut, dar după ce am insistat să

primească cadourile, am făcut nişte glumiţe, i-am spus că îmi pare rău pentru ziua de ieri dar eram într-o situaţie dificilă deoarece am probleme mari acasă, ea a devenit foarte joviala. De atunci tot timpul îmi zâmbeşte, şi întreabă cu ce ar putea să mă ajute, de parcă uitase că nu demult o luasem la palme şi îi promisem că îi rup picioarele.

Totul e simplu şi clar pentru unii oameni – reţeta ideală pentru a-şi păstra sănătatea mentală: ignora cu desăvârşire răul care li se face, exagerează peste măsură valoarea binelui care li se oferă! Fără această minciună, oamenii şi-ar da seama că de fapt nu au motive să trăiască.

Seară am fost la o recepţie unde am avut ocazia să privesc o galerie plină de monştri, o adunătură de vampiri îngrozitori. Toţi acei oameni "mari" de care noi depindem. Toate acele căutături periculoase din privirile lor de tâlhari lipsiţi de mila

sunt cuprinse de laşitate în fața oricărei confruntării directe.

În felul meu, m-am luat în gură cu toți aceşti vampiri sociali, cu aceste căpuşe ale sistemului care, ascunzându-se sub mantia democrației, practica boierismul fanariot aruncându-i cu bună ştiință pe toți oamenii care în nefericirea sorții cad sub influența lor în cel mai primitiv iobagism. În timp ce fiecare om încearcă să-şi câştige existenta în felul lui, aceşti urduroşi parazitează nişte instituții care la rândul lor parazitează munca oamenilor sub pretextul că o organizează eficient.

Îi priveam în ochi pe toți. Îi priveam cu o insistență fanatica pe fiecare, nedezlipindu-mi ochii până când nu plecă capul în semn de supunere. Cred că a fost cam nasol pentru ei să-şi dea seama că cineva îi priveşte permanent. Cu cât țineam mai mult privirea în dreptul feței lor scârboase, cu atât simțeam emoția mai intensă. E un război psihologic. Celălalt se simte jenat, dar e riscul ca la un moment dat să te

întrebe: „da tu ce pizda mă-tii vrei de la mine? “. Eu doar atât aşteptam! Eu eram liber şi puteam risca totul. În schimb pe aceste orori umane bogăția îi face precauți şi laşi.

Într-o confruntare directă ar pierde totul, dar ei toată viața se ascund după legi şi reguli, sisteme şi birocrații. Cert este că nu vor putea fugi toată viața şi gândul acesta pervers reuşea să-mi gâdile imaginația într-un mod plăcut.

Îi dominam pe toți, fără ca ei să-şi dea seama. Ei nu îi dominau pe ceilalți - ei îi cumpărau! Ei pot avea controlul doar atâta vreme cât oamenii sunt legați de ei prin sclavia lor, dar o dată ce eşti eliberat de toate metodele lor de subjugare a libertății personale, eşti imun, eşti invulnerabil în fața lor. Dar oamenii le poartă jugurile. Câteodată o fac cu mândrie, iar asta este un lucru foarte trist.

Am mâncat şi am băut ca un porc. Îmi curgea băutura şi untura de pe chiolhane şi cărnuri pe gât în jos şi pe cămaşa, râgâiam nemilos şi mâncăm smulgând

carnea de pe os cu dinții şi cu unghiile precum barbarii.

Pentru a fi liber trebuie să n-ai onoare, trebuie să nu ai lege, trebuie să nu porți măşti.

Eram instinctul pur. Eram fericit. Simțeam ceva ce toți porcii ăia nu au cum să simtă vreodată. Se uitau la mine ciudat, dar în clipa în care le simțeam împunsăturile din priviri, priveam la rându-mi spre ei, gest la care plecau capul a resemnare exact cum face un animal inferior în fața stăpânului turmei. Aş fi vrut să îi iau pe toți la bătaie, să le despic burțile acelea grase crescute pe sudoarea celor ce muncesc cu adevărat. Voiam să îi înec cu orez şi macaroane şi apoi să le cos gaura fundului. Voiam să explodeze din cauza propriei lacomii şi să moară în propriul rahat care l-au dat prin ciur o viață întreagă. Nu s-a inventat tortura care să poată curăța de păcate astfel de vampiri!

Deputați, consilieri, primari, şefi de regie, ambasadori, oficiali, gunoaie cu titluri pompoase - toți erau acolo. Se îmbuibau cu fursecuri şi apă minerală, complotând. Îi priveam şi cu greu îmi venea să cred că oamenii pot fi atât de scârboşi atunci când mănâncă ceva ce nu merita, ceva ce nu este al lor. Îmi păreau nişte şobolani înfometați care se îmbuibă pe ascuns. Îi intimidam vizibil şi asta era singura senzație reconfortanta pe care o simțeam în grota aia plină cu monştri. De mii de ori în gândul meu i-am tranşat ca pe nişte porci şi mă excitam cu ideea că, odată şi odată, disecția asta morbida va deveni reală. “Am să îi tai ca pe nişte porci!” mi-am zis în sinea mea – iar asta devenise mai mult decât o simplă dorință. Se transformase în pasiune.

Când m-am întors acasă, am continuat acest amuzament cretin. Mă luam în “ochi” cu oamenii de pe stradă şi, dintre toți abia doi sau trei se găseau să mă

privească la rândul lor insistent, provocator, drept în ochi. În rest, o adunătură de iobagi, nimicuri obidiente fără voință şi țel în viață. Lumea e moartă şi puțini văd asta. Doar copiii trăiesc încă, iar noi îi ucidem, lumea îi ucide. Ei erau singuri care meritau să mă privească. Ochii lor nu aveau nimic de ascuns. Erau inocenți şi privirea lor încă era pură.

Scârba asta generalizata începea încet, încet să se transforme în lehamite, iar din lehamite în indiferență...

- Partea a II -a

"Oamenii buni vor da bunătate din ce au adunat; oamenii răi vor face rău din ticăloşia ce au adunat-o

În inimile lor, şi vor spune lucruri rele. Din preaplinul inimilor lor vor face raul."

- Evanghelia după Toma

Despre ţigănia televiziunii, regele ţiganilor şi monarhie în general; despre poporul englez şi gerentofilia lor monarhala; şi despre nevoia de a muri pe front pentru a demonstra că ai coaie.

De mai bine de o săptămână, nu se întâmpla nimic interesant în țară. Năstase parcă a lăsat-o mai moale cu politica făcându-ne rarul favor de a nu-şi manifesta geniul pe posturile de televiziune în orele de vârf. În parlament oamenii se înjura şi se bat, dar asta pare să nu mai şocheze pe nimeni.

Ne obijnuim cu toate gunoaiele din jurul nostru.

Parcă nici ştirile de la ora 5 nu mai au acelaşi farmec. Iarăşi crime, iarăşi bătăi, iarăşi violuri, iarăşi accidente, iarăşi sinucideri, iarăşi acele manifestări ale

morbidului şi disperării din oameni... Dar până când pula mea? Te mai saturi de gunoi. Oricine se sătură! Numa indecentă. Şi noaptea, cauți că tâmpitul un canal porno şi găseşti doar telenovele în reluare. Cum accepta oamenii o aşa viața?

E o tâmpenie să te uiți la televizor. Regres mental, nu alta.

Prins într-o discuție cu un englez, tipul îmi spune mirat că nu ştia că noi, romanii, avem un rege țigan. Auzi, ce chestie! Ei cu monarhia lor împuțita. Probabil s-a uitat la ştiri, unde de când nu mai sunt subiecte interesante în țara asta în care toți accepta totul şi se resemnează, ni se băga ştiri de la nunta fiicei "regelui" Cioaba. De parcă e ceva de interes național felul în care țiganul şi familia lui rămâne tot țigan, indiferent câți bani are şi indiferent de cât se da el rege. Un țigan nu poate să aibă nimic nobil, atâta vreme cât nivelul lui cultural e mai redus decât cel al unui plugar. Unele popoare şi nații te fac să-ți doreşti legalizarea xenofobiei...

Dar să revin la gagiul ăsta, englezoiul. M-a cam speriat felul în care privea el natura monarhiei. Considera o mândrie faptul că în țara lui exista o tradiție medievala care trebuia să se fi terminat încă de pe vremea în care Frântă a început fabicarea ghilotinelor în serie.

Dar ce sens ar avea să mă enervez pe el? E şi el doar o victimă a lumii în care a avut nefericirea să se nască. Nu înțelege că el crede în ceva doar pentru a-şi da un sens vieții. Aşa cum unii cred în dumnezei şi în diavoli, în democrații şi războaie, în drepturile omului şi în poliție, în salvare şi în rom-telecom, aşa credea şi el în ideea de monarhie. Ce mă înfuria pe mine era faptul că era mândru de asta.

Toate națiunile au defectele lor genetice. Toate națiunile au în istoria lor ceva penibil şi demn de privit cu mila, un defect, o boală ce pare să reziste timpului şi o vei regăsi oricând în prezent. Mai ales în prezent.

Mă gândesc la Englezi…

Ei cu monarhia lor expirată. Ei cu Regina lor Mamă! Ce dracu mai e şi asta? Matriarhat? De ce îi se spune Regina Mamă? Chiar ar putea femeia aia să alăpteze întreaga lor națiune? De când o monarhie se ancorează într-o pizdă? Și încă ce pizda! O baborniță împuțita trecută de menopauza încă de pe vremea coloniilor. Toți englezii patrioți suferă de gerentofilie!

Dacă ar fi măcar o regină pe care să îți doreşti să o serveşti, pentru care să îți doreşti să mori. Să mori pentru ea aşa… dintr-un fel de patriotism, dacă nu dintr-o iubire adictiva pe care doar o femeie că Diana ar putea să o cultive. Aşa cum mor tâmpiții ce se duc în războaie cu poza unei femei în portmoneu…

Cum poți venera ceva hidos?

Despre o excursie la munte cu băieţii de la sala de fortza; cum ne-am

transformat în animale şi ne-am simţit minunat; asediul cabanei, teama turiştilor şi devastarea maşinilor; efectele binefăcătoare ale drogului; despre ce simţi când bei sânge; despre iluminare, credintza, biserica şi ritualuri relativ păgâne.

Unul dintre băieții de la sală a venit cu ideea să mergem în pădure, să mai ieşim şi noi la aer, ca oraşul ăsta e deosebit de împuțit. Mi-a spus că s-a săturat să miroasă besinile tuturor.

Într-adevăr, nici că se putea o idee mai bună.

Simțeam eu că-mi lipseşte ceva. Nu mă simțisem prea bine în ultima vreme. Cu siguranță că aveam nevoie de o ieşire, aveam nevoie să fiu departe de oameni, să mă reîntorc în natură, să redevin animal şi să simt precum un animal. Nu am ezitat nici o clipă. I-am spus că vom pleca chiar acum. Tipul s-a uitat puțin mirat la mine,

pentru ca el gândise acest lucru într-o perspectivă apropiata - cândva în următoarele zile - dar în nici un caz acum, noaptea. Şi unde mai pui că venea o furtună sora cu apocalipsa? Am insistat şi am reuşit să-l conving că e o vreme minunată pentru o excursie în pădure. Am dat telefoanele necesare şi în mai puțin de-o oră ne-am întâlnit toți, pregătiți fiind de plecare. Aveam tot ce ne trebuia pentru a supraviețui câteva săptămâni în pădure. Funii, cuțite, săbii, topoare, cagule, țigări, băutura, droguri şi anabolizante.

Când am pornit spre pădure era deja bezna şi primele fulgere începeau să apară la orizont.

Călătoria a fost lipsită de incidente, dacă e să ignorăm câinele agresiv pe care a trebuit să-l tăiem bucăți cu săbiile şi topoarele sub ochii îngroziți ai stăpânului său. Animalele agresive trebuie exterminate fără milă.

Am călătorit câteva ore bune prin ploaie torențială, tunete, fulgere, noroi şi murdărie. Mă simțeam minunat, asemenea unui animal fericit care se regăseşte în mediul său natural. Mizeria de pe mine era de mii de ori mai suportabilă decât mizeria oraşului pe care aproape ca o simt fizic precum nişte ghiare care vor să mă jupoaie, iar psihic, precum nişte lovituri de ciocan în moalele capului. Aceste lovituri psihice, această presiune care se adună şi o simt ca o apăsare în creştet, ca un vulcan care vrea să erupă, mă face să înnebunesc de mânie, iar pentru a-mi păstra echilibrul interior mă văd nevoit să mă descarc prin furie şi violență.

În oraş sunt o bombă. O bombă care ticăie, dar zâmbeşte. Nici măcar în suflul exploziei nu-şi pierde zâmbetul machiavelic. Oraşul este iadul. Oraşul este blestemat. Oraşul sugruma, oraşul sufoca, oraşul ucide. Oraşul e plin de oameni morți. Nu îmi dădeam seama de aceste lucruri decât acum, când simțeam constrastul dintre

mizeria lui sufocanta şi senzația de fericire şi libertate pe care o aveam aici, în pădure. Am mers cu toții fără să ne oprim, fără să ştim încotro ne îndreptam.

Deja se făcuse dimineața, iar noi ajunseserăm undeva în preajma unui complex turistic. Era o cabană mare. O vedeam în depărtare, într-o poieniță, aproape de lizieră pădurii. Cazarea şi distracția păreau asigurate. Ne-am hotărât să nu atacăm decât a doua zi, deoarece eram obosiți, nemâncați şi gâfâiam precum nişte fiare hăituite în lungul nostru mars. Suflam aburul greu în răcoarea dimineții şi odată cu el părea să se ridice şi ceatza.

Urma s afie o dimineață frumoasă, însorită şi caldă, după ce toată noaptea de dinainte plouase torențial. Am rămas să dormim în pădure, dar nu înainte de a ne droga, pentru a prinde răsăritul soarelui sub efect. Am inhalat o groază de marijuana şi m-am scufundat în cele mai ascunse pivnițe din subconştientul meu. M-am simțit

minunat. Inima îmi bătea într-un ritm alert de la supradoza luată, iar soarele verii tocmai începea să răsară la orizont. Printre copaci, am privit soarele şi am vrut să-l ating. Am simțit că-l ating pe Dumnezeu, iar aşa, dominat de acest extaz mistic, umplut de un sentiment de beatitudine am adormit.

Spre după-amiaza m-au trezit nişte guițaturi infernale.

Ceilalți băieți prinseseră un porc mistreț şi acum voiau să-l taie ca să îi bea sângele, aşa cum făceau barbarii în trecut înainte de o bătălie. Când i-am văzut pe toți în pielea goală, vopsiți că barbarii nordici, cu bărbile mânjite de sângele porcului precum nişte sălbatici canibali, agitând cuțite, săbii şi topoare în mâini, crestându-şi pielea intenționat doar pentru a sfida durerea, urlând, mugind, grohăind, cântând şi executând dansuri macabre în jurul porcului care agoniza, mi-am dat seama că oamenii pentru a fi fericiți trebuie să-şi exploreze trăirile mistice.

Oamenii au nevoie de ritualuri, iar ce aveam în fața mea era cel mai concludent exemplu de credința disimulată. Era un ritual a cărui semnificație simbolica era încă adânc îngropată în genele tuturor oamenilor. Era acolo din timpurile ancestrale în care oamenii erau doar nişte primate barbare care credeau în puterea ocultă şi magia sângelui sacru. Totuşi, pentru ochiul meu critic ritualul lor îmi părea cam dezorganizat. Era lipsit de valoare artistică şi asta m-a determinat să intervin. Era perfect în natura lui animalică, dar lipsea un oarecare sentiment de ascensiune spirituală. Patru țineau porcul legat în funii, alți doi se băteau pentru privilegiul de a-i suge sângele din tăietura de la gât, iar restul dansau şi urlau în jurul lor. Eu abia mă trezisem din transă şi încă simțeam că plutesc undeva, la câțiva centimetrii deasupra ierbii. Încă nu ştiam dacă sunt în lumea reală sau în cea a spiritelor. După o noapte în care am plutit intre vise şi mistere care mi se revelau sub efectul binecuvântător al

THC-ului din marijuana, nimic nu mai era sigur.

Certitudinile sunt pietrele pe care le înghițim ca să simțim că avem o bază stabilă. Balastul de care cu toții se agatza. Dacă visul poate fi atât de real, de ce realitatea este fada?

Într-o clipă mi-a asumat rolul de Mare Preot al ceremoniei odioase care avea loc. Marele Preot, este pilonul credinței populare. În el tainele se ascund şi se revelează.

Ca Marele Preot am fost nevoit să-mi pun cagula. Vorbeam doar în rime. Orice nonsens rosteam, făceam să pară a fi o incantație sfânta. Revelația se ascunde în glasul lui Dumnezeu, nu în semantica lui! Vorbeam folosind doar tonalități alterate cu fluctuații de voce şi inflexiuni infernale:

“O, voi, sacri descendenți ai sfântului penis! Ascultați glasul meu, spre a vă

arăta calea, spre a putea deveni servitori ai sângelui şi ucenici ai puterii!!! Închinați-vă porcului şi beți din sângele lui sacru şi binecuvântat, ca să luați puterea lui asupra voastră. Sângele porcului să curgă în venele voastre, pentru a vă binecuvânta cu virtuțile sale multe… să fiți voi toți intru vecie porci intre porci şi porci între oameni! Glasul porcului să vă călăuzească spre fericire şi sălbăticia lui să vă fie ghid în viață! Fiți pregătiți să gustați din sângele porcului şi să primiți botezul lui, spre a fi în veci sătui – cum porcii sunt sătui atunci când gusta din troaca binecuvântată!…"

Am vorbit o jumătate de oră, timp în care băieții continuau să sugă sângele porcului ascultând în acelaşi timp slujba rituala pe care eu am improvizat-o şi regizat-o. Ce spuneam nu avea cine ştie ce logică sau rațiune, dar din ce învățasem din biserică, ştiam că nu asta e important într-un ritual.

În clipa în care porcul şi-a dat duhul cu un ultim răget de agonie, toți au căzut în patru labe şi au început să grohăie din respect pentru răposat.

L-am jupuit şi i-am luat pielea, apoi am vandalizat cadavrul. Rămăşițele le-am sfârtecat cu topoarele şi l-am împrăştiat în toate laturile poienii în care avusese loc ceremonia. I-am scos toate măruntaiele şi le-am dispus într-o formă ciudată de pentaclu, spre a speria pe eventualii turişti care urmau să treacă pe acolo. Pretentionistele cunoştințe mistice ale oamenilor îi orbesc cu neesențial. De ce nu am folosi limitarea asta împotriva lor? Intodeauna funcționează.

Eram cu toții plini de sânge, din cap până-n picioare, iar fetele noastre nu mai puteau fi recunoscute. Totul în jurul nostru mirosea a sânge cald de porc mistreț măcelărit fără milă. Eram cu toții surescitați de acel miros care trezise instinctele de prădător adormite în sufletele noastre.

Era o vreme excelentă pentru vânătoare!

Ne-am înțeles scurt din priviri şi într-o clipă am ieşit dintre copaci luând-o la fugă spre cabană, urlând ca sălbaticii. Şi sălbatici eram! Fiecare avea în mână un cuțit, o sabie, o bâtă sau un topor, pe care le agitam cu furie deasupra capetelor în timp ce fugeam ca bezmeticii pe panta în jos înspre cabana din depărtare. Câțiva oameni care au avut nenorocul să se afle afară la iarbă verde, au văzut primii atacul nostru demențial şi au leşinat de frică în timp ce noi îi călcam în picioare în fugă noastră. I-am lăsat în pace, lovindu-i doar din mers. Nu am insistat asupra lor deoarece nu voiam să se piardă elementul surpriză al atacului asupra cabanei, dar cineva văzuse cele întâmplate şi o luase la fugă înspre cabana. A intrat înăuntru şi a început să urle că disperatul după ajutor.

Când am ajuns, câțiva oameni ieşeau din cabană şi se grăbeau speriați spre

parcarea de maşini, probabil pentru a încerca să fugă, dar unul dintre noi fugise mai repede şi ajunse primul lângă cabană. Acesta taie calea fugarilor pleznindu-i cu sete peste fluierele picioarelor, atât de tare încât bâta de lemn îi se rupse în două. Până când aceştia să se poată ridica, înaintaşul nostru a început să îi calce în picioare şi să îi lovească bezmetic cu ce şi unde apucă, în timp ce scotea din străfundul gâtului nişte urlete inumane. După cum arată el acum, dezbrăcat şi mânjit de sânge din cap până în picioare asemeni unui cadavru ieşit din morți, nici nu mai era cazul să se apere de lovituri, deoarece cu toți erau mult prea îngroziți ca să intraznească măcar să se uite la el. Erau cu toții prea îngroziți să-l privească, prea speriați ca să retalieze! Cei care nu apucaseră să leşine, aşteptau aceasta salvare. Aşteptau să fie loviți în moalele capului ca să pice jos şi să adoarmă dracului. Voiau să fie răpiți de dulcele refugiu al inconştienței, ca apoi, când se vor fi trezit, să poată spune că totul a fost

doar un coşmar...

Dar nu era doar un coşmar.

Era cel mai groaznic coşmar dintre toate celelalte – Realitatea!

Era porcul cel mort în noi, porcul care cerea răzbunare. Mistreţul şi-a vărsat viaţa în cei ce i-au băut sângele, iar acum, prădătorul din el ataca tot ce era în jurul său, tot ce stătea în calea sa.

Eu puteam să văd mai lesne aceste lucruri - aceasta transmigraţie a sufletului porcului în oameni - căci eu băusem mai puţin din sângele porcului şi totodată îi cunoşteam destul de bine pe băieţi. Atâta cruzime n-am mai văzut în ei niciodată! În mai puţin de zece minute, folosind doar nişte bate şi bolovani, au făcut ca maşinile parcate acolo să arate ca după un accident major. Nu mai puteai să recunoşti marca automobilelor, atât erau de desfigurate. O grămadă de fiare contorsionate. Mai apoi,

cei prinşi afară au fost bătuți cu o sete şi bestialitate ieşită din comun. Chiar nu ştiu de unde venea cruzimea asta din ei. Nu puteam să dau vină decât pe sângele care excita simțurile criminale şi trezea bestia ascunsă adânc în sufletele lor; mai ales că acum era o bestie în ei, o bestie al cărei sânge încă nici nu se răcise – porcul care a fost sacrificat, al cărui sânge a fost băut. Puterea magică a ritualului se dezlănțuise, vraja funcționase, deşi nimeni nu se aştepta la o asemenea descătuşare a forțelor invizibile.

Câinele dalmațian al unei familii încerca să fugă de furia agresorilor, în zadar însă. Unul din băieți s-a luat după el. L-a prins şi l-a muşcat de gât. L-a omorât cu pumnii şi cu dinții, iar apoi l-a sfârtecat cu cuțitul. Când am văzut că această crimă nu era de ajuns pentru el, iar acum dorea să îi bea şi sângele care încă îi mai țâşnea din beregata pe care i-o smulsese cu dinții, am văzut că lucrurile scăpaseră puțin de sub control. Nu de alta, dar trebuia să am grijă de băieți, să nu cumva să-şi altereze

sănătatea ca mai apoi să regrete. Am urlat la el spunându-i că acel câine este prea nevrednic pentru a-i bea sângele...

Orgia a continuat.

Printre zgomotele loviturilor şi urletele de durere şi de groaza ale victimelor, se auzeau grohăituri ca de porc şi răgete bestiale scoase din gaturile criminalilor cu care mă înhăitasem. Infernul lui Dante era pus în scenă. Când am văzut că cei din cabană se baricadaseră pe dinăuntru, ne-am retras în pădure dar nu înainte de a sparge rotile tuturor autovehiculelor parcate acolo. Am tăiat şi cablurile telefonice pentru a fi sigur că nimeni nu va scapa şi nimeni nu va chema ajutoare. De telefoanele mobile nu contau. În pustietatea aceea nimeni nu avea semnal.

Noaptea am făcut un foc în poiană, în faţa cabanei şi am desfăcut buteliile de vin şi damigenele de ţuică. Mâncare aveam berechet, deoarece spărsesem porbagajele

maşinilor în căutare de hrană.

În faţa ochilor oripilaţi ai celor claustraţi în cabană, noi dansam în jurul focului şi continuam să bem, să mâncăm, să urlăm şi să grohăim. Nimeni nu dormea în clădirea aia plină de laşi. Toţi stăteau acolo, închişi pe dinăuntru. Le tremurau măruntaiele de frică. Se rugau, fiecare în felul lui, implorând mila divină şi salvarea din mâinile monştrilor care eram. Din spatele ferestrelor bine închise, puteau desluşi doar nişte siluete care dansau în jurul unui foc, ale căror licăriri proiectau peste zidurile cabanei nişte umbre groteşti şi înfricoşătoare. Aceste proiecţii ale ororii, aceste umbre ale iadului năşteau atâta treama încât făceau să îngheţe în ei pişatul! Beţia a continuat toată noaptea, până când la orizont a început să se vadă lumina crepusculară a dimineţii.

Ne-am dus în adâncul pădurii ca să dormim, spre a ne aduna forţele pentru un

următor atac, deşi... adevărul e că eram sătui de sânge, de mâncare, de băutură, de distracție şi de răzbunare. Da, de răzbunare. Ne răzbunasem pe toate mizeriile care se adunau în noi în oraş, de toate căcaturile pe care trebuia să le înghițim, de toate acceptarea aia tacită a gunoaielor din jurul nostru, din viețile noastre, din sufletele noastre. Nu aveam procese de conştiință. Nu stăteam să analizăm aceste fenomene. Simțisem că făcuserăm ceva natural, ne ascultaserăm instinctele. Aveam nevoie de o hrană pe care doar violența gratuita ne-o putea oferi. A fost un weekend deosebit de plăcut dacă e să considerăm circumstanțele defavorabile în care a început excursia. Se pare că instinctul ne ghidează intodeauna bine atunci când îi dăm ascultare atunci când ne explorăm latura animalică.

Ne distrasem de minune şi ne simțeam minunat. Bătusem nişte snobi plictisiți şi le spărsesem maşinile alea faine şi scumpe, aşa cum se sparg ei în figuri la volanul

lor când se fandosesc cu ele prin oraş cu boxele vibrând în hiturile verii. Am considerat asta ca fiind un simplu act de retribuție, o reglare de conturi pe care nu am urmărit-o noi în mod deosebit, dar a venit, precum o pedeapsă divină, precum un destin din calea căruia nimeni nicicând nu se poate sustrage. M-am simțit ca un justițiar, ca un om al legii, ca un păstrător al ordinii lumii, ca un cavaler paladin, ca un pilon al universului care menține întreaga structură a armoniei cosmosului!

Eu nu eram Legea, eu eram doar Brațul ei! Mâna pedepsitoare, justițiarul care prin acțiunile sale reinstaurează echilibrul în întreaga societate, în întreaga natură, în întregul univers! Fără mine, cosmosul n-ar fi existat! În clipa în care am gândit acestea am căzut în genunchi copleşit de un sentiment al armoniei şi perfecțiunii... simțeam că sunt iluminat întrutotul.

În clipa aceea avusem o revelație!

Văzusem ca totul este minunat şi perfect, căci întotdeauna exista o lege universală şi un echilibru peste care nimeni nu poate trece; iar toată suferința şi nefericirea din lume este profund justificată, deoarece oamenii suferă pentru că trebuie să sufere, iar în clipa aceasta eu eram fericit pentru că trebuia să fiu fericit!

Stau aşa închinat şi plâng cu lacrimi de fericire, în timp ce băieții se uita mirați la mine, intreabandu-mă ce am pățit. Le spun zâmbind şi plin de fericire că totul este minunat şi încerc să le explic revelația pe care am avut-o. Foloseam cele mai frumoase cuvinte şi evocări, cele mai profunde şi logice raționamente, până când unul din ei a căscat plictisit. Într-adevăr, ne îndepărtaserăm destul şi puteam să dormim liniştiți. În starea de oboseală şi mahmureala în care ne aflam, nu aveam nici un chef să ne mai întoarcem la cabană şi în privința asta toți simțeam la fel. Treaba noastră acolo fusese terminată. Ne-am culcat pe unde am apucat, iar înainte să adorm, eu încă

eram fericit, copleşit de revelația avută. Mă gândeam ca nimeni altcineva nu înțelege, pentru că dacă ar fi putut înțelege ar fi avut viziunea mea. Mă uitam la prietenii mei şi îmi dădeam seama că în curând am să îi pierd. În curând nu am să mai am multe în comun cu ei pentru că eu... evoluez. Ei stagnează dar sunt fericiți şi nu pot să le reproşez asta. Spre deosebire de toți oamenii de pe planeta asta ei sunt fericiți iar nimeni nu le poate pretinde mai mult decât atât.

Sunt convins că într-o zi am să devin mai mult decât un om. Am să devin un zeu. Sunt tot mai sigur de asta. Sau dacă nu zeu, cel puțin profetul unui zeu, care încă nu a decis să se nască în conştiințele adormite ale oamenilor ăştia de căcat care populează planeta şi distrug din ea ceea ce am putea numi paradisul.

Despre refugiul victimelor cabanei şi cum le-am tăiat noi calea; cum am convins un tătic să ne lase să-i violăm ficele şi bătaia ce le-a tras-o pe urmă;

despre mâncare, siesta, somn, relaxare şi împlinire trupeasca desăvârşită.

Am dormit mult şi bine. Am fi dormit mai mult, dacă nu ne-ar fi trezit nişte zgomote suspecte ce veneau de pe cărarea în apropierea căreia ne aşezasem. Ne trezim toți în linişte şi ascultam atenți. Părea a fi un grup restrâns de oameni, care mergeau în paşi grăbiți şi veneau dinspre cabana. La un semn, ne punem toți cagulele şi punem mâinile pe arme.

În urma unor cercetări silențioase de-a lungul potecii pe care se perindau fugarii, aflam despre ce era vorba. Era un bărbat mai în vârstă, care conducea un grup de trei țipe mai tinere, probabil fetele lui. O luăm în fugă prin pădure spre următorul punct strategic în care putem oganiza o ambuscadă şi aşteptam acolo.

În clipa în care victimele ajunseră într-o poiană micuță, un urlet de panică şi acceptare fatala s-a auzit vibrând din gâtul unei fete. Pe cărare, tacticos, cu mâinile în

sân, aştepta un monstru de om, cel mai malac dintre noi, cu o cagulă pe cap. Celelalte fete, trezite din urletul de spectru al primia dintre ele au țipat îngrozite şi instinctiv au vrut să fugă înapoi, dar noi, ceilalți, le-am înconjurat, adoptând aceeaşi atitudine. În clipa aia, bărbatul a căzut în genunchi, a început să plângă, şi să ne implore să nu le facem nici un rău. Fiind mahmuri şi plictisiți de atâta violență, nici nu intenționaserăm să-i rănim. Fetele tremurau îngrozite şi plângeau că disperatele iar bărbatul continuă să ne implore. Mă duc la el, îi pun mâna pe umăr, îi zic să se ridice şi îl asigur că nu o să le facem nici un rău. Le mai spun că noi urma să pregătim masa şi dacă tot au venit în grabă, pe jos atâta amar de drum, să rămână cu noi să mâncăm şi să bem împreună, ca nişte adevărați frați ai codrului...

Se vedea că nu era dispus să ia drept bună invitația noastră. Încă tremura de frică, se cam bâlbâia, nu era coerent, aşadar i-am dat să bea să mai prindă curaj. Ca

să nu se mai teamă, l-am întrebat de unde vin şi de ce fug. Inițial credea că vreau să îmi bat joc de el, dar după ce am ascultat cu răbdare povestea lor, i-am asigurat că nu au de ce să se teamă, deoarece noi am venit de fapt să-i prindem pe făptaşi, care sunt o sectă criminală, nişte depravați sataniști care sacrifica animale sau chiar şi oameni şi se dedau la diferite acte violente şi bestiale... Încercam să aburesc şi eu, improvizând cu ce am citit recent în raportul SRI cu privire la activitatea sectelor satanice pe teritoriul României...

De frica ce-o avea în el, a înghițit cu plăcere povestea noastră. I-am spus că noi tocmai ne îndreptam spre cabană, ca să investigăm şi ne-am cerut scuze pentru faptul că nu ne vom da jos cagulele, dar așa cere regulamentul. Când a auzit asta, ne-a povestit că a dat peste o poiană, în care cu siguranță fusese sacrificat un animal, într-un ritual deosebit de crud. A spus că peste tot a văzut doar sânge şi măruntaie

împrăştiate în formă de pentagrama şi răzbătea un miros atât de groaznic din acea poiană blestemata încât în clipa în care au intrat acolo, cu toții au vomitat, timp de o oră întreagă şi-au întors stomacurile pe dos, deoarece oroarea aceea continua să persiste în minţile lor. A mai spus că de acum, de fiecare dată când îi va veni imaginea aia în minte, i se va face greață, căci în viața lui nu văzuse ceva mai scârbos şi mai bestial în viața lui, iar el văzuse multe la viața lui... etc...

I-am desenat semnul pe nisip, şi l-am întrebat dacă asta au văzut. Nu era o pentagramă, i-am spus noi. Face parte dintr-un ritual complex de incantație demonică, practicat de strămoşi noştri barbari de dinainte de legendara venire a lui Zamolxis, care mai demult trăiau pe aceste meleaguri...

Ne-am purtat destul de frumos cu ei, am început să bem, să mâncăm şi să ne veselim şi încet, încet, la toți patru începu să le mai treacă şocul traumatic la care

fuseseră expuşi în ultimele 24 de ore. Aflăm ca două dintre tipe erau fiicele lui, iar cealaltă o colegă de-a lor. S-au dus la munte în weekend şi totul a fost normal, până când au venit sălbaticii ăia şi au atacat. El s-a gândit să nu aştepte până a doua zi un eventual atac şi a profitat de oportunitate fugind prin pădure la prima ocazie. Fetele încă stăteau şi tremurau de frica şi abia gustaseră din mâncare. Şi când spun mâncare, nu mă refer la şobolanii pe care i-au prins şi i-au prăjit băieții, ci la mâncare normală din care aveam la noi, probabil chiar mâncarea din portbagajele lor. Din fericire, nu dădură semne de intimidare în această privință. Dacă şi-ar fi dat seama cine suntem de fapt nu şi-ar fi putut disimula panica şi isteria care i-ar fi cuprins pe toți, în special pe fetele alea sperioase.

După ce am mâncat până ne-am săturat, după ce am băut ultimele resturi de alcool pe care le mai aveam rămase de la orgia din noaptea trecută, mie mi-a revenit

sarcina penibilă de a-i explica tăticului ca băieții au mâncat bine, au băut bine şi acum... parcă... ar fute ceva.

La început a sărit ca ars, a spus că suntem nebuni şi a vrut să fugă. I-am spus că nu prea are unde să fugă şi, la urma urmei, în pădurea asta sunt pericole mai mari decât noi. I-am sugerat numai să se gândească la poiana aceea şi la ce păţiseră în cabana din care fugeau acum, ca să îşi dea seama că nu ar avea vreun rost să se ducă singuri prin pădurea aia blestemată. I-am explicat că dacă nu le futem noi, oricum le vor fute alţii, deoarece tipele alea aveau o vârstă la care erau numai bune de futut. Îi explic că prin atitudinea şi comportamentul lor, fetele alea cer Pula şi emana sexualitate prin toţi porii, prin tot ce fac, prin rujul ăla de care nu se desprind nici în pădure, prin bucile alea care vor să iasă din blugii ăia strâmţi şi mulaţi pe corp, prin sânii care pleznesc de copţi în tricourile alea strâmte, din buricul ăla incitant lăsat

intenționat la vedere, din cerceii ăia, din inelele alea purtate cu fandoseala, din rimelul ăla aplicat abuziv, din fondul ăla de ten şi fardurile aplicate în scârbă şi cel mai mult – din sprayul ăla cu feromoni de porc!!! Totul la ele mirosea a sex.

Tipul continua să dea semne clare de refuz şi de neînțelegere, insistând că sunt fete tinere şi nu se poate aşa, să le violăm pur şi simplu dacă ele nu vor. Continuu să îi explic că fetele nu au sărit ca arse când le-am spus că băieții ar vrea să se fută cu ele, ci doar s-au uitat întâi mirate şi apoi au izbucnit în plâns, comportament des întâlnit la fetele cu fițe în cap, care au atitudinile teatrale de genul ăsta întipărite în codul genetic, dar… nu au spus un NU clar şi hotărât, semn că, deşi nu au sărit în sus de bucurie, ele sunt cel puțin "nehotărâte"!

Apoi am încercat să-i explic că noi nu facem decât ceea ce este normal şi natural şi nu are nici un sens să se streseze pentru treaba asta, deoarece nu va avea

nici o obligație față de noi şi nici noi fata de el sau de fete. În timp ce el plângea şi nu-i venea să creadă ce i se întâmpla, dând din cap ca un nebun în semn de “NU” la tot ceea ce ziceam eu, băieții au început să treacă la treabă. La început tipele se zbăteau şi opuneau rezistență, comportament de altfel normal, care face parte din ritualul de împerechere, având mai mult darul de a stimula decât cel de a respinge. Le muşcau, le pipăiau, le lingeau, şi în curând, în ciuda rezistentelor lor, gagicile au început să se excite. Erau umede şi nici chiar evidenta acestui fapt nu a reuşit să-l convingă pe părintele cel grijuliu, ce ținea la soarta fetelor lui virgine. În curând penetrarea a fost produsă, iar tipele urlau şi făceau istericale. Dar nu țineau fițele astea. De fiecare se ocupau vreo patru masculi, dintre care unul o ținea, doi o stimulau, iar al patrulea o penetra. Îi explicam tatălui că nu are sens să continuie cu atitudinea asta dezaprobatoare, deoarece avea în fața lui dovada că nici măcar una din fete nu era

virgină. Nu le-a curs pic de sânge şi copulația părea să meargă foarte uşor, pizdele lor fiind de altfel bine umezite de excitația şi plăcerea pe care corpul lor nu o putea nega, deşi gurile lor continuau să urle.

Văzând aceasta, tatăl lor a avut o revelație. A avut ocazia să constate că fiicele lui nu mai sunt de mult virgine. Din clipa aceea nu a mai zis absolut nimic.

Stătea tăcut şi privea cum fetele erau prelucrate pe rând de către toți, cum urletele lor inițiale, au început să se transforme în urlete de plăcere. Privea tăcut şi resemnat cum fetele gemeau ca nişte curve superexcitate care se aflau sub asaltul unor legiuni de pulă.

După ce băieții au obosit şi s-au săturat, am cerut respectuos permisiunea părintelui de a-mi satisface şi eu nevoile fiziologice fireşti cu una din fiicele sale. Am insistat asupra faptului că dacă el nu va accepta eu nu mă voi atinge de nici o fată,

deoarece eu din respect pentru dorința să, am să-mi înfrânez poftele. Doar dacă va fi cazul. El stătea tăcut, privea, iar la cererea mea respecuoasa a făcut un semn plictisit cu mâna care se traducea prin – “fă ce vrei” sau “mi-e indiferent”. Mi-am satisfăcut şi eu nevoile cu una din fete, iar după ce am terminat, am stat cu toții o vreme să ne revenim.

Într-un târziu, tipele s-au îmbrăcat în tăcere şi s-au ridicat în picioare, semn că erau gata de plecare. Noi stăteam plictisiți cu pulele la soare şi nu ne-am prea sinchisit. Tatăl lor s-a ridicat şi el, ne-a urât la revedere. I-am răspuns cu toții la salut. Le-am salutat şi pe fete, dar nu ştiu dacă mai auziseră, deoarece primul lucru pe care l-a făcut tatăl lor din clipa în care a fost fata în față cu ele, a fost să le aplice la toate câte o pereche de palme. A început să le înjure, să le lovească, iar când s-a dus spre o tufă ca să smulgă o nuia de acolo, tipele au luat-o la fugă țipând, urlând,

plângând. Bărbatul a luat-o la fugă după ele, continuând să le înjure, să le spună că el s-a săturat să lucreze toată viața pentru nişte curve stricate, obicei prost învățat de la mama lor. A promis că şi târfa de nevesta-sa îşi va primi porția când va ajunge acasă, c-o va lecui de curvăsăreală... şi îi va scoate şi ei şi lor toți gărgăunii din cap, căci e o mamă denaturată de care mai bine s-ar lipsi.

Auzeam zgomotele depărtându-se. Tipele țipau după ajutor, în timp ce tutorele lor le altoia din spate cu nuiaua peste fundulețele lor perverse. Eram satisfăcuți şi sătui, aşadar am continuat să moțăim acolo în iarbă, stând cu pulele la soare ca să ni se usuce.

Într-un final am ațipit...

Despre justificarea violului şi beneficiile lui; o nouă definiție a dragostei; adevărata natură a violului şi urmările lui; noi motive de a nu te implica într-o

relaţie; nehotărâre, instabilitate, conformitate şi laşitate şi despre necesitatea de a-ţi urma instinctul.

Am împărtăşit câtorva amici dorința mea de a o viola pe Laura. Unii au aprobat ideea, unii au dezaprobat-o, cert este ca nimeni nu m-a înțeles cu adevărat. Argumentele aduse de ei au fost deosebit de... mediocre. Pur şi simplu mediocre, precum gândirile din care ele se oglindeau. Ascultându-le opiniile limitate, am realizat a nu ştiu câta oară ca lumea asta nu merita să fie fericită. Degeaba încerc eu să îi ajut, degeaba îmi doresc ca toți oamenii să încerce să fie fericiți, să urmeze o a doua cale, căci ei nu pot fi ajutați. Nu merita să fie ajutați! Sunt prizonierii minții lor, gândirii lor şi imaginii deformate ce şi-au construit-o asupra lumii, închizându-se treptat între nişte ziduri dintre care nu mai pot ieşi.

Doar pentru cei ce mai au o speranță îmi motivez toate acțiunile mele. Dacă aş

avea certitudinea că sunt singur în lumea asta imbecilă şi aş fi convins de faptul că într-adevăr nu mai e nici o speranță pentru ceilalți, nu aş fi scris nimic, ci doar aş lăsa în urmă o cronologie ciudată de evenimente ieşite din comun pe care nimeni nu ar fi fost în stare să le descifreze; iar în clipa în care eu nu aş mai fi fost, aş fi luat cu mine secretul pentru totdeauna.

Dar întotdeauna exista speranță în mine. Slăbiciunea asta împuțită care mă trage în jos.

Speranța ca violul pe care am să i-l ofer Laurei va fi de fapt un proces al naturii umane, atestat de mii şi mii de martori, care dacă nu vor înțelege nimic din urletele ei disperate, vor înțelege din explicația pe care mă văd nevoit să le-o ofer…

De obicei, numim dragoste sau iubire, acel sentiment care ne atrage, de multe ori împotriva voinței noastre, către obiectul cu care dorim să ne împreunăm.

Majoritatea experiențelor mele sexuale ar putea fi considerate violuri de către îngustimea societății în care trăim. Totuşi există o explicație logică!

Eu prefer să mă consider un adevărat iubitor al artei, un colecționar de suflete, trăiri şi senzații... oarecum speciale. Pe mine nu mă excită într-atât frumusețea trupului şi a fetei unei femei anume, cât ideea refuzului ei de a mi se dărui! Cu cât rezistența ei în fața mea este mai mare, cu atât mă excit mai mult, cu atât o doresc mai mult, şi cu atât aceste refuzuri îmi dau ghes spre a persevera în ciuda oricăror oprelişti. Fiecare refuz al împreunării, mă loveşte precum o limbă moale şi umedă în vârful placerii mele. Acest lucru se întâmpla deoarece multe femei consideră sexul ca fiind o experiență mistică, ca fiind ceva deosebit de sacru. A considera sexul un tabu şi a ridica împreunarea dintre două organe la rang de sfințenie şi sacrilegiu în acelaşi timp, este una din cele mai eficiente rețete ale nefericirii. Acele femei care cred în

iubirea absolută au o psihologie foarte interesantă de urmărit şi cu atât mai plăcută de violat.

Cum poate acelaşi unic act - simplu, pur şi fiziologic, să fie plăcut cu persoana de care suntem îndrăgostiți şi să fie neplăcut cu persoana pe care nu o cunoaştem, în cazul acesta - violatorul? Căci nu vorbim aici de atracție, ci doar de sentiment, de ideea acestui val imbecil cu care mai toți oamenii preferă să-şi acopere mințile.

Cu toții veți fi de acord când vă voi spune că atunci când suntem îndrăgostiți, suntem atraşi fizic de persoana iubită. Şi de asemenea, cu toții veți fi de acord când vă voi spune că - atunci când suntem atraşi fizic de o persoană necunoscută, ajungem cu uşurință să ne îndrăgostim de ea. Cu toții ştiți prea bine ca iubirea nu este supusă controlului. Atunci, vă întreb eu - dacă atracția fizică nu poate fi controlată, poate din ea să se nască o iubire?

Astfel, eu pornind de la actul final al atracției fizice – sexul - care este în afară controlului fizic al victimei mele, pot genera iubire?

Da! Căci precum este în natura celor ce ştiu să se facă iubiți, să violeze întâi psihicul pentru a viola pe urma fizicul, este în natura mea să violez întâi fizicul, pentru a viola apoi psihicul. Eu de fapt când violez, creez iubire, dar eu pornesc de la esențial spre a ajunge la sublim, pe când toți acei seducători care corup femeile cu flori, cu bomboane, cu vorbe dulci şi meşteşugite, cu slăbiciuni mediocre sau eroisme prosteşti, pornesc de la simularea sublimului spre a obține esențialul. Eu, violând o femeie, o fac de fapt să mă iubească. Cei care preferă să aştepte până când ea îşi dă acceptul aleg o cale mai anevoioasă.

Câteodată stau şi mă întreb, cine sunt adevărații violatori?

Faptul ca unei femei i se face în prealabil un masaj psihic de câteva săptămâni,

perioada care se numeşte generic “curtare”, oferă implicit dreptul asupra trupului ei?

Uneori sentimentele apar după sex. Mă refer la bărbați, căci la femei e ceva natural să se îndrăgostească de orice penis care intra în ele. Trebuie doar ca “excrescentza penisului” acela să fie un mascul decent, nu chiar aşa, orice tzaran involut care sparge semintzele în mod expert cu mâna stângă... dar până şi ei se intumtesc cumva.

De ce?

Minţile şi trupurile oamenilor au formate în constituția lor supunerea, sclavia, prizonieratul. Mintea e prizonieră trupului, iar trupul prizonierul minții. Sunt legate încă din clipa apariției conştiinței. Acest lucru se răsfrânge asupra tuturor şi este cheia lacătelor cu care orice om poate fi cu uşurința înrobit. Cine nu poate poseda trupul, încearcă să subjuge mintea. Iar cine vrea să subjuge mintea, îşi foloseşte forța

fizică pentru a supune trupul. Totul se leagă, aşa cum totul ne leagă. Pentru foarte mulți oameni, nu exista libertate! Pentru fetele ca Laura n-a existat niciodată. În fond e o rațiune simplă. Dacă nu va fi sclava mea, va fi sclava altuia. Probabil a lui Misu. Nu spun asta pentru a-mi adormi remuşcările pe care nu le am, ci doar pentru a exemplifica concret adevărul pe care l-am enunțat atât de abstract.

După cum sunt timpurile şi împrejurările, este la modă să fii un adept al minții sau al trupului. În societatea noastră plină de oameni slabi, este la modă să se spună că mintea e deasupra materiei, deci a trupului, fapt care poate fi cu uşurința contrazis de primul om fără minte care vă va lovi în figură şi vă va băga în spital. De altfel, aceste păreri le au acei oameni visători, incapabili să îşi croiască un destin printre animalele puternice între care au avut ghinionul să se nască. După cum văd eu lucrurile, omul este un animal socializat care a dat-o cam prea mult pe filosofie

idealista îndepărtându-se de adevărata lui origine, adevărata lui esența – şi de aici toate nefericirile sale.

Faptul că (uneori) prostul nu loveşte în figură fără motive întemeiate se datorează doar fricii acestuia de o putere mai mare decât a lui, cunoscută şi sub numele de brațul lung al legii. Dar ce se întâmplă când sistemul cade? Asta e într-adevăr o temă la care aş putea medita la nesfârşit. Probabil aş face asta. Probabil aş gândi în continuare hranindu-mi mintea cu idei şi semantici, dar nu sunt genul de om care să mă gândesc cum aş putea-o viola pe Laura când defapt pur şi simplu aş face-o!

Cert e ca o voi face. Nu încape nici o îndoială, dar acum parcă nu am chef. Mă simt sictirit sau probabil aştept ceva şi nu ştiu ce. Trebuie să se întâmple ceva special, trebuie să intru într-o anume dispoziție, mai ales că e un lucru pe care-l plănuiesc de

multă vreme cu prea multă perseverența. Trebuie să fie ceva grandios, pentru a-mi satisface poftele măcar în măsura în care mi-au fost ele stârnite.

Aceste probleme din nou mi-au dat de gândit şi asta nu era bine. Mintea ucide instinctul, iar, fără instinct, devin o plantă ca toți ceilalți. Devin o dronă socială şi ajung să asimilez resurse doar pentru a le produce, într-o beție a inutilității pe care morții o numesc viața - o existența din care plăcerea începe să dispară zi de zi tot mai mult, distrugând orice urmă de "viu" în mine. Nu vreau să mor ca toți ceilalți.

Am să îl las pe toți ceilalți să stea închişi în casă, în cuştile lor puturoase, între pereții lor capitonați cu vată şi să se dea cu capul de ei căutând un mai bun sistem social, o mai bună religie, o mai bună democrație, şi o mai bună rețetă a fericirii. Eu am să ies afară.

Despre echilibrul instabil dintre inteligenţă şi forţa brută; destinul meu de

mântuitor al naţiunii; despre un sondaj de opinie şi rezultatele discutabile pe care acesta le-a avut.

Referitor la meditațiile mele matematico-filosofice de zilele trecute, am hotărât să găsesc nişte răspunsuri. Ştiind că singur nu aş putea să le găsesc, m-am decis să ies pe stradă şi am să fac un sondaj de opinie. Am să întreb oamenii dacă este mai important să ai mai multă minte sau mai multă putere fizică. Dacă cineva iimi va spune că e mai bine să ai minte, am să îi sparg fatza. Dacă cineva îmi va spune că e mai bine să ai putere fizică, am să îi demonstrez că e prost folosind argumentația. Dacă insistă sau sare la bătaie, am să scot cuțitul şi am să îl tai ca pe un porc, demonstrându-i astfel, fără drept de apel, ca mintea e totuşi importantă, deoarece e bine să cunoşti şi să te foloseşti de evoluția tehnologică - rod al gândirii umane. Nimeni nu va scapa. Vreau să vă din oameni acceptarea neputinței, şi nu încercarea

unei lupte dinainte pierdute. Trebuie să sufere.

Cu siguranță exista mulți oameni care au impresia că dețin adevărul absolut! Acei filosofi care întotdeauna au un răspuns, dacă nu bun, cel puțin satisfăcător, la toate întrebările existențiale ale vieții. Aceşti înțelepți anonimi care îşi pun creierul şi muşchii în echilibru, pe o balanță, îmi vor arunca drept răspuns o pastilă de genul – mintea şi trupul sunt la fel de importante. Ei bine, ăstora am să le sparg fața şi apoi am să le demonstrez folosind argumentația mea superioară că sunt încă mai proşti decât ceilalți care au avut curajul să aleagă. Sau am să le demonstrez prin argumente că sunt nişte proşti şi abia apoi am să le sparg fața? Ordinea e irelevantă. Dar mesajul este clar!

De fiecare dată când ies în stradă şi intru în contact cu mulțimea, mă simt mai aproape de destinul meu de mântuitor al națiunii, mai mult de atât – al omenirii!

Gândurile astea egomaniace mă lovesc de fiecare dată când uit să-mi trag cagula pe cap. Ar trebui să ies afară doar noaptea! Încă nu ştiu dacă vreau să fiu fericit, stăpân pe mine însumi, sau nefericit, dar stăpân peste toți ceilalți.

Doar timpul va spune care este adevăratul meu destin.

Sondajul meu de opinie a fost un succes.

Lucrurile s-au întâmplat exact aşa cum mă aşteptasem. Oamenii sunt nişte viermi împuțiți. Majoritatea lor, adică cei slabi, cei obezi, cei urâți, cei respingători, cei invalizi, ciungi, decrepiți şi incapabili, îmi spuneau că e mai importantă mintea, că e mai importantă inima, ca sufletul omului e singurul care contează. Pe câțiva din ei i-am băgat în spital să mai mediteze. Oricum apreciază mai mult gândirea decât activitatea fizică. Ce nevoie au ei de agitații în oraş? Să stea la pat şi să gândească. Foarte puțini, dintre care câțiva ego-maniaci, culturişti, nebuni, dezechilibrați,

dezaxați, îmi spuneau că trupul este realitatea de care trebuie să ținem seama, deoarece forța fizică sau frumusețea fizică sunt întotdeauna argumente peste care nimeni nu poate trece, pe care nimeni nu poate să le ignore. Majoritatea au încercat să retalieze fizic în momentele în care începeau să-şi dea seama că sunt mai proşti decât mine şi că eu vroiam cu tot dinadinsul să le arăt asta. Dar nu le-a mers. Pe majoritatea a trebuit să-i tai aşa cum am zis, ca pe nişte porci. Prin asta am făcut un serviciu celor" slabi" care, de altfel, sunt şi cei "mulți "şi totodată sunt cei brutalizați de monştrii ăştia făcuți din carne dar goi pe dinăuntru.

Pedeapsa cea mai dura pe care am aplicat-o în ziua aceea a fost data unui tip care se considera perfect. Aroganța şi mândria lui erau lăudabile, dar nu în preajma mea şi nu cu puținele argumente de care dispunea. Nu a sărit la bătaie, nu s-a obosit să-mi răspundă şi mai apoi a refuzat să mă asculte. Voia să fie lăsat în pace. Probabil

era prea sus pentru a se coborî la micimea şi impertinenta mea. Ca să fiu sigur că îşi va învăța lecția şi îşi va vedea în viitor gresala, i-am crestat puțin urechile şi nasul – asta pentru că nu voia să asculte şi pentru că nu-şi vedea lungul nasului. Aşa justiție şi dreptate nu s-a mai văzut de la înțeleptul rege Solomon şi sfântul Ştefan cel Mare încoace! Ei obijnuiau s aimparta dreptatea cu sabia...

Echilibrații naibii. Cu ăştia a fost cel mai groaznic - atât pentru mine, cât şi pentru ei. Chiar după ce le arătăm că sunt doar nişte proşti şi eram deja la faza de cărat picioare în gură, ei tot o țineau pe-a lor. Spuneau că degeaba îi lovesc, deoarece "nu exista un răspuns mai bun la întrebarea mea".

Când am văzut că ei continuă să-mi insulte inteligentă cu înțelepciunea lor inutilă, mi-am ieşit din fire. În timp ce le călcăm fata cu călcâiele le spuneam că eu nu am vrut un "răspuns bun"! Nu am vrut un răspuns "mai bun" şi nici "cel mai bun

răspuns”! Ci eu am vrut doar “răspunsul lor”; dar ei doar s-au eschivat de la a-l da, şi de asta vor fi pedepsiți mai dur.

Măcar cei care au zis că-i albă ori neagră au scăpat mai ieftin. Nu exista o rețetă a vieții sau o cheie a tuturor misterelor - ar fi putut ei să-mi urle printre bucățile de dinți sparți din gurile lor înecate cu sânge - căci eu nu sunt cel ce a venit să le caute! Eu sunt cel care a venit spre a trezi oamenii din amorțeală aia împuțita, spre a-i vindeca de vise şi de coşmaruri, spre a-i absolvi de fericiri mediocre şi suferințe la fel de mediocre, de plăceri de căcat şi dureri de rahat. Eu am venit să-i eliberez de jugurile în care ei se nasc şi le trag toată viața după ei fără să ştie ce brazda lasa în urma lor. Am să-i eliberez chiar dacă asta o să îi omoare! Şi dacă e să-i omoare, ce mai contează? Oricum se înmulțesc necontrolat, ca nişte bacterii. Ca nişte microbi. Ce contează unul în plus sau în minus când scopul final este atât de măreț, atât de...

grandios?

Despre dependenta de idoli; sentimentele religioase; nevoia de a converti; arta de a fi cleric; adevărata cale şi de ce a făcut Dumnezeu omul; iluminare spontană şi despre ce este cu adevărat bodezul focului.

Apropo de latura mesianica a lucrurilor, azi dimineață au venit nişte pocăiți la mine la uşa. Voiau să mă convertească!

Mi-am zis că e o oportunitate de a investiga o altă problemă generală a omenirii – dorința de a crede în ceva, aşadar i-am primit înăuntru. Le-am zis să ignore mizeria din cameră, deoarece în ultima vreme am fost ocupat. Au ocolit pata de sânge închegat în care a zăcut administratorul cu câteva săptămâni în urmă şi s-au aşezat pe un fotoliu, după ce au ridicat scârbiți, folosind doar două degete, că nu cumva să se murdărească, revistele porno aruncate pe el.

Inițial au început să-mi bage pe gât poezia standard, aia pentru proşti, cu convertirea, cu viața veşnică, cu paradisul pe care Dumnezeu ni-l oferă dacă credem în el şi suntem cuminți. Am început să îi lovesc cu nişte argumente, moment în care au început să devină neliniştiți, agitați. Începeau să-mi bage pe gât argumente mai dure, amenințând ca "cei păcătoşi şi potrivnici vor fi pedepsiți de puterea lui Dumnezeu cu foc şi pucioasa şi vor fi chinuiți în vecii vecilor în iadul cel negru şi fără de sfârşit".

În ciuda ultimelor lor încercări disperate, se vedea prea bine că începeau să nu se mai simtă în largul lor, mai ales ca într-un scurt timp am reuşit să monopolizez discuția.

Din convertit am ajuns convertitor. M-au tratat ca pe o oaie, fără să ştie că de fapt eram la rându-mi un pastor! Vorbeam cu putere şi tărie, asemenea scripturii –

când va sosi timpul, Dumnezeu însuşi va pune în gura voastră cuvintele pe care trebuie să le rostiți! M-am depăşit pe mine însumi, lucru văzut negativ de interlocutorii mei care au concis ca în mine a intrat Diavolul. La urma urmei, le-am explicat că este irelevant dacă din mine vorbeşte vocea Diavolului sau a lui Dumnezeu, căci tot spirit sfânt este, ce trece de înțelegerea limitată a oamenilor proşti, iar atâta vreme cât acest spirit le este superior, este de datoria lor să se închine lui, deci să mi se închine – mie, avatarului pe care acest spirit l-a ales…

Pocăiții pierduseră controlul.

Încercau să mă convingă cu citate din scriptură, de obicei desprinse din contextul inițial în care aveau o cu totul alta relevanta; dar la fiecare argument al lor, găseam unul cel puțin la fel de puternic.

La un moment au vrut să plece, dar le-am spus că nu le dau voie să iasă din

casă decât atunci când mi se vor închina, pentru ca în acea clipă devenisem iluminat, vocea spiritului adevărului grăieşte din mine, iar eu, umilul servitor al forței mistice care mă guvernează, am să îi aduc pe adevărata cale...

Vorbeam ca un fanatic, cu hotărâre şi convingere, iar la un moment dat, aproape că nu îmi mai recunoşteam vocea. Într-adevăr, nu mai eram eu. Eram un altul. Era altcineva sau altceva era în mine, o forță necunoscută şi impersonală pe care o simțeam exact ca atunci când îmi puneam cagula pe cap ascunzându-mă în depersonalizare.

Dumnezeu este în fiecare!

Trebuie doar să-l descoperim!

Primeam de undeva puteri nebănuite şi nu îmi puteam explica cum şi de ce se întâmplau toate acestea. Cei trei pocăiți stăteau oripilați pe fotolii, mă priveau cu

nişte ochi mari, cu nişte priviri înghețate. Nu îndrăzneau să mişte un deget. Erau hipnotizați de frică.

După ce mi-am continuat discursul cu patos mai bine de o oră, în care misionarii au stat nemişcați tăcând, am tunat în fața lor – "Închinați-vă viermilor, căci dacă nu răzbunarea mea se va scoborî asupra voastră cu aprigă mânie şi putere!" În clipa aia toți au căzut în genunchi, plângându-şi de milă şi regretând în veci gresala de a-mi fi trecut pragul. Mi se închinau, cu cea mai profundă umilința, şi tremurau ca nişte pui de găină, ca nişte vite în fata abatorului. Atunci le-am spus – Am să vă purific de păcatele voastre, căci sunteți vrednici voi de mila mea. Vă voi boteza cu focul sfânt şi purificator, iar milă şi iertarea mea se va scoborî asupra voastră, vă voi naşte din nou!

M-am dus în baie, am luat o sticlă de spirt şi le-am spus – viermi netrebnici,

primiți noul botez spre a vă fi iertate păcatele! I-am stropit cu spirt şi apoi, în timp ce am aruncam un chibiț aprins spre ei, am urlat ca pentru mine – Binecuvântează Părinte!

Trei oameni în flăcări fugeau pe scări în jos.

M-am simțit bine în ziua aceea. Făcusem ceea ce trebuia – le alimentasem dependenta de idoli şi descoperisem că aveam vocație de cleric.

După meditațiile mele din ultimele zile nu aveam nici un chef de filosofie. Dar mă stârniseră nemernicii ăia cu bibliile lor răstălmăcite pentru proşti.

Nu înțeleg - de ce nu îşi văd de viețile lor murdare? Au impresia că dacă vor converti pe alții la viziunea lor strâmtă, vor câştiga mai multă înțelepciune? Nefericiții ăştia acționează dintr-o insatisfacție interioară, de aici zelul lor dement. Ori o fac pentru că nu mai suporta sentimentele de culpabilitate care îi macina la fiecare pas,

ori nu sunt convinşi de credința lor şi încearcă să compenseze acest lips personal de structura psihologică convertind pe alții.

Ce nu înțeleg ei? De ce complică lucrurile?

Dumnezeu a făcut omul ca să mănânce, să bea şi să se fută!

L-a pus în paradis unde putea să facă toate astea fără nici un fel de probleme. Dar omul a trebuit să fie şmecher, să vrea să cunoască lucruri nefolositoare lui. Voia să-şi pună prea multe întrebări şi să discute despre natura lucrurilor pe care nu le poate înțelege. Iar fanaticii ăştia imbecili, în loc să-şi vadă de treburile lor, să caute să mănânce, să bea, şi să se fută, aşa cum e voința Divina - umblă din uşa în uşa ca să încâlcească mințile oamenilor. Se cred mântuitori, se cred Isus, pe care la urma urmei, l-au răstignit, probabil, tot din prea multă credință?

Isus a fost un adevărat mântuitor şi un om al adevărului. El ştia să îşi urmeze

instinctul. Îmi amintesc scena în care a năvălit în templul din Ierusalim împreună cu apostolii şi a devastat bazarul ăla improvizat al evreilor care spurcau casa domnului cu prezentele lor abjecte...

Dacă cineva, vreodată, va mai încerca să mă convertească, am să îl răstignesc cu mâna mea. Am să îl bat în cuie şi am să-l las să sângereze şi să agonizeze până îşi va da duhul, iar dacă după trei zile se va scula din morți, am să-l ascult. Să nu spună că nu îi dau o şansă!

Ca să ajungi mântuitor, trebuie să mori şi să să te naşti de cel puțin trei ori într-o singură viață! Dar majoritatea oamenilor pe care îi văd în preajma mea s-au născut morți şi sunt morți. Trăiesc doar în plan fizic. Se mişca, consuma şi put. Dumnezeule, ce groaznic put! Existența lor fizică este o agonie, un compromis, un pact făcut cu descompunerea, un pact al cărui tribut este o nouă respirație şi

inspirație nemeritată. Majoritatea oamenilor sunt urâți, monstruoşi şi goi pe dinăuntru. Nici diavolul nu şi-ar face sălaş în trupurile lor găunoase. Sunt doar nişte golemi, ființe fără suflet. Cum îndrăzneşte un cadavru să vină la mine şi să-mi predice viața? Cum îndrăzneşte o mumie descompusa să îmi vorbească despre natura lucrurilor? Cum poate un om a cărui existenta nu este decât o agonie prelungită, care din respect pentru igiena şi pentru natura nu ar trebui tolerata, să îmi vorbească despre viața fără de veci şi tinerețea veşnică? Îmi pare că oamenii au nevoia perversa de a vorbi cel mai mult despre lucrurile care îi depăşesc cel mai tare. Orbul vrea să aibă viziuni, surdul vrea să audă vorbe înțelepte, mutul ar vrea să spună ceva, iar mortul ar scrie un tratat despre viață.

Hotărât lucru, cine umbla cu Dumnezeu în gură, nu umbla cu El în suflet!

Despre teamă de morţii vii şi viitorul luminos al omenirii; Dumnezeu că

boala mentală; iresponsabilitatea fanaticului şi un adevăr istoric despre holocaustul numit "Moise".

În trecut oamenii aveau o frică obsesiva de morții vii. Circulau poveşti şi legende înfricoşătoare despre morții care umbla printre cei vii. Acelea nu erau decât nişte semne de alarma pentru ceea ce se întâmpla în lume, dar iată că deja este prea târziu. Oroarea se întâmpla chiar acum, sub ochii mei. Cine mai crede că morții umbla pe stradă în zilele noastre? Ar trebui să se facă curat. Să fie arşi de vii cu toții, spre a nu îi infecta şi pe ceilalți cu ciumă. E prea târziu, toți sunt infectați, totul e compromis. Această lume ar fi putut fi frumoasă, dar deja otrava curge în toate venele ei. Toată lumea asta ar trebui să ardă din rădăcini, iar din cenuşa ei să se nască o nouă ordine care să cutremure toate temeliile creației!

Viitorul este luminos... Văd flăcări!

Câteodată am impresia că ideea de Dumnezeu e o boală mentală. Pe stradă, nişte imbecili de vârsta a treia vor să mi-l bage pe gât pe Iehova.

Într-un fel sunt invidios pe toți tâmpiții ăştia cu credința lor oarbă. E bine să ai un Dumnezeu. E bine să ai intodeauna o scuză bună şi să nu poți fi niciodată tras la răspundere pentru faptele tale. E bine să fi iresponsabil şi să dai intodeauna vina pe El. Sau măcar să nu te simți singur, să te indentifici cu o turmă de fanatici asemeni ție.

E ideal să fi iresponsabil. Şi când spun asta mă gândesc la exemplul Lui.

După cucerirea Ierihonului evreii au făcut voința lui Dumnezeu măcelărind toată populația, bărbați, femei şi copii, iar capetele lor le-au înfipt în sulițe şi le-au lăsat să se usuce pe ruinele zidurilor. Acuma, probabil cei din Ierihon de-ar fi câştigat ar fi făcut la fel cu evreii, dar cert e că ar fi făcut-o cu o oarecare acceptare şi

responsabilitate a faptului că asta e voința lor şi nu a lui Dumnezeu!

Mi-a zis cineva "Nu te războiesc cu Dumnezeu că nu ai şanse de izbândă!". Eu cred că Dumneze priveşte prostia umană cu o incontestabilă doza de detaşare şi amuzament. Toți suntem oameni şi toți suntem proşti. Dar dacă privim spre natura noastră cu aceeaşi detaşare şi amuzament, e semn că Dumnezeu ne iubeşte. Cred că fericirea pe pământ zace în nebunie. S-ar putea să mă înşel, dar în fond e o chestiune ce ține de credință.

Am fost mai puțin activ în jurnal, deoarece am folosit noi metode de a-mi descărca năduful interior. Mă întreb dacă acele victime de pe strada vor lua asupra lor moştenirea tensiunilor mele. Mă eliberez de tensiuni, dându-le mai departe? Şi câți dintre cei ce le primesc sunt în stare să le poarte? Pur şi simplu unele lucruri trebuie să „fiarbă “în acest univers. Aceasta e esența alchimica a transformării. Alchimia în

general - “Arderea” trăirilor în sufletul uman este o reacție din care trebuie să iasă ceva. Toți au căutat piatra filosofală dar n-au găsit-o pentru că, probabil, nu au căutat unde trebuia. Au căutat în rădăcini, în pământ şi-n veceuri. Dar înainte de a căuta ingredientele otrăvitoare din natură, s-a gândit vreouunul să privească întâi în el?

Creuzetul alchimic este creierul uman. Oare substanțele, sentimentele, şi senzațiile pe care le aruncăm în acest creuzet pot forma un amestec explozibil care să ducă la autodistrugere? Adrenalina, noradrenalina, sistem limbic, talamus, hipotalamus, glanda pineala, amygdala, cortex, neurocortex... un motor biologic pe care nu-l înțelegem, un motor de carne şi sânge în care credem că se ascunde sufletul. Sufletul este în capul nostru.

Eu deocamdată fierb. Ard, ca până acum. Nu am linişte, nu mă pot relaxa. Sunt

un războinic fără armata, un cavaler fără ideal, iar puterea mea creşte pentru nimic.

Cu toate astea, câteodată mă consider un sfânt între diavoli, iar ceilalți mă văd că un diavol intre sfinți. Chestie de perspectivă. Sau de credința probabil...

Fiecare vede realitatea cum consideră el de cuviință, şi pentru asta, am să le sparg la toți ochelarii!

Despre ilogicul unei gândiri logice; adevăratele noastre instincte şi acceptarea faptului că suntem toţi monştrii; sentimente pline de venin şi viaţa referitoare la minciună în care trăim cu toţii.

Mă întâlnesc cu Sergiu şi-mi spune că aştepta să vină primăvara ca să demisioneze. Îl întreb ce legătură are primăvara cu demisia?

"Legătura?" zice el. "Ar fi mai multe... dar îmi place să comprim totul într-un argument ilogic. Mă face să mă simt complet. M-am săturat la lucrez pt alții. M-am

săturat să gândesc pentru alții. M-am săturat să ajut bătrâneii să treacă strada..."

Câteodată, pur şi simplu îi vine să pună mâna pe topor!

Am trecut pe la un internet café ca să vorbesc cu un amic, Dan, care s-a stabilit în SUA de ceva vreme. Era ocupat şi nu prea avea timp să-mi răspundă. Îl întreb de ce e atât de "tăcut", la care el îmi răspunde că o prietenă a prietenei lui e pe moarte. A avut un accident de maşină. El vorbea cu prietena lui, încerca să o încurajeze, să îi spună să nu fie tristă. Îl lămuresc că degeaba sta el pe chat şi vorbeşte despre asta atâta vreme cât nu-i poate schimba cu nimic şansele de supraviețuire. Îi explic că el vrea doar să pară interesat de soarta prietenei că să crească în ochii iubitei iar asta doar pentru că e şi el om cu nevoi sexuale. La început a negat totul din reflex. Îl încolțesc spunându-i că degeaba vrea să pară mai moral decât este.

Ce-mi zice el pare dur: "Nu-s deloc moral măi omule! Femeia aia e pe moarte, cu

tuburi de oxigen în gură şi eu mi-am făcut laba de două ori. Mă simt ca un monstru! “

Nu e un monstru. E doar un om normal. Poate mai mult decât normal, deoarece are curajul de a-şi recunoaşte “păcatele”. Următorul pas e să nu se mai simtă vinovat pentru ele. Când îl va face şi pe acesta, va deveni un om liber.

Într-adevăr, nu cred că era îndreptățit să se simtă vinovat pentru moartea unei ființe pe care nu o cunoaşte. Ar fi chiar scârbos să pretindă că îi pasa. La urma urmei, e un fel de justiție poetică în toată chestia asta. În aceeaşi seară am văzut la televizor cum se distrau americanii bombardându-i pe irakieni. Un american mort îmi e egal cu zero. De ce americanii comit atrocități şi violează un popor în numele democrației în care ei n-au crezut cu adevărat niciodată, pentru benzină cu care copiii lor iresponsabili să conducă maşini şi să-şi rupă oasele şi capul în accidente stupide?

Nu exista victime innocente! Toți sunt vinovați.

Aş vrea să ejaculez pe Drepturile Omului şi apoi să mă şterg la pula cu gura lui Monica Lewinsky. Aş vrea să îmi fac o clismă şi să mă şterg la fund cu declarația de libertate. Aş vrea să-l fi cunoscut pe Bush în anii cât a fost în clinica de dezalcoolizare. Aş vrea să umplu parcarea ONU cu excrementele şi sicriele tuturor negrilor linşați în Texas. Apoi aş vrea să-l pun pe Koffi Anan să curețe cu limba. Aş vrea să dau drumul în incinta clădirii ONU la toți oamenii ăia condamnați la moarte care-şi aşteaptă execuția în țara democrației care are tupeul să ne spună că pedeapsa capitală este interzisă de Drepturile Omului.

Drepturile Omului. Definiție - să cunoşti conceptul moralei, să-l foloseşti în interesul tău, dar să nu crezi în el niciodată.

Nu exista Drepturile Omului!

Omul n-a avut niciodată alte drepturi decât cele pe care şi le-a făcut cu pumnul, cu dinții, cu sabia sau cu banii. Exista drepturile celor puternici şi exista drepturile celor slabi. Aşa a fost dintotdeauna, aşa va fi întotdeauna. Omul are dreptul să tacă, iar dacă nu o face, omul are dreptul să sufere şi eventual... să moară.

Toți cei care nu respecta regulile celor puternici trebuie să moară!

Aş vrea să violez toate democrațiile cu lovituri de stat şi bombardamente nucleare! O clipă în viața mea, aş vrea să fiu sincer cu toată lumea.

Despre motivul pentru care oamenii respectă legea; adevărata formă a supunerii; o alternativă necosmetizata şi adevăratele probleme ale lumii; despre o nouă stratificare socială a societăţilor democratice şi nu numai.

Oamenii respectă regulile pentru că le este mai uşor să nu gândească. Nimeni nu vrea să-şi asume răspunderea asupra faptelor sale. Toți stau şi aşteaptă. Stau ca

proştii şi aşteaptă să se facă verde la semafor. Dacă semaforul s-ar defecta, nimeni nu ar mai traversa.

Adevărul e că lipsesc liderii. Lipsesc şefii, şi nu orice fel de şefi. Lipsesc stăpânii de sclavi din antichitate. Mă uit în jurul meu şi văd doar sclavi fără stăpân. Toți aceşti imbecili, cu mutrele lor tâmpe şi retrograde, care se comporta ca nişte imbecili. Văd pe strada doar turme de oameni scăpați din zgarda. Se plimba de colo până colo fără scop şi, dacă îi întrebi unde se duc, se uita la tine mirați. Şi ce suport eu cel mai greu, este faptul că nu ei sunt vinovați pentru limitarea lor. Pe moacele lor se poate observa intodeauna o umbră de mirare şi inocență. Nu! Aşa nu se mai poate. Oamenii ăştia trebuie închişi. Trebuie ținuți în zgarda, şi nu lăsați liberi să se plimbe pe străzi în turme, fără scop şi fără destinație.

Vreau să fie ordine şi disciplina în jurul meu! Tot acest haos mă oboseşte.

Vreau să văd grupuri organizate. Vreau să-i văd mergând încolonați, cu paşii sincronizați. Să fie legați cu o zgardă şi cu lanț unii de alții ca să nu se piardă, iar cine nu se va integra în ordinea grupului să fie pleznit cu biciul de către supraveghetor. Grupurile astea să aibă o destinație clară şi un scop precis, iar scalvii să execute în special munci manuale, simple şi dacă se poate cât mai monotone, cât mai repetitive. Munca eliberează, iar gândirea împovărează. În caz că nu ar mai fi nimic de lucrat, să fie puşi să numere firele de iarbă, să facă dracului ceva, orice, dar să nu gândească. Pentru că atunci când grupurile astea de creiere involute scapa de sub controlul strict şi se apuca să emită idei şi teorii, tot ce e frumos în lumea asta e distrus. Istoria e plină de exemple.

Am auzit că pe lagărul de la Auschwitz era scris “Auber Macht Frei” - Munca eliberează. Cât de adevărat! Îmi dau seama că munca eliberează şi gândirea

împovărează, doar atunci când îi pun pe viermii umani să gândească. Când îi întrerup din colcăiala lor monotonă şi le pun o întrebare simplă, îmi dau seama cât de grea este povara gândirii pentru ei. Gândirea ar trebui interzisă prin lege. Doar aşa creezi o societate perfectă, interzicând membrilor ei să aibă gânduri deviante. Desemnând dinainte creierele care vor gândi şi pe cei care vor munci, se poate rezolva problema controlului, ordinii, structurii şi armoniei societății. Societatea e prea pervertita pentru a crea o astfel de utopie. E prea târziu. Toți sunt sclavi deja. Toți sunt nişte sclavi fără stăpân.

Chiar şi regii sunt sclavi şi e mai tragic pentru ei fiindcă depind la rândul lor de cei stăpâniți, de existența sclavilor. Regii dau ordine doar pentru a uita că sunt şi ei nişte sclavi de rahat ca toți ceilalți.

Ca să fii liber trebuie să nu ai onoare!

Toată lumea trudeşte la ceva şi e sclavul unei persoane sau al unei idei. Se înrobesc singuri ca să nu fie liberi, fug de răspundere în sclavie, fug precum găinile, din calea vieții adevărate, justificându-şi existenta inutilă prin... ceva. Prin orice! Oricine găseşte o scuză pentru viața lui patetica şi oricine e suficient de ignorant încât să nu-şi amintească că scuză lui nu-i altceva decât un altfel de lanț, un lanț în care se prinde benevol.

Cred că e nevoie de o soluție radicală. Am să mai meditez la această temă...

Nu mai gândiți că vă răniți. Lăsați-mă pe mine!

Despre abolirea sclaviei; negrii şi la ce sunt ei buni; justificarea rasismului şi teoria raselor inferioare; xenofobia ca fenomen social sănătos; nevoia de a bate un negru; despre cum a decurs bătaia negrului respectiv şi cum au reacţionat martorii.

Un exemplu de prostie este abolirea sclaviei.

În America, le-au dat drumul la ciorile alea negre în loc să-i țină în lanțuri. Au vrut să fie liberi negroteii ăia urât mirositori, iar proştii ăia care gândesc mult şi emit filosofii neproductive s-au gândit să semneze un tratat prin care, cică, toate ciorile vor deveni libere. Să analizăm puțin cum au decurs lucrurile de atunci. Instantaneu a început un război. Apoi negrii s-au apucat să profite de libertate. Au început să cânte hip-hop, să vândă droguri, să se răzbune pe rasă superioară prin acte de violenta necondiționată, ce-şi are rădăcinile în frustrările datorate culorii pielii. Stau în ghetourile lor împuțite în care se aduna tot cancerul societății aşa cum mustele se adună la căcat. Cu tupeul primitivului căruia îi oferi mai multă libertate decât merita, au îndrăznit să se simtă persecutați. Au început să acuze pe toată lumea de rasism, care nu reprezintă decât atitudinea, normală de altfel, pe care o are un alb – deci

superior, fata de un negru – deci inferior. Ei motivează ca rasismul contravine drepturilor omului. Da bah, drepturile omului, da nu ale animalului. Căci ce e negrul mai mult decât un animal semi-domesticit?

Înainte să le dea drumul la negrii, era totul frumos. Albii gândeau cum trebuie făcută treaba, iar negrii o făceau. Societatea a prosperat, şi america a devenit cea mai bogată țară din lume. Rata criminalității era scăzută, deoarece negrii erau închişi în cuşti, şi legați cu lanțuri să nu fuga; iar mai mult de atât, aveau o ocupație, aveau un scop în viață! Le lipsea răspunderea persona, a deoarece nu trebuiau să gândească pentru ei înşişi. Toată lumea avea o ocupație, şi toate erau bune şi frumoase. Albii dornici de aventura se duceau în Africa la vânătoare. La vânătoare de negrii, bineînțeles. Îi smulgeau din rahatul ăla de junglă, din rahatul ăla de viață, din rahatul ăla de cultură, din rahatul ăla de război tribal, şi-i aduceau în America, să-l civilizeze!

Da civilizarea asta a negrilor nu era lucru uşor. Trebuiau ținuți în lanțuri şi biciuiți cât mai des. Este o rețetă aplciata în special animalelor agresive. Şi dacă negrul nu e un animal agresiv, cine ar putea fi? Tigrul e agresiv şi ataca doar când îi e foame; dar mergeți voi în Harlem, sau în orice ghetou din SUA, sau junglele din Africa, să vedeți de ce e agresiv negrul. Negrul e agresiv pentru că e negru. D-aia! Pentru că are pe Dracu' în el, şi îi e ciudă pe toți şi pe toate, pentru că e frustrat, pentru că e inferior. S-a născut inferior de la natură. Deşi aveau condiții existențiale mult mai bune, ei au rămas la stadiul de comună primitivă, în timp ce toate celelalte rase şi națiuni au evoluat, au construit Dracului o civilizație! În tot acest timp, negrii nu căutau decât să-şi dea în cap unul la altul, să se vândă unul pe altul, să-şi fure pământul unul de la altu, să fure femeia unul de la altul. Şi se înmulțesc ăştia prea mult. Se înmulțesc ca şobolanii. Nu... nu se ami poate. Ceva nu e în regulă cu ei. Nu mai suport. Nu mai

suport nimic din lumea asta. Totul e pe dos!

Am să bat azi un negru. Am văzut deja destui negri, cu fetzele alea a lor de cimpanzei, şi buzele alea de gorilă, şi nasurile lor strivite, şi frunțile mici maracte de atavism primar, plimbându-se prin oraş. Dar nu am văzut negrii cum apar în poze, şi vede lumea la televizor. Negrii negrii, dinaia nedomesticiți, aduşi din inima junglei şi, şi băgați la facultate să studieze, să învețe. Să învețe să fie că albii! Să citească, să scrie, şi să gândească că albii!

Toată lumea vrea ceva ce nu poate să aibă. Îndeobşte fericirea. Fericirea de a fi alb, de a fi superior, de a fi stapn de sclavi, de a fi mâna care ține biciul. Toți negrii, prin tot ce fac, vor să-i imite pe cei albi. Urlă că vor drepturi că albii... da ce pula mea? Când o să fie albi, să tot aibă drepturi că albii, da până atunci să tacă şi să plece capetele alea proaste, şi să aibă drepturi de negri, ca de aia li se spune Negrii. Să tragă

la plug şi la jug că boii, ca de asta au muşchi, nu ca să gândească cu ei. Persecutații pulii mele! Chiar nu mai suportam, şi simțeam că explodez de furie. Trebuia neapărat să bat un negru, altfel ceva mult mai urât ar putea să se întâmple.

M-am învârtit câteva ore prin oraş pe lângă universitate, dar încă nu apăruse nici un negru. Aşa e cu ăştia care mănâncă toată viața căcat. Îi loveşte norocul exact atunci când trebuie şi scapă nenorociții. Nu prea am avut ce să fac şi mi-am continuat plimbarea prin oraş în speranța ca până la urmă voi găsi un negrotei pe care să-l bat până-mi ies toți nervii din mine sau până scot tot ce e "negru" în el. În timp ce căutam negrii şi nu-i găseam, mă gândeam tot mai mult la aceste subiecte "rasiale". Îmi spuneam că doar o simplă bătaie nu va stinge focul furiei din mine, pe care sunt nevoit să o îndur de fiecare dată când aud vorbindu-se de negrii, când văd negrii, şi când aud cum au mai abuzat albii de libertatea lor. Nu îmi place să generalizez.

Problema unei prea mari libertăți o au toate dronele imbecile din jurul meu dar negrii în nici un caz nu ar trebui să umble liberi, neînsoțiți de stăpân. E ca şi cu pitbulii. Trebuie ținuți în zgarda şi cu bodnita la gura, că nu ştii niciodată când sare şi te muşcă.

Spre seară, când deja eram plictisit de căutări şi profund scârbit de priveliştile oraşului, găsesc în sfârşit un negru! L-am dibuit într-un supermarket, unde intrasem din întâmplare să cumpăr nişte spirt pentru că de când cu "botezul focului", rămăsesem fără. N-o să ghiciți ce-şi cupara cioroiul. Fainã albă! Am crezut că-l omor pe loc, dar cu greu, am reuşit să mă abțin. Am cumpărat doua damigene de clor, o cutie de detergent şi am ieşit repede afară innaintea lui.

Când am văzut că iese, mi-am pus cagula şi am sărit la el. Era un negru mare şi musculos, dar l-am izbit cu aşa putere încât a căzut pe loc. L-am bătut acolo pe

treptele supermarketului, în ochii tuturor.

Uimitor, dar nu numai ca oamenii nu au sărit în ajutorul lui, ci am auzit chiar câteva voci care spuneau printre rânjituri – “arde-l pe cioroi!” Toți priveau actul meu de violenta necondiționata îndreptat împotriva unui negrotei, cu o satisfacție nedisimulată. Până şi cotoroanțele care merg toată ziua la biserică şi mesteca rugăciuni, priveau cu o oarecare satisfacție. Violenta loviturilor mele dezgusta pe toată lumea, dar faptul că un negru era ținta lor, făcea ca lucrurile să pară mai normale.

Toți au ceva cu negrii. Să bați un negru e ceva normal, ceva natural, ceva firesc. Citeam asta din satisfacția celor din jur.

Când nu a mai fost capabil să opună nici un fel de rezistență, am luat clorul, detergentul, şi i l-am turnat pe fatza, ca să vadă ce e ăla innalbitor. După aia i-am luat

faina şi i-am aruncat-o şi pe aia. De data asta, arata într-adevăr alb. Arata ca un cadavru dat cu văr, ca o statuie de marmură răsturnată pe treptele supermarketului. Am plecat innainte să apară forțele de ordine. Mă mişcasem destul de repede.

Voiam mai mult decât să bat un negru. Voiam de fapt să-l domesticesc. Voiam să-l fac alb. Ceea ce voia şi el dealtfel, să fie alb. Era clar din faptul că şi-a luat faina aia. Am impresia că negrii ăştia au un fel de fetish subconştient, îndreptat spre tot ceea ce e alb. În toate videoclipurile alea colorate, produse pentru a promova muzica aia a lor, de culoarea căcatului, majoritatea negrilor poartă haine albe, majoritatea poarta şosete albe. Prin tot ce fac, prin tot ce cumpăra, prin tot ce mănâncă, prin toată atitudinea lor, negrii vor să se apropie, conştient sau inconştient de alb – de ideea de "alb". Este lăudabila aspirația, dar când l-am văzut şi pe cioroiul ăsta cu făină, am spus că aşa ceva este intolerabil. Perversiunea asta era deja prea deviantă. Actul lui a

depăşit limitele admise ale obscenității! Ca şi cretinul de Michael Jackson! Şi ăla a vrut să fie alb.

Adevărul e că oamenii sunt bolnavi cu capul. Se îmbolnăvesc la bilă fără să ştie. E foarte simplu să te dileşti permenent, definitiv şi iremediabil. Atât de simplu încât unii se dilesc fără să-şi dea seama. E ca şi cu exemplul negrului ăstuia care intra în magazin, se plimba că dobitocul, nu ştie ce să cumpere, şi în final e atras de nişte pungi cu făină albă. Fără să ştie de ce, fără să-şi poată explica el cumpăra. Ca şi mine, el acționează din instinct. Nu se gândeşte de ce cumpăra el faina "albă" şi nu pe cea de mălai. Dacă-l întreb, tot nu ar putea să-mi răspundă.

Nu e un lucru rău faptul că oamenii acționează din instinct, dar ca să facă asta, trebuie să fie sănătoşi la cap - trebuie să fie ca mine. Nu dominați de frustrări, lipsuri, prejudecăți, îndoctrinări, preconcepții, viziuni strâmte, şi în nici un caz de dorința de

a fi mai alb. Nu exista un negru desăvârşit. Negrul desăvârşit e alb!

Despre sentimentul de neputinţa şi milă în faţa celor mulţi şi proşti; soluţii de eradicare a prostiei şi nefericirii; primul meu succes în această direcţie; despre necesitatea violentei şi eliberarea oferită prin durere.

Câteodată îmi vine să cad în genunchi şi să plâng pentru toți şi toate din lumea asta. Pentru toate lucrurile greşite, pentru toată înrobirea asta a oamenilor. Pentru toată nefericirea, lor pe care o accepta. Pentru că nu pot să accepte altceva, pentru că nu s-au născut liberi şi nu au trăit niciodată liberi. Aş vrea să îi pot ajuta pe toți, dar nu pot. Trebuie luați câte unul. Trebuie reeducați.

Eventual, dacă aș găsi un mod prin care să provoc mai multă durere, la cât mai mulți oameni deodată, mi-ar fi mai uşor. Durerea este semnalul de alarmă pe care toți oamenii îl ignora. Toată viața o suportă, ba chiar încep să fie obijnuiti cu gustul ei şi

pot să îndure mai mult, tot mai mult. Căci totul e simplu şi calculat, atâta vreme cât durerea li se dă în deze mici, în picături, preț de o viață întreagă.

Eu trezesc oamenii prin durere şi violență. Am încercat şi alte căi. Da, adevărul e că am încercat. Dar totul a fost zadarnic. Doar durerea e capabilă prin şocul ei să rupă legăturile cu care minţile oamenilor sunt legate. Durerea nu poate fi ignorată de nimeni şi intodeauna poate fi suficient de puternică încât să trezească. Durerea e gratuită. Uşor de administrat şi uşor de întreținut. Durerea e vulcanul ce doarme în noi, în fiecare. Stă şi aşteaptă clipa în care să erupă, spre a aduce transformarea. Iluminarea. Se spune că martirii ajung direct în Rai. V-ați întrebat de ce?

Prima mea experiență, a trezirii unei persoane prin durere, a fost acum mulți ani. Era un băiețel la bloc, cu câțiva anişori mai mic decât mine, redus de felul său, ce orice alți băieței care se joacă cu putza în nisip, la modul propriu cât şi figurat.

Încercam să îl trezesc la viață, să îl eliberez, să îl fac să trăiască LIBER, să renunțe la tot, să reseteze contorul şi să o ia de la început. Încercam să vadă lucrurile într-o perspectivă mai largă, aşa cum le vedeam eu, care mă trezisem tot pe la vârsta lui, vârsta la care, jucându-mă cu putza în nisip, mi-am dat seama că eu mă joc cu putza pentru că sunt fericit, şi asta mă face fericit, dar fericirea asta va trece, şi mă voi trezii la o conştiință superioară, şi prin urmare o fericire mult mai mare va fi posibilă. Ah, cât de mult mă înşelasem. Totul ar fi fost frumos, dacă odată cu mine se trezeau şi ceilalți. Oricum, atunci nu aveam de unde să ştiu asta, şi chiar dacă ştiam, probabil că nu mă interesa. Voiam să-l ajut, şi am încercat în toate felurile. În final de frustrare şi nervi, din cauza eşecului meu, din cauză că nu voiam să accept această înfrângere, din cauză că nu voiam să cred că sunt incapabil să "vindec" pe cineva, să-l scot din cuşca limitării în care se zbate, m-a făcut să mă infuriu foarte tare.

Știu că atunci am văzut negru în fața ochilor, şi am sărit la el. Şi i-am dat. I-am dat mai bine de o oră. L-am bătut în cap cu lopățica aia de plastic cu care bătătorea nisipul până când m-a durut mana şi mi-au apărut beşici de la efort. La început a fost greu. Opunea rezistență, se zbătea, urla după mă-sa dar eu am perseverat. După ce îl băteam şi el se tăvălea pe jos în lacrimi, umilit, distrus, copleşit de durere, eu începeam să îi explic cum stau lucrurile cu lumea asta în care a avut norocul să se nască şi ghinionul să nu evolueze. Durerea îl făcea receptiv la explicațiile şi învățăturile mele care până atunci erau luate la mijto. Zile întregi i-am aplicat acest tratament, deşi mă-sa îl lasa tot mai rar pe afară căci tot timpul ajuncea în casa bătut.

L-am stâlcit în bătaie timp de câteva săptămâni. La un moment dat, am văzut că începe să nu mai pună pretz pe ce zice lumea, pe ce gendeste lumea, pe ce face lumea. A început să fie liber, să trăiască liber. Umbla în pielea goală, se juca cu putza

nu doar în nisip, ci şi în fața oamenilor. Spunea lucruri care şocau pe toată lumea, semn că devenea tot mai inteligent. Lumea începea să spună despre el că e nebun, dar eu ştiam, ca el e liber de tot ceea ce-l leagă de această lume şi asta îl va face cu atât mai mult fericit şi cu atât mai puțin un prizonier al sistemului. El era liber în toate modurile în care ceilalți nu erau. Cu adevărat, nu exista nebunie, ci doar opinie populară. Nebunia este părerea majorității. Eram mândru de realizarea mea.

Eliberarea de principii i-a trezit inteligenta pe care noi ceilalți o omorâm de fiecare dată când ea ne împinge spre ceva diferit. S-a maturizat mai repede decât ceilalți. A devenit puternic şi popular. A învățat să se impună, şi ceilalți îi respecta cuvântul şi se tem de el deoarece el e diferit de tot ceea ce ei au învățat şi ştiau până atunci. Lumea spune că “nu e normal”, dar nimeni nu are curajul să i-o spună în fatza. O atitudine specifica pentru toți liderii.

De atunci, am început să conving oamenii folosind violenta. Doar violența poate deschide calea pe care le-o propavaduiesc eu tuturor.

Trăieşte liber, dar mai întâi suferă! - Ce vorbe intzelepte...

Doar suferința poate rupe lantzurile cu care mințile oamenilor sunt înrobite. Am observat că funcționează intodeauna - nu degeaba se spune că bătaia e ruptă din Rai!

Învățasem că nu e esențial să explici şi să faci pe ceilalți să înțeleagă, deoarece este aproape imposibil – esențial este să le bagi direct în cap ceea ce trebuie să gândească. Iar durerea face acest lucru posibil. Dar dacă e să mă pun pe mine, împotriva întregii ordini a lucrurilor, mă întreb dacă voi reuşi vreodată să provoc la fel de multă durere câtă produce ordinea asta a lumii care administrează durere şi nefericire oamenilor, în doze lente dar sigure, asigurând un proces educațional

indoctrinator, menit să subjuge orice urmă de spirit, să înrobească orice suflare de spirit, inteligentza, viața...

Totul în jurul meu începea să devină o conspirație. Totuşi, mă simeam divin. Eram într-un plan cu zeii, gândind viitorul lumii şi modul în care viziunea mea o va schimba radical. Vedeam totul asemeni unui mare arhitect a cărui plan trece dincolo de puterea de înțelegere a celor simpli. Eu vedeam totul în ansamblu, ca o succesiune de etape clare, scrise în destinul meu incs de la inceputurie lumii.

În clipele în care gândesc, mă simt deasupra tuturor, pentru că ştiu, că doar EU sunt cel în măsură să judece lucrurile. Cred că aşa gândeşte fiecare. Vedeam doar o scară de ierarhii, de dependente, şi ştiam că pentru a elibera oamenii, trebuie întâi să îi înrobesc pe toți. Trebuie să fie toți în zgarda mea, toți în mâna mea, toți să tragă în jugul carului mei triumfal; pentru că, într-o clipă, să le strig – sunteți LIBERI! Vă ofer

acest dar!

Încă nu ştiu dacă vreau ca toată lumea să mă iubească şi să mă venereze, sau să mă urască şi să mă blesteme. Nu ştiu pe care din căi să o iau, deoarece ambele ofere o şansă de succes. Important e extremismul sentimentului. Ura necondiționată şi absolută e la fel de valoroasă ca şi iubirea necondiționată şi fără de margini. Ura şi Iubirea reprezintă doua deviații emoționale, doua excese majore. În privința asta trebuia iau o decizie. Nu reuşeam să mă hotărăsc, nu ştiam în care direcție să merg, nu ştiam de unde aş putea obține mai multă plăcere şi mai mlta experiența. Oricum, nu era nici o grabă. Puteam să mă decid şi mai târziu...

Din nou despre mântuirea prin durere; nevoia instinctuala de a pocni; o excursie cu băieţii la lac şi cum am stâlcit poliţişti în bătaie; cum am luat pe drum nişte autostopiste şi le-am violat şi le-a plăcut; motivul pentru care le-a

plăcut; despre sclavia conceptelor morale.

L-am pocnit pe unu şi m-am simtzit viu... eliberat de scârba aia generală şi de mila permanent alimentata. Oamenii nu merita milă şi cu asta am spus totul. M-am săturat să le caut scuze. Ce dracu, e vina mea că sunt ei aşa cum sunt? Că se nasc imbecili, că devin imbecili, doar pentru a muri imbecili?

Unul dintre băieți a furat o maşină. Ne-a chemat pe câțiva la o plimbare, undeva la un lac de prin zonă, să futem o baie că era cald ca dracu. Am decis că era nevoie să udăm evenimentul cu o beție cruntă.

În oraş a condus precaut, că nu cumva să ne orpeasca polițiştii. Nu aveam chef de bătaie. Voiam doar să bem. Dar de îndată ce a ieşit din localitate, a băgat repede şi fără milă în viteza a cinci-a. Conducea ca un obsedat, hrănindu-se cu viteză. Ambala maşina şi speria toți oamenii trecând pe lângă ei razant la mai puțin de câțiva

centimetri în viteză maximă. Ne-am pus cagulele şi am instalat pe maşina un girofar. Toată lumea credea că sunt cine ştie ce fortze speciale în misiune dar când am început să-i lovim din mers cu portiera maşinii, au început să-şi pună întrebări. Mergeam prea repede ca să ne poată vedea numărul maşinii.

Ne-am oprit o singură dată, doar ca să îl batem pe un tip gras, care cu obezitatea lui de idiot şi agilitatea lui de pachiderm, a îndoit portiera maşinii cu care îl lovisem. L-am călcat în picioare şi i-am spart capul lovindu-i-l cu portiera maşinii până când nu a mai mişcat. L-am lăsat acolo pe şosea, să sângereze şi să se usuce ca un porc.

Băgăm litri de vodka în noi. Era cald ca dracu, dar în maşina cu geamurile deschise, la viteza aia ne inghetzau şi pulele de frig. Temperatura de afară era egală cu concentrația de alcool de pe etichetă băuturilor. Ne simțeam cu toții bine, mai ales

şoferul, care după ce a început să bea, a descoperit o nouă dimensiune a pilotajului.

Într-o oră parcursesem mai bine de 120 km, şi băusem fiecare jumate de litru de vodka. Eram prea beți ca să mai continuăm, aşa că am tras pe dreapta şi ne-am oprit să vomăm. Când ne-am întors din păduricea în care am mers să decartam, am avut o surpriză oarecum... plăcută. O maşină a poliției era oprită lângă maşina noastră. Unul din ei era afară şi notă pe un carnetzel numărul maşinii noastre.

Această întâlnire ne-a bucurat nespus de mult, mai ales că nu mai bătusem polițişti de multă vreme.

Instantaneu am năvălit spre ei şi i-am făcut una cu pământul. Am sărit dintre copaci ca nişte rinoceri sălbatici şi tot ce au putut vedea ei a fost o stihie a naturii dezlănțuite urmată de nişte urlete barbare. Am fost direcți şi eficienți. I-am lovit scurt, în punctele vitale, nedându-le timp nici măcar să icnească. Am încercat să-i batem

precum bat polițiştii – fără să lăsăm urme. Le-am dat jos pantalonii, şi am început să le turnăm vodka în gât. I-am lăsat în comă alcolica pe mijlocul străzii, să vină şi să-i culeagă colegii. În maşina lor am urcat tot noi.

De data asta urma să avem escorta oficială.

O maşină cu girofar plus o maşină a poliției cu sirenele pornite conduse de nişte tipi cu cagula, speria toate satele şi comunele prin care treceam cu accelerația călcata până jos. Nu aveam chef să ne luăm de oameni. Rămăsesem fără vodka, ne era cald, şi voiam să ajungem cât mai repde la lac. Voiam să facem o baie şi să ne mai luăm de băut. Pe drum, îi loveam cu portiera doar pe cei ce erau prea aproape.

La un moment dat, unul din noi se plânge că nu avem pizde, şi zice: “Ce distracție e aia fără femei?”. Tipul avea dreptate. Aşadar ne-am gândit să luăm nişte autostopiste. Nu mergem tare mult, că apar două țipe la orizont, suficient de proaste

cât să facă semn că vor să fie luate de două maşini cu girofarele şi sirenele pornite, de o gajca de mascați aflați “în misiune oficială”. Am oprit brusc şi le-am băgat în maşini nedându-le timp să se răzgândească. După cum erau îmbrăcate, mergeau şi ele în acelaşi loc ca şi noi, aşadar am considerat că nu are rost să lungim treaba prea mult. Ne-am prezentat imediat, desfăcându-ne şlițul. Le-am arătat pulele. Au început să se panicheze şi să se agite dar nu le-am dat prea mult timp să se manifeste. Cei din spate au început să le lângă.

În fiecare maşina era o tipă înconjurată de doi masculi care o pipăiau. Şoferul, ca să nu se lase mai prejos, se întorcea din când în când şi-şi strecură şi el mâna libidinoasa pe sub fustitza gagicii. Când cei din spate au fost destul de excitați, au rupt cu dinții şi cu unghiile hainele de pe ele, lăsându-le în costumul evei. Tipele urlau îngrozite dar nu stătea nimeni să le asculte. Muzica agresiva exploda prin boxe

în timp ce limbi şi mâini libidinoase le explorau fără milă toate rotunjimile şi intimitățile.

La un momend dat, şoferul spune că el duce greul acolo în fatza, aşadar el ar trebui să se simtă bine cât conduce. Maşinile au fost oprite şi tipele au fost duse pe scaunul din față, împreună cu unul din agresori. Cel rămas în spate, urma să aibă grijă că tipă să sugă cum trebuie, să nu înceteze ritmul şi să respecte toate dorințele şoferului, în timp ce celălalt din fata o ținea să nu se zbată. Şoferul trebuia mulțumit într-o poziție confortabilă, că nu cumva să-i fie distrasa atenția de la condusul maşinii...

Odată ajunşi lângă lac, înainte să mergem spre plajă, am oprit maşina şi ne-am dus în pădure ca să ne satisfacem şi noi, cei din spate, poftele cu cele două fete. După ce ne-am terminat şi noi şi le-am terminat şi pe ele, le-am spus că noi vom pleca să

facem o baie. Iar dacă vor să vină şi ele, vor fi binevenite, ba chiar vor avea ocazia să ne cunoască mai bine, deoarece vom fi nevoiți să ne dăm jos cagulele. Am spus că dacă nu vor să vină nu ne vom supăra, ba chiar în semn de prietenie şi bună ntelegere, nu le vom cere bani pentru că le-am adus cu maşina aşa cum fac mai toți şoferii care iau autostopişti sperând să se îmbogățească.

Ei bine, în clipa aceea s-a intampalt ceva foarte interesant. E plăcut să vezi că şi alții te pot surprinde ceteodata. Tipele au acceptat!

Stăteam cu toții pe plajă, bronzându-ne cu pulele la soare, înfruntând şi sfidând dezaprobiul tuturor celor care se îndepărtaseră de noi - la o distanță destul de mare – judecând după faptul că plaja era super-aglomerata. Spre paturile noastre se uitau toți boşorogii şi toate babele, făcând nişte mutre supărate în timp ce bodogăneau nonsensuri arătând cu nasul în direcția noastră, dar asta fără să îşi

poate ascunde ocheadele neruşinate pe care le trăgeau spre pizdele cu care eram, sau după caz, spre pulele noastre obraznice. Fata de toate aceste lamentări inutile, pe noi ne durea acolo unde ne ardea soarele – în pulă.

Ziua a trecut încet şi frumos. Am avut ocazia să le cunoaştem pe ţipe mai bine, fapt ce mi-a oferit oarecare răspunsuri. Eu, şi probabil şi ceilalţi, eram bulversaţi de acceptul pe care tipele l-au dat atât de repede. Mă gândisem că le plăcuse experienţă sexuală, deoarece se întâmpla cam rar o astfel de ocazie pe care în secret orice ţipă o aşteaptă – să aibă grijă de ea câte trei masculi hotărâţi, virili şi feroce. Era clar că le plăcuse. Ce mă intrigă pe mine era ca, deşi toate tipele îşi doresc subconştient acest lucru, în mintea conştientă apar mii şi mii de bariere care interzic o astfel de dorinţa – aşadar, fantezia nu poate fi pusă în practică niciodată. Voiam să văd de unde această lipsă de prejudecăţi, de unde o aşa pură conştientizare a dorinţelor inconştiente,

ancestrale, îngropate în genele tuturor? Răspunsul veni repede.

Tipele erau nişte proaste fără cusur! E erau născute la tzara, crescute la tzara, şi mai mult de atât - educate la tzara. De aici toată lipsa de principii şi prejudecăți. Pentru ele, ce făcusem noi era un gest natural; şi e foarte probabil ca ele să fi fost supuse la astfel de tratamente acolo la ele în sat, unde viața e simplă şi frumoasă în clipele în care nu trebuie să munceşti şi să tragi ca boul. Pentru unii oameni totul e simplu şi de aceea ei sunt fericiți. Legea şi morală sunt făcute doar pentru a-i înrobi pe oameni, pentru a-i controla, pentru a-i supune.

Niciodată, nimeni, în istoria omenirii, nu a reuşit să-şi facă mai mulți sclavi decât atunci când a folosit pentru asta, legea şi morală. Nu degeaba ne spunea profa la orele de literatură ca “fericirea s-a născut la țară” ca “tzaranul are sufletul cel mai frumos şi inimă cea mai curata”... şi multe alte chestii propagandistice menite să ne

sensibilizeze coaiele încă necrescute.

Despre o întâmplare din care se desprind învăţături referitoare la puritatea sufletului ţăranului roman şi ospitalitatea lui proverbială.

Referitor la puritatea sufletului țăranului şi ospitalitatea lui proverbiala, un amic încerca intodeauna să mă contrazică...

Îmi povestea el cum a mers el într-o excursie la munte. La un moment dat s-a luat şi s-a dus de unul singur prin pădure, aşa, într-o mică plimbare. A mers el ce a mers până când a ajuns la o stână. Acolo lângă stana a văzut un cal parcat lângă un gard rustic. Ca un turist curios s-a urcat pe cal, să vadă şi el, orăşean fiind, cum e să stai călare pe un cal adevărat. În clipa aceea, din stana au năvălit spre el trei huidamale şi un boşorog, înarmați cu bate, ghioage, ciomege şi topoare de parcă năvăliseră turcii sau veniseră lotrii la prădat.

În timp ce el, de pe cal îi privea cu o moacă innocenta, aceştia l-au smuls din şa, l-au pus jos şi i-au dat. I-au dat. Şi i-au dat. Şi nu s-au săturat de cât i-au dat, de aceea l-au dus în stana şi l-au legat. Şi iara i-au dat. Şi tipul a leşinat dar ei din ospitalitate i-au dat să bea, aruncându-i în fatza o găleată de apă rece. Şi s-a trezit. Şi iara i-au dat...

Când l-am vizitat la spital, îmi povestea cum din cele şase ore cât a stat la stana îşi aminteşte doar câteva momente, nişte imagini, aşa, ca un într-un flash-back. De exemplu, îşi amintea faţa unuia dintre cei trei feciori. Avea mustăcioara "ca spuma laptelui", abia mijita şi transpirată de efort. Apoi parcă a auzit din spate o voce de om bătrân care zicea "Daaati măăă pe el... Daaati-i, măăă, nu-l lasaaati!". Apoi după a nu-stiu-cata găleata cu apă care l-a trezit din leşin, îşi aminteşte că ceva în jurul lui parcă era schimbat. Feciorii îşi dăduseră jos cămăşile de pe ei. Erau transpiraţi. Apoi

iara i-au dat, şi apoi... nu-şi mai aminteşte nimic.

A stat două luni în spital, timp în care a meditat la ce învățase el în şcoală despre ospitalitatea proverbiala şi sufletul curat al țăranului roman. Pe la mijlocul vacantei lui medicale, cei patru torționari l-au vizitat la spital. Au spus că l-au bătut deoarece “au crezut că voia să le fure calu”. Şi-au cerut scuze, şi au spus că poate oricând să mai treacă pe la ei, să bea o tzuica, ca să “ramană prietini”... Dar nu cred că a dat curs invitației celor patru.

Pe vremea când mi-a povestit întâmplarea lui, eu eram puțin bulversat. Chiar mă îndoisem de unele lucruri. Pe atunci credeam într-o lume perfectă şi credeam că oamenii nu trebuie să-şi caute fericirea deoarece rețeta fericirii li se oferă celor tineri de către cei bătrâni, trecuți deja prin fericire. Mă înşelasem amarnic în multe privințe pe vremea aia. Un lucru totuşi rămăsese adevărat. Sufletul țăranului e pur şi fericit,

deoarece pentru el lucrurile sunt simple şi clare.

Dacă cineva ar încerca să-mi fure calul, cred că la fel aş face...

Despre discuţii pretentioniste şi oameni inteligenţi; robia minţii analitice şi nevoia de a te elibera de orice principii; cum din nou un poliţist o încasează; de ce e moral să baţi poliţiştii şi despre scârbă de a fi idol.

Întrucât îmi plac oamenii inteligentzi, voi fi întotdeauna neplăcut pentru majoritate. D-aia mă plac puține femei pentru ceea ce sunt eu defapt.

Nu am nici o nevoie legată de femei în genere şi lumea trebuie să intzeleaga asta. Fitzele lor când se vor dorite şi cucerite îmi provoacă din ce în ce mai multă reticientza. Nu-mi plac. Dar corpul meu are nevoile sale. Eu când violez o femeie, fac un act reflex, precum atunci când mă piş, când mă cac, sau când mănânc, şi-mi e totuna ce părere au ele despre asta.

Eu nu am nevoie de ele, ci ele au nevoie de mine. Deşi în dorintzele lor ascunse ar vrea să fie futute de unul ca mine, ele încep să mă respingă atunci când îmi deschid sufletul în fața lor şi încep să le vorbesc cu sinceritate. Îmi spun că sunt un monstru!

Toți oamenii care au scris istoria sunt nişte monştrii, dar ele nu vor să înțeleagă. Toți aceşti oameni limitați, toți aceşti sclavi neînmatriculați, adora simplitatea, imbecilitatea, banalul. Adora ca lumea să fie întocmai precum sunt ei. Prin tot ce fac şi prin tot ce sunt, ei vor să promoveze existența unei lumi proaste. Prostia este absolută, prostia este venerată, prostia este standard, prostia este totul. De aici blestemul meu – sunt un neadaptat la o lume imbecilă.

Cel puțin, eu rămân sincer.

Mă văd pus în situația tuturor acelor mari dictatori pe care după ce au fost veneraţi o lungă vreme, lumea de acum îi scuipă. Întocmai ca şi în cazul meu - pentru

ei lucrurile puteau să fie altfel. Dictatorii, mai mult decât oricare alții, au visat o lume perfectă. Au încercat din răsputeri să o obțină, să o atingă, să o creeze, de aceea au ajuns unde au ajuns; dar când au văzut de sus lumea şi au cuprins dintr-o privire totul, şi-au dat seama că lumea nu merita nimic. Dictatorii ar trebui în veci respectați şi veneraţi. Ei sunt adevărații sfinți ai istoriei, ei sunt icoanele devenirii umane cărora ar trebui să le aducem în veci tribut!

Dar în schimb, toți aceşti oameni mici care ne trag civilizația în jos au impresia că lumea le este datoare. Am să le scot creierii din cap dacă asta e singurul mod prin care a-s putea să-i vindec de prostie. Lobotomia ar trebui legalizata şi aplicată oamenilor asazisi normali. Dorințele şi expectantzele lor de nimic nu sunt de folos nimănui.

Dintr-o întâmplare am ajuns să stau la o cafea cu nişte pretentzionisti. Oameni

inteligentzi dar cu fitze. Am discutat tot felul de probleme şi a fost plăcut căci erau indivizi înțelegători. Totuşi aveau nişte principii la care nu renunțau şi asta mă făcea să mă simt inconfortabil.

M-am gândit că e păcat să îşi castreze ei talentul. Trebuiau eliberați de constrângerile cauzale ale societății medii. Le-am spus că trebuie neapărat să renunțe la acele principii care îi trag în jos, şi le-am mai spus că am să fac tot posibilul ca acest lucru să se întâmple.

Am încercat să îi conving cu argumente dar cu oamenii inteligenți intodeauna e o problemă. Ei câteodată ajung prizonierii minții lor, pe când normal ar fi ca ei să-şi supună mintea şi să o folosească spre a-şi atinge dorințele instinctuale. Au părut amuzați de cele spuse de mine, dar mi-au spus că e foarte improbabil ca eu aş reuşesc să le scot din cap nişte chestii care, dealtfel," sunt lucruri de bun simtz pentru toată

lumea”.

Văzând că argumentele nu reuşesc să le mişte convingerile din loc, m-am gândit că e timpul să dau o reprezentantza.

Am început să mă dezbrac acolo în cafeneaua aceea. Uimitor, nu s-a întâmplat nimic notabil. Stăteam în chilotzi şi-mi beam tacticos cafeaua în fatza privirilor lor înghețate în timp ce câțiva oameni au început să iasă. Cei care au rămas se prefăceau că nu văd ce se întâmpla la masa de lângă. Pentru ei eu nu existam, atâta vreme cât nu interacționam direct. Lumea intra, mă vedea, şi se prefăcea că nu vede nimic anormal, şi continuă să-şi vadă de treaba atâta vreme cât şi eu îmi vedeam de-a mea.

Eu continuam să le explic interlocutorilor mei cele ce se întâmplau, să le arăt ca oamenii sunt programați să gândească în grilele lor educaționale, iar în caz că apare ceva ieşit din comun, sunt programați să ignore, şi se prefac că nu exista. Chiar dacă

unii la început vor fi şocați, în scurt timp vor ajunge să accepte faptul că eu stau în pielea goală într-o cafenea drept un lucru normal.

Nu erau multe cuvinte de spus. Scena care se petrecea în acel local vorbea de la sine. E drept, am reuşit să conving doar pe unul din ei să se dezbrace, dacă e să nu iau în considerare tipa care şi-a dat jos sutienul, căci ea era puțin pilita şi râdea tot timpul ca o proastă fără să înțeleagă mare lucru din ce discutam eu cu ceilalți.

Începeam să câştig teren, până când o babă lamentata s-a grăbit să anunțe ceva tablagiu care a venit şi a încercat să ne strice distracția. La apariția lui toți au tăcut mâlc, iar cel care mai era dezbrăcat s-a făcut mic, încercând să adopte atitudinea strutzului. Eu stăteam degajat, iar faptul că îl ignoram pe polițist întocmai cum ceilalți mă ignoraseră pe mine cât timp eram dezbrăcat, l-a făcut să se simtă lovit în ego şi să se lamenteze, răstindu-se în special către mine – “Ce faceți aici

nesimțiților? Cum vă permiteți?". I-am spus că noi bem o cafea. Înainte să îşi caute cuvinte pentru o nouă replica i-am mai spus că, "ce mă deranjează pe mine nu era faptul că ne-a întrerupt de la discuția noastră, ci faptul că are nesimtzirea să ne numească pe noi nesimtzitzi." În clipa aceia, gaborului i-a sărit tzandara şi a vrut să mă prindă să mă tragă de ureche. Atât am aşteptat.

I-am aplicat un pumn în gură cu atâta sete încât şi-a înghițit toți dinții din fatza. Cei care erau cu mine la masa cât şi ceilalți consumatori aflați local priveau scena înlemniți.

Am achitat în linişte consumația şi am ieşit împreună cu ceilalți, care între timp se treziseră din starea de perplexitate în care îi lasesem. Înainte de a pleca, l-am rugat pe barman să sune la spital şi să cheme o ambulantza, deoarece am văzut că acesta continuă să şteargă nişte pahare ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic deosebit în

localul sau. Gaborul era lat, nemişcat, întins pe jos, de parcă tocmai băuse prea mult şi se impieicase.

Ulterior, amicii mi-au spus că deşi demonstrația mea era destul de convingătoare, nu toți au curajul şi puterea să lupte cu sistemul în modul în care o făceam eu. După ce le-am zis că nu trebuie să-şi facă griji pentru cele întâmplate deoarece voi avea eu grijă să nu apară complicații, am fost cu toții acasă la unul dintre ei şi ne-am uitat la Fight Club. După film, am continuat discuția despre libertatea şi independentă față de sistem.

Le explicăm că, deşi nu toți au puterea sau curajul, așa cum ei intuiseră – este de datoria fiecăruia să încerce. La început e greu, dar în fiecare clipă în care încalci legea şi sfidezi pe păzitorii ei este o experiență necesară în devenirea fiecăruia. Toată problema asta e atât de complexa dacă e judecata dintr-o perspectivă intelectuală

prin argumentație logica, încât e mai uşor să fie luată ca atare, să fie considerată o cale mistică, ca un fapt, o axiomă, ceva de la sine înțeles. M-au rugat să le explic, iar eu le-am spus că nu e nimc de explicat. Este totul simplu, ca şi în Fight Club. Pare complex, maretz, grandios, dar în esentza totul e atât de simplu...

Am continuat debatul pe această temă, enervându-mă tot mai tare pe dorința lor de a primi argumente logice. Dacă totul ar fi logic în lumea asta, matematicienii ar fi cei mai fericiți oameni, dar nu e aşa.

Totuşi, m-am gândit să le mai dau timp, asta doar pentru că eu apreciez inteligentza.

Le-am explicat acestor indivizi de ce am eu aversiune față de polițişti şi de ce simt deseori nevoia de a-mi dezlănțuii furia violenta asupra asupra acestora.

Nefiind neapărat cei mai vinovați pentru natura sistemului în care trăim,

polițiştii reprezintă inamicii din linia întâi, executorii şi păstrătorii ordini de rahat în care cu toții alegem să ne complăcem. În calea devenirii spre libertate, intodeauna ne vom lovi de cel puțin un polițist care va încerca să ne inhibe dorințele naturale pentru care nu trebuie să dăm socoteală în fatza nimănui, nici măcar creatorului universului, deoarece ele sunt însăşi virtutea creației, însăşi darurile de căpătâi şi destinul dinainte ales de acesta!

Intodeauna vom întâlni un polițist care va încerca să ne tragă în jos aruncându-ne în fatza o lege pe care nu el a scris-o, pe care nu o înțelege, dar încearcă să o servească în virtutea boului care trage la jug fără să ştie de ce. Aşadar, pentru a fi pregătiți în acest lung drum al afirmării de sine, cel puțin o dată în viață va trebui să batem un polițist! Ciocnirea este inevitabilă, iar singurul avantaj pe care-l putem avea în această luptă este să luăm noi inițiativa.

Spre seară m-am întors în localul în care desfigurasem pe polițistul care s-a dat la mine. Am dat un bacşiş gras tipului de la bar şi am vorbit cu el o vreme. Avusesem noroc, căci am terminat expunerea planului meu exact în clipa în care trei gabori intrară în local. Veniseră să pună întrebări despre cele petrecute şi să ia nişte declarații de la martorii existenți. Singurii martori eram eu şi barmanul. Evident, cele declarate de noi corespundeau întocmai!

În declarații descriam cum un polițist s-a dat la unul din clienți fără vre-un motiv prealabil, şi a început să-l tragă de urechi şi să-i adreseze o serie de atribute depreciative şi cuvinte injurioase în fața prietenilor lui, gest la care acesta a fost nevoit să retalieze. Singurul motiv pe care l-ar putea fi avut, ar fi fost ca individul îşi schimba chiar în acea clipă tricoul, pe care şi-l pătase din gresala cu cafea, dar asta nu era în măsură să justifice comportamentul aberant şi indecent pe care gaborul l-a avut...

După cele declarate le-am dat polițiştilor descrierea individului care se făcuse vinovat de ultraj. Descrierea acelui tip semăna oarecum cu descrierea mea, dar acest lucru ştiam că nu mai are nici un fel de impotanta. Toate aceste dosare şi declarații sunt atât de inutile ca şi acei birocrați analfabeți care le întocmesc spre a le arunca să putrezească într-un dulap mare din metal, ascuns undeva în beciurile poliției. Poliția e eficienta doar în cazul unui flagrant-delict.

Chiar dacă moralitatea e relativă, îmi dau preabine seama că după modul în care ceilalți văd lucrurile, eu câteodată exagerez. Lumea mă judeca a fi un individ plin de ură. Aş vrea să le explic, aş vrea să mă poată înțelege.

Nu sunt orbit de ură, ci doar incapabil de iubire. Iubirea aproapelui este o consecita a Milei, iar mila este o slăbiciune care te face vulnerabil în fața celor ce vor să profite din asta! Nu am fost aşa dintodeauna. În trecut exista speranță, dar cei din

jur m-au ajutat să mă lepăd de ea foarte repede. Le mulțumesc tuturor pentru asta.

Niciodată nu am să reuşesc să-mi iubesc semenii în modul în care ei se aşteaptă să o fac, dar totuşi, faptul că îi lovesc de câte ori mi-o cer în modul lor inconştient de a o face, demonstrează că mai exista o urmă de speranță. Pot iubi! Am să iubesc omenirea într-un mod dureros, am să-i fac un bine aruncându-i adevărul în fața la fel cum ai arunca un cadavru în putrefacție acelui om ce se îmbuibă cu mâncare. O fac spre binele lor. Este puținul bine pe care-l pot face...

Azi m-am întâlnit cu doi dintre amicii mei de ieri. Unul avea ochiul vânat, iar celălalt avea mâna în ghips. I-am intrabat ce s-a întâmplat, şi ei mi-au răspuns că după ce am plecat, făcuseră cu toții un fight-club. Au spus că au aşteptat să plec eu, deoarece după întâmplarea cu polițistul, nimeni nu mai avea curajul să se bată cu mine.

M-au distrat cele spuse de ei. I-am felicitat pentru cele ce făcuseră. Le-am dat un număr de telefon şi le-am spus că ar trebui să treacă pe la sala de fortza. Le-am zis să le transmită şi celorlalți...

Despre romantici şi de ce rămân ei nesatisfăcuţi sexual; teoria, necesitatea, justificarea şi alte consideraţii importante referitoare la sex; standardele de agăţare şi ce marfă proastă poţi obţine cu ele; despre orgie şi înţelepciunea marilor civilizaţii ce-au înţeles esenţialul.

Mi-a povestit un tip cum a decurs o întâlnire cu una din gacicile cu care tot purta discuții neproductive pe net. S-a întâlnit întâmplător cu ea, într-un loc în care nu s-ar fi aşteptat să o găsească. Au vorbit, au povestit, şi au băut patru beri. După a patra bere, tipa îi cere tipului să doarmă la ea, acasă, la care individul îi face cadou un trandafir şi refuza elegant, trădându-şi sutele de nopți în care a vorbit cu ea

facându-şi laba la monitor în fața icoanei pozei ei.

Este oare o modă chestia asta cu refuzul? Să fie un nou “trend” în materie de relații sexuale autocastrarea asta, negarea actului sexual pe care dealtfel ți l-ai dorit dintodeauna? Așa vor unii să pară mai interesanți? Şi totuşi, de ce o femeie trebuie să bea patru beri ca să ceară lucrul de care are cea mai mare nevoie? Prin sex femeia îşi câştigă identitatea, afirmarea. Fără sex, femeia este doar o gaură, un lips şi o suferință!

Pe zi ce trece, comportamentele umane continua să mă uimească şi să mă ingretzoseze în acelaşi timp.

Cel puțin, eu, în acea seară, când nu am tras-o pe Laura scurt așa cum ar fi trebuit, așa cum ar fi fost normal şi firesc, am făcut-o doar pentru că doream să cultiv un experiment. Voiam să văd dacă în sexualitate exista mai multă plăcere atunci când

femeia ți se oferă de bunăvoie. E timpul să verific lucrul acesta. Oare e mai plăcut să primeşti un cadou, decât să îți iei singur ceea de ce ai nevoie?

Majoritatea ar bufni în râs la o astfel de întrebare în aparentza imbecilă, dar ei neglijează faptul că un cadou intodeauna împovărează. Faci un dar doar pentru a îndatora pe cineva, din mii de motive şi în mii de feluri. De ce să mă las eu prins în mrejele pe care ar putea o deținătoare de vagin să mi le întindă? Şi pentru ce? Doar pentru că are nevoie de mine, doar petru că are nevoie de-un penis pe care să îl posede, pe care să îl subjuge, pe care în veci să-l facă prizonier şi supus ei.

Oamenilor le place să se lege unii de alții din lipsă de securitate, din lipsă de structura şi din lipsă de disciplina personală. Se agatza unii de alți ca nişte disperați, urându-şi reciproc defectele şi neînțelegându-şi unii altora calitățile. Ce om normal are nevie de aşa ceva? Relațiile sunt pentru oamenii incompleți.

Sexul. Eterna sexualitate - lucrul fără de care toți oamenii se simt incompleți. Actul reflex al oricărei ființe vii, actul fără de care omenirea nu ar fi existat. Cel mai negat şi în acelaşi timp cel mai dorit act dintre toate acțiunile umane...

Oamenii în loc să-şi exploreze sexualitatea în mod constant, fără teamă, fără inhibiții şi fără cenzură, prefera să experimenteze senzațiile frustrării, dezechilibrul hormonal şi dorința neîmplinita. Parcă le-ar place să se autocastreze, parcă le-ar place să accepte toate acele mentalități care le interzic plăcerea. De ce cu toții sunt castrați? De ce cu toții urăsc sexul? Pentru că sunt toți nişte produse ale acestuia - e normal să urască actul reflex al devenirii lor intr-u ființa, pentru ca ei sunt incompleți. Lumea urăşte sexul pentru ca în general oamenii sunt demni de ură.

În jurul meu văd o comedie a împerecherii. Un film prost, nereuşit, o dramă demoralizanta, în care toți sunt nişte actori de mâna a treia fără să îşi dea seama de

asta, fără să conştientizeze rolurile de rahat pe care au ajuns să le joace. Bărbații şi-au creat în minte un model feminin, femeia care vrea tandrețe, romantisme, siropele, floricele etc, reprimându-şi impulsurile specifice masculului. Implicit s-au adaptat acestui model, s-au pervertit în speranța unor favoruri. Ei urmează strict nişte paşi necesari pentru a cuceri genul ăsta de femeie. S-au mulat pe capriciile şi dorințele feminine pentru eficiența maximă în abordare. Ce mă scoate din minți este că ei aplica setul ăla de reguli de căcat fără deosebire - de parcă toate femeile s-ar naşte pentru a rămâne virgine. Şi-au tăiat coaiele doar pentru a putea agatza femeile care nu vor să se fută, care fug de normalitatea impusă de natură.

Cum pot gândi aşa imbecilii ăştia? "A, e femeie? Gata, scot fitzuica şi dau cu complimente, cu bune maniere..." Nici nu mai stau să cerceteze, nu-şi pun întrebări, îşi închipuie că ştiu tot ce se poate şti despre femeie, instrucțiuni de utilizare unice şi

infailibile. Pe dracu! Îmi este dor de Diana. Corpul meu ar vrea să tremure de plăcere lângă ea; simt că am nevoie de ea. Ea este pentru mine un medicament şi totodată un drog. Femeile ca ea sunt rare. Femeile ca ea nu trebuie violate pentru a obține plăcere sexuală.

Îmi este dor de o orgie. Îmi este dor de afirmarea libidoului de altădată. Aş vrea să mă tăvălesc în obscenitatea romei antice cu fii şi ficele senatorilor, cu împărații şi generalii; aş vrea să violez tot haremul sultanului şi să trec prin puterea pulei pe toate curtezanele împăraților europei; aş vrea să mă tăvălesc în încolăcirile obscene cu toți marii oameni care ne-au scris istoria, toți acei oameni netrebnici care au ştiut să îşi urmeze până la capăt dorințele şi să-şi împlinească toate visele trupului. Dar unde au dispărut toate aceste lucruri? De ce astăzi lumea trebuie să se fută pe întuneric, în dormitoare, în lifturi, în boschetzi, în lanuri de porumb, după colțurile caselor sau în

scările de bloc? De ce nu au curajul să o facă în plină strada, în fața tuturor? Trebuie să se ascundă pentru a nu le aminti celorlalți că exista? Gândul că există şi plintudinea vieții urla în ei intru împlinire îi face să urască viața chiar atât de mult? De ce s-au mai născut cu organe sexuale dacă îşi neagă toate dorințele fireşti?

Sexul este natura predominantă a umanității. Sexul ar trebui să fie unică variabila a valorii şi criteriilor pentru care să merite să trăieşti. Nu să lupți, doar să trăieşti pentru ele, şi cu ele.

Sex, sex, sex... Totul în mine urla după sex şi eram mândru de asta!

Despre dezvirginarea fizica Laurei şi cum a decurs ea; despre dezvirginare în general; penisul însângerat ca arma a crimei; a doua dezvirginare şi conotatile ei mentale, psihologice şi spirituale; despre mântuirea prin sex şi minunatul sentiment al împlinirii.

Cine seamănă dorința, culege plăcere.

A sosit timpul meu să culeg roadele.

În seara asta Laura se va întâlni cu destinul ei. Soldatul meu va ataca şi va cuceri cetatea ei. Sângele va curge! Împreunarea esentzelor se va produce. Am să o dezvirginez chiar în seara asta, fie că mi se oferă de bunăvoie, fie ca voi fi nevoit să o violez fără milă ca şi pe “celelalte”. Îmi este indiferent cum se va termina totul. Am investit destul în chestia asta şi deja simt că mă trage în spate, iar mie nu îmi place să car în spate poverile nimănui, nici măcar pe ale mele.

De mai multe zile, ea exista acolo înăuntru, îi simt prezența în mintea mea, aşa cum simt o mâncărime pe care nu am cum să o scarpin şi pe care nu o mai pot suporta.

Am sunat-o şi i-am spus că doresc să ne întâlnim.

A fost foarte mirată, deoarece ea credeam că eu am uitat-o şi la rândul ei a încercat şi ea să mă uite pe mine. I-am spus că nimic nu s-a schimbat şi sentimentele mele pentru ea dintodeauna au rămas aceleaşi încă din clipa în care am văzut-o în parc... i-am spus, prefăcându-mă că plâng, ca o iubeam atât de mult încât nu mai puteam suporta apăsarea aia din mine. I-am spus că dintodeauna am iubit-o atât de mult încât mi-a fost teamă, deoarece am suferit mult din cauză că am iubit pe cine nu trebuia, şi din cauza asta nu am mai căutat-o, deoarece încercam să o uit, dar nu am reuşit să mă ascund de sentimentele adevărate când eu nu mai pot trăii nici o clipă fără ea...

Gogoaşele pe care îi le-am vândut i-au mers la suflet.

Aşa se întâmplă când oamenii sunt previzibili.

Trebuie doar să te mulezi peste dorințele lor, şi cu uşurință poți obține orice

doreşti de la ei. Ne-am întâlnit, ne-am îmbrățişat, eu am plâns în brațele ei, ea a plâns în brațele mele, şi totul s-a terminat cu un penibil jurământ al iubirii veşnice ce va rămâne între noi pentru todeauna. Apoi m-a chemat la ea acasă, unde aşa cum îmi plănuisem, Laura mi s-a dăruit.

Era noapte şi linişte. Se auzea doar vântul care fremăta frunzele copacilor de afară. Era o frumoasă noapte de vară. Ea stătea întinsă pe pat, goală, acoperită doar de chilotzeii pe care eu îi cunoşteam preabine. Tremura de emoție şi simțeam cum ochii ei fremătau speriați la orice mişcare a perdelei subțiri care se juca în briza nopții. Ea era asemeni unui fruct copt, o fecioară umedă în noaptea dăruirii ei. Era acolo doar pentru mine şi în momentul acela exista doar pentru mine. Eram stăpânul sufletului ei, acea clipă pentru ea însemnând mai mult decât toate celelalte trăiri pe care le avusese până în ziua aceea. Eu eram destinul ei, totul depindea de mine în

clipa asta în care ea mi se oferea în toată vulnerabilitatea ei.

M-am dezbrăcat şi m-am aşezat peste ea. Am început să o sărut încetişor, să o masez cu limba peste toate moliciunile corpului ei invocând principiile umidității fecunde, iar pe când a fost intr-u totul pregătită - am dezvirginat-o.

Nu mai trebuie să menționez faptul că dezvirginarea nu este niciodată o chestie plăcută pentru parteneri. Dezvirginarea e plăcută doar în cazul în care e făcută bestial, animalic, cu cruzime primitivă, şi barbarie necenzurată. Măcar aşa, ar fi fost ar fi plăcută pentru mine, dar pe Laura m-am gândit să o menajez. Mi-am reprimat instinctele naturale şi m-am cufundat în moliciunea ce-i caracterizează în general pe toți oamenii slabi. Am încercat să o scutesc de durerea care, dealtfel, este atât de naturală...

Exista ceva în animalul neîntinat care e femeia, exista o dorintza ce se

descompune în umilintza cu care se daruieshte, femeia se supune într-un fel total, indiferent de durere, vrea să fie efectiv ruptă în două, ea e cea care provoacă cruzimea.

Am menajat-o dar sângele nu putea fi negat. Ofranda împlinirii sexuale era sângele ei care acum se scurgea din corpul ei. Văzându-mi penisul plin de sângele care se prelingea în jos, ca şi cum s-ar prelinge pe lama unei săbii ce a cunoscut carnea, realizez că sexul nu este decât o crimă e vieții, aşa cum viața însăşi este crima!

Dezvirginând, ucizi doar sufletul!

În noaptea aceea am rămas la ea şi am dormit îmbrățişați, timp în care eu mă gândeam dacă cumva aş fi putut fi fericit urmând o asemenea viață, normală, simplă, banală. Aş fi putut eu, oare, să găsesc împlinirea ascunzându-mă într-o într-o minciună tandră? Aş fi putut eu să neg existența acelui sânge care se scurge din porțile vieții fiecărei femei? Care e diferența între a dezvirgina şi a înjunghia? O crimă

a cărei vina îți este iertată? Toată lumea ucide innocenta şi toți oamenii sunt un rod al innocentei masacrate, un produs al crimei, al agresivității violente pe care mascului o îndreaptă asupra femeii, fecundând-o. Femeia prin vocația ei biologică este o sclavă supusă...

Frământat de aceste gânduri, am adormit.

Dimineatza Laura era dezmagita. Cu siguranță lucrurile nu se întâmplaseră aşa cum îşi plănuise ea în visele ei imbecile. M-am văzut pus în situația de a-i explica unele lucruri simple despre viața, anatomie, psihologie, şi alte chestii ce țin mai mult de inteligenta practica, şi mai puțin de fanteziile pubertății cu care ea s-a intoxicat o viață întreagă. I-am spus că de azi ea este o femeie şi trebuie să înțeleagă o serie de lucruri care, probabil, nu au să-i placă. I-am spus că dacă nu are să le înțeleagă nu e nici o problemă, dar fie că vrea, fie că nu, va trebui să le accepte. I-am spus o groază

de lucuri care au făcut-o să izbugnească într-un plâns amarnic. I-am distrus toate visele copilăriei ei cu o plăcere extraordinară. Iubirea fără cruzime este incompletă, aşa cum focul arde doar atâta vreme cât pui lemne uscate peste el. Ore întregi i-am vorbit în timp ce ea îmi urlă să tac, să nu îi mai spun nimic, să plec şi să dispar pentru todeauna. Dar eu nu am plecat. Mi-am continuat martirajul mântuirii ei, îndurând toate acele vorbe grele pe care nu le meritam, toate acele insulte, toate acele negări, toate acele urlete şi toate acele încercări ale ei de a mă lovi şi de a-mi scoate ochii... doar pentru a tăcea. Dar înduram şi vorbeam în continuare. Nu mă puteam opri acum. Am continuat să dărâm în sufletul ei toate iluziile pe care ea şi le clădise cu o migăloasă perseverentza timp de o viatza. Văzând-o cum suferă mă excitam vizibil, dar asta, doar pentru a simți din când în când nevoia să o îmbrățişez cu mila, doar gândindu-mă că toți copiii sunt astfel omorâți, doar gândindu-mă că, probabil, ar fi

putut exista o altă cale...

Dacă înainte cu o noapte Laura a fost dezvirginata fizic, acum, în clipa mărturisirii realității şi adevărului lumii ea a fost dezvirginata psihic. Lacrimile au curs din sufletul ei, aşa cum înainte sângele a curs din vaginul ei. Ştiam că de acum era completă, era desăvârşită, şi tot ce trebuia să facă acum, era să îşi adune puterile şi să-şi facă curaj, pentru a putea privii cu ochii care abia acum i-au fost deschişi, lumina întunecată a adevărului. Viața.

Nu m-am oprit decât în clipa în care Laura nu a mai opus nici o rezistentza şi şi-a acceptat cu resemnare soarta.

Era o linişte desăvârşită. Stăteam în picioare, în fața ei, privind-o. Stătea întinsă pe pat, uscată de lacrimi şi stoarsa de suferintza, privind tavanul cu nişte ochi lipsiți de suflet. Parcă era moartă, dar respira. Ultimele spasme şi sughitzuri ale

plânsului dispăruseră, şi tot ce vedeam în ea era acel copil înfrânt de cruzimea realității, pe care eu am relevat-o fără pic de milă. M-am uitat la ea atent, fără să vorbesc, fără să mişc, fără să clipesc, neintraznind nici să respir, un timp ce mi s-a părut a fi o eternitate. Parcă era o clipă înghețata, sfidata doar de respirația ei ritmică şi bătăile inimii ei sfâşiate. Am privit acel corp vid, golit de suflet, până când ea a zâmbit. Privea tavanul acela cu o insistentza obsedanta şi nu vedeam nici o schimbare în gesturile ei, până ce un zâmbet fugar i-a trecut printre obraji.

Când am văzut acel zâmbet, am sărit pe ea şi i-am smuls hainele cu dinții. Am muşcat-o, am zgâriat-o, am lins-o, am pipait-o ca un animal nesătul. I-am răvăşit carnea cu atingelile mele în timp ce ea se zbătea şi zbiera cu disperare. Am penetrat-o şi am futut-o violent şi ritmic, timp în care ea urla de durere. Rana trupului ei nu se vindecase încă şi sângele ei tzasnea hrănind bestia din mine. Simțeam că explodez de

plăcere şi cu greu încercam să îmi opresc ejacularea. Am accelerat ritmul atât de mult încât am devenit o locomotivă. Un tren de carne scutură din temelii toate macazurile ființei ei. Din om m-am transformat în animal iar din animal m-am transformat în maşină. În acele spasme ritmice şi puternice care negau cu brutalitate tandrețea copilăriei, Laura a avut primul orgasm din viața ei. Minute întregi a urlat de plăcere, electrocutata de fiorii noii senzații ce-i străbăteau toate fibrele corpului şi toate corzile conştiinței. Laura se născuse! Din clipa aceea numele ei va însemna mai mult decât un simplu buletin, mai mult decât o referire la o creatură banală şi redundanta, mai mult decât un scuipat în onceanul normalității - din ziua aceea numele de Laura urma să reprezinte vibrație, inpredictibilitate, viața... Din ziua aceea Laura avea să fie Vie!

Eram mândru de mine şi mă simțeam stăpânul lumii. Simțeam voluptatea

zeilor şi redescoperirea vieții. Eram creatorul desăvârşit, eram alchimistul, eram mântuitorul care scoala oamenii din moarte şi le oferă lumina şi gloria vieții. Eram Doctorul Frankenstein în clipa în care a urlat - Trăieşte!!! Vibrăm putere şi simțeam divinul, în timp ce ea stătea sprijinită pe pieptul meu, infingandu-mi unghiile în carne şi tremurând încă de plăcere. Eram stăpânul junglei, leul dominant al savanei, şi urletul de victorie al gladiatorilor. Deşi eu îmi oprisem orgasmul, senzația mea de acum le depăşea pe toate în voluptate.

Pe când furtunile din corpul ei s-au potolit, a adormit, aşa cum am căzut şi eu într-o transă a puterii, într-un gol al plinatudinii interioare. Toate senzațiile absolute ale spiritului pe care shamanii le cauta în droguri şi misticii în asceza se adunau în mine, mântuindu-mă prin sex.

Despre sentimentele de vinovăţie; iertarea Dianei şi răsplata celor ce nu se

abat de la calea cea dreaptă; transformările Dianei; cum a dansat Diana ca fiica lui Irod şi mi-a dăruit plăcere; ieşirea din cuşca de aur; despre tristeţea mea, îmbărbătarea ei şi apoi bucuria împlinirii unei etape din viaţă.

Experiența pe care am trăit-o cu Laura încă era vie în mine. Multe zile m-am simțit minunat şi nu am avut nevoie să mă eliberz prin descărcări violente. Eram superior tuturor, dar eram fericit, şi nu simțeam neoia să pedepsesc oamenii pentru micimea lor. Eram prea plin de mine pentru a-mi pasa de ei. Eram prea sus pentru a mă putea atinge existența lor nula, prea sus pentru a mai putea fi doborât. Infinitatea mea ignora limitele celorlalți.

Totuşi, sentimente de vinovăție începeau să mă copleşească. Mă gândeam la toată murdăria cu care mă mânjisem spre a ajunge la perfecțiunea clipei în care Laura a fost trezită din letargia banalului şi s-a transformat într-o ființă matura,

capabilă să înfrunte realitatea şi să îmbrățişeze viața cu toate plăcerile ei. Toate minciunile de dinainte, toate acele dulcegării grețoase, toate mişcările acelea lente din dezvirginarea aceea în care mă negasem pe mine, sufletul ei innocent pe care a trebuit să-l ravsesc şi să-l ucid spre a renaşte... toate lucrurile astea mă făceau să mă simt vinovat. Mă hrăneam cu vinovăție şi suferința, de parcă luăm asupra mea păcatele lumii. Murdăria cu care mă mânjisem mă sufocă şi mă inneca. Înainte de asta aveam impresia că valorez ceva ca persoană, că am o oarecare calitate deasupra celorlalți, dar acum nu mai puteam avea aceasta prejudecată - pentru că mă simțeam murdar. Eram murdar din cauza lor!

Eram impur, şi o singură ființă putea să mă curețe de vinovăția păcatului pe care eu îl percepeam doar dintr-un masochism pe care nu reuşeam să mi-l justific.

De ce a trebuit să mă murdăresc într-atât spre a creea ceva? De m-am lăsat

târât de bunăvoie în acest martiraj doar pentru a ajuta o altă persoană? De ce nu pot fi un zeu care să ofere din infinitul pe care îl posedă? De ce a trebuit să dau ceva din mine? De ce port stigmatul oamenilor care pot să creeze doar cu sacrificiu şi siferintza? De ce nu a existat o altă posibilitate, de ce sunt eu singurul care trăieşte, de ce sunt eu singurul care vede, de ce sunt eu singurul care poate?

De ce? Am strigat eu cu un patetism demn de milă şi innecat în lacrimi, în timp ce îngenuncheam în fata Dianei, căreia îi povestisem toate cele întâmplate cu Laura, toate minciunile pe care le-am vomat, toate măştile hidoase pe care le-am purtat, toată durerea pe care a trebuit să o provoc, toată innocentza pe care a trebuit să o distrug cu cruzime, şi asta doar pentru a nu o viola ca pe toate celelalte, doar pentru a vedea dacă exista mai multă voluptate în dăruire decât în viol...

Diana, care ascultase totul cu atenție fără să scoată un cuvânt. Nu a spus

nimic nici acum, când ochii mei înlăcrimați cerşeau după un răspuns. S-a ridicat de pe scaunul pe care mă ascultase cu răbdare, precum un preot asculta confesiunea păcătosului şi a plecat în camera ei. Când am văzut-o întorcându-se în costumul ei din piele, un zâmbet incontrolabil mi s-a aşternut în colțul gurii şi inima mi s-a umplut de o bucurie innocenta, ca cea pe care o simți atunci când ştii că toate păcatele îți vor fi iertate.

Sadomasochismul îmbraca toate formele pietății religioase - îngenuncherea, rugăciunea, adorarea, umilința, sacrificiul, invocarea şi pedepsirea...

Eram legat de mâini şi de picioare, întins pe pat şi dezbrăcat în pielea goală. Mă gamdeam cu emoție la pedepsele la care Diana mă va supune pentru a mă purifica, dar emoția fricii era copleşită de emoția bucuriei iertării şi vindecării mele de sentimentele apăsătoare ale vinovăției. Diana s-a apropiat de mine, şi deja toate

fibrele mele erau încordate în aşteptarea pedepsei. Dar pedeapsa nu a venit. Diana a început să mă sărute pasional. Îşi apăsă buzele peste ale mele şi mă sorbea în umezeala fără ca eu să pot face ceva. Mă gâdilă cu părul ei lung şi ondulat, mă umezea cu limba ei moale. Mă mângâia peste tot cu mănuşile ei din piele, strângându-mă cu putere între coapsele ei tari, excitandu-mă la culme. În timp ce se excită şi ea, mişcările ei deveneau tot mai slabatice surprinzându-mi de fiecare dată simțurile incapabile să o anticipeze. Mă călărea fără milă, mă pleznea uşor şi plăcut acolo unde mă aşteptam mai puțin, mă muşca şi îmi frământa nesătula muşchii cu toată mâna dorind să simtă mai bine carnea. Mi-a oferit trei orgasme pline doar prin mângâieri şi atingeri nesătule.

Apoi s-a aşezat lângă mine, dar nu m-a dezlegat de pat. Mi-a spus că povestea mea era cel mai frumos lucru pe care l-a auzit vreodată, iar ce am oferit eu Laurei era

cel mai frumos şi mai valoros dar pe care puteam să i-l ofer cuiva, motiv pentru care nu ar trebui să mă simt în nici un fel vinovat. Ba chiar gestul meu a impresionat-o atât de mult încât mă va răsplăti cum ştie ea mai bine timp de trei zile. Timp de trei zile îmi va oferi plăcere, dar asta în limita în care voi trebui să stau doar în pat, legat cu o zgardă de gât, dar asta spre a nu avea asupra mea povara libertății. Mi-a precizat şi faptul că mă va elibera chiar şi de povara de a alege plăcerile, deoarece ea cunoaşte preabine faptul că eu ador spontaneitatea, la fel cum un cadou neaşteptat este mult mai plăcut decât o obsesie împlinită.

Acestea fiind zise, a adus o zgardă cu lantz care mi-a pus-o la gât. Eram legat precum un sclav al plăcerii, într-un pat moale şi mătăsos, impregnat de aromă Dianei, femeia care de la prima noastră întâlnire teroriza în mod plăcut subconştientul ființei mele.

Mi-a spus că ştie preabine ce simt eu, mai ales acum, după ce mi-am deschis sufletul în fața ei, căci ea este dealtfel psiholoaga, o psiholoagă atât de talentată încât a decis să-şi exploreze partea întunecată a sufletului ei. De una singură s-a avântat în această călătorie în care mai dergaba voia să se piardă şi nu să se regăsească - ceea ce s-a şi întâmplat. Mi-a povestit cum şi-a desăvârşit ea opera devenirii sale din ceea ce a fost în ceea ce este acum. A fost o minunată poveste a găsirii destinului într-o lume moartă şi lipsită de sens. Diana s-a scufundat în abisurile subconştientului ei, unde şi-a găsit comoara ei personală, unde a descoperit rețeta alchimica care a transformat-o în Diana de acum, fericită, împlinita şi mulțumită cu destinul ei, în Diana care... mi se va dărui cu plăcere şi de bunăvoie.

S-a dezbrăcat în fața mea, aratandu-mi-se goală pentru prima oară. Avea un corp minunat, un corp lucrat, un corp modelat cu o perseverentza pe care doar o

sadista veritabila era capabilă să o posede. Şi-a urât toate imperfecțiunile atât de mult încât le-a ucis pe toate. În toate fibrele ei era tensiune, durere arsă fără milă din care s-au născut forme minunate. Era o statuie desăvârşita, o carne împlinita şi tare, o carne cu forme fără cusur. A pus o muzică antrenantă, şi a dansat lasciv în fața mea precum a dansat fica lui Irod în fatza curții imperiale. A scos din ea toată vlagă, a dansat acolo o oră întreagă în care şi-a ucis toată energia. Apoi a venit în pat şi s-a culcat lângă mine. Am acoperit-o încet, şi am vegheat somnul ei, contemplând-o, mângâind-o, venerând-o. Acum dormea ea asemeni unui copil, plutind într-o mare de vise plăcute, şi cu zâmbetul pe buze.

Timp de trei zile Diana mi-a oferit lucruri minunate. Mi-a oferit lucruri cu adevărat valoroase, lucruri pe care le poate oferi doar o femeie din experiența ei personală, o femeie care a devenit ceva şi care este ceva. Mi-a oferit secrete pe care

nimeni nu le putea ştia, şi nimeni nu le putea afla, şi nu nimicuri predictibile, nu pretenții false şi speranțe împrumutate. Diana era minunată şi ştia cu adevărat să ofere unui bărbat.

Mi-a spus că nu trebuie să mă simt niciodată vinovat pentru faptele mele, căci în viața asta nu primeşti niciodată ceea visezi, ceea ce ai doreşti sau ceea ce meriți. În viața primeşti doar ceea ce iei!

Când cele trei zile s-au terminat, eram trist, dar ea a văzut asta. M-a pălmuit şi m-a lovit spundandu-mi că nu are sens să rămân trist, căci nu am nici un câştig cărand această povară. Vinovăția adevărată, tristețea sinceră şi sentientul neîmplinirii totale sunt nişte mizerii de sentimente pe care doar cei cu adevărat nobili le pot avea, căci ei sunt singurii care nu vor fi mulțumiți niciodată. Cei cu spirit nobil sunt singurii care aspira intodeauna spre mai mult. Şi tocmai din această cauză ar

trebui să fiu bucuros intodeauna, să trăiesc liber şi să nu îmi pese absolut de nimeni, pentru că eu am puterea de a-mi urma dorințele fără să mă tem de nimic, fără să pot fi tras în jos de limitările celorlalți. A spus că ea şi-a deschis sufletul doar în fața mea, aşa cum am făcut-o şi eu. Mi-a spus că sunt cel mai special om pe care l-a întâlnit, sunt bărbatul de care ar fi putut fi fericită toată viatza, bărbatul alături de care s-ar simți cu adevărat completă; dar totuşi va trebui să plec...

Avea ea o intuiție a ei, simțea ca lucrurile acestea frumoase ar putea să treacă, iar dacă îmi exploram şi eu inima cu sinceritate vedeam că sunt prea liber pentru a putea rezista prea mult în cuşca de aur a Dianei.

Eu eram elementul inpredictibil al lumii.

Eu eram profetul noii ordini, iar această ordine trebuia acceptată fie de bunăvoie fie prin tortură! Eu eram anti-compromisul. Eram ceva ce încă nu puteam

înțelege, dar îmi dădeam seama că Diana intuieşte preabine faptul că, deşi în aparentza totul părea atât de minunat, lucrurile nu ar putea să meargă. Eu încă nu mă regăsisem intr-u totul, nu mă împlinisem intr-u absolut, nu-mi găsisem echilibrul. Trebuia să aleg. Războiul meu cu lumea era pe departe de a se fi terminat.

Am plecat cu fruntea sus, fără regrete, fără remuşcări, fără să privesc în spate. Am întrebat doar de curiozitate ce s-a întâmplat cu Misu. Mi-a spus că Misu e mort. L-a chinuit zile şi nopți până când a devenit un ascultător şi obidient sclav sexual. Apoi i-a puruncit să o satisfacă, iar în clipa în care a ejaculat l-a decapitat dintr-o lovitură oferindu-şi o extraordinară voluptate. Mi-a spus că nu are sens să explice, deoarece eu știu preabine despre ce e vorba.

Avea dreptate. Puteam să înțeleg.

Despre inutilitatea de a face pe justiţiarul pentru cei ce nu merită; un

univers fără milă; şi din nou despre o a doua cale; necesitatea durerii; pacea interioară şi destin.

Am plecat.

Ştiam că lucrurile nu puteau fi altfel. Aceasta era lumea. Cruzime, crima, moarte. Nu exista milă, dar exista predatori. Exista dorințe infinite, dar acestea sunt doar pentru cei puternici. Suntem născuți spre a vâna şi pentru a ucide. Degeaba fugim de adevăr. Ne drogam cu confort şi uitare dar în final totul se reduce la sânge. Supraviețuirea nu mai e doar o luptă a fizicului, nu mai e o continuă vânătoare, pură şi extenuantă. Lipsa vânătorii ne atrofiază corpul şi ne mutilează spiritul.

Diana a învins. Diana, zeitza vânătorii care se hrănea cu sufletele victimelor sale, aşa cum victimele ei moarte se hrăniseră cu sufletele celor ce i-au iubit şi i-au venerat în zadar. Vampiri psihologici, vampiri fizici - hrana de care toți au nevoie, dar

pe care doar cei puternici o obțin.

În jurul meu vedeam doar carne. Încercam să justific existenta milei şi a compasiunii, încercam să mă gândesc ca unii oameni au nevoie de acestea, ca unii oameni merita. Pe când căutam nişte argumente solide în această privință, văd un om care se băga cu tupeu în fatza unei femei ce stătea la coada într-un magazin. Era mare, gras, şi cu o moacă aroganta. Masa şi volumul intimidează. Era normal faptul că nimeni nu intreznea să îi spună ceva. Nimeni înafară de mine. Am intrat în magazin şi l-am întrebat de ce se băga în fatza femeii ăleia cu copil mic în bratze, care din exces de bun simtz nu îi spune cât e de porc şi de nesimțit aşa cum i-o spuneam eu acum.

Porcul! Nesimtzitul!

S-a făcut că nu mă aude.

Aşa cum stătea el arătându-mi profilul şi obrazul lui ăla gros, l-am izbit cu cotul în falca, şi apoi cu dosul pumnului direct în figură, împroşcându-i pe cei din jur cu borshul acestuia. Toți au strigat îngroziți. Chiar şi femeia spatele lui, în loc să îmi mulțumească, mă împungea cu privirea ei dezaprobatoare, de parcă aş fi comis un sacrilegiu. Plin de indignare, i-am tras şi ei o palmă, iar apoi am plecat.

E o tâmpenie să te apuci să faci pe justițiarul pentru toți aceşti muci care acceptă răul care li se face în doze mici, lente şi sigure, dar nu concep existența unei violentze care depăşeşte unele limite. De parcă o crimă, oricare ar fi ea, are limite. Ei consideră că limitele bunului simtz pot fi trecute în paşi mici, suprimându-i pe alții lent, zi de zi, până la moartea lor psihică şi fizica, dar nu pot fi trecute dintr-o dată, printr-un gest de o brutalitate completa şi împlinită. E mai moral să ucizi un om, otrăvindu-l luni întregi cu doze de arsenic, decât luându-i viața dintr-o lovitură?

E mai normal să asediezi, să bombardezi, să înfometezi şi să extermini un oraş timp de luni întregi, decât să-l mântuieşti cu o armă nucleară?

Oamenii ăştia nu înțeleg minimele principii ale moralei etice, de aceea nu merita ajutați. Nu voiam să mai lupt pentru cei slabi şi îmi părea rău ca pentru o clipă am fost sedus de acest gând imbecil.

Tot vorbesc ca un obsedat, de o “cale” pe care ar trebui să o urmez, care ar trebui să fie a mea, care să-mi aducă începutul său sfârşitul, de un drum din care să renasc deasupra tuturor sau un drum în care să mă pierd şi să mor în mocirla împreună cu ceilalți. Vorbesc despre lucrurile acestea deoarece am ajuns să cred în destin. Toată viața am luptat şi am încercat să nu devin omul care sunt acum, dar în final, totul a fost în zadar. Doar o clipă de slăbiciune şi totul e pierdut. Doar o clipă m-am abătut de la calea de dinainte şi m-am trezit pe o alta. Întoarcerea innapoi nu

exista. Asta i-am spus-o şi preotului pe care, în final, l-am scuipat în fatza după o lungă polemica filosofica în care el din lipsă de argumente a început să se învârtă în cerc, să devină repetitiv, redundant, aşa cum fac toți oamenii care se ascund în cuşca lor atunci când sunt încolțiți din afară.

Da, într-o oarecare măsură cred în destin. Adevărul e că nu eu sunt cel ce a ales extremele, ci ele m-au ales pe mine! Nu ştiu sigur de ce au ajuns să-mi placă. Poate doar pentru a mă adapta mai uşor, sau poate pentru că, într-adevăr, sunt predestinat să dobor limitele.

Îmi place banalitatea câteodată. Dar să nu fiu înțeles greşit. A aprecia valoarea banalității, e doar un alt fel de a spune că banalitatea are farmec doar atunci când e justificată interior, prin armonie, pace, linişte, fericire. Asta am dorit eu. O pace interioară. E vina mea că am fost aruncat în gunoiul ăsta şi sunt nevoit să lupt? Sunt

nevoit să lupt, pentru că îmi dau seama că lumea aparține vampirilor şi predatorilor. Pentru a nu ajunge victimele lor am decis să devin unul dintre ei.

Poate doar pentru că eu am făcut acest compromis port o aşa ura față de toți cei care şi-au acceptat cu resemnare agonia. Ei nu au făcut compromisul ăsta... dar dacă e să cred în destin, înseamnă că ei, spre deosebire de mine, nici măcar nu au avut de ales? Aş putea polemiza subiectul la infinit, aş putea să mă învârt în cercul ideilor limitate precum toți cei ce voiau să mă mântuiască, precum pocăiții ăia pe care i-am botezat cu foc alimentându-le dependentza de idoli. Dar nu am să o fac. Am să fiu şi am să rămân sclavul meu, nu sclavul altora.

Toți trebuie să sufere! Doar suferința îi trezeşte, doar suferința le deschide ochii. Odată ce ochii sunt deschişi, abia atunci se poate vorbi de o alegere. Filosofia e inutilă. Filosofia e absolută... dar e inutilă.

Despre transformarea Laurei; dualitatea femeii şi abisalitatea ei; răzbunarea ei îndreptată spre cei slabi; despre gânduri şi persoane cunoscute şi necunoscute de care sunt nevoit să mă ciocnesc pe stradă.

Laura m-a sunat.

Probabil doreşte să-i dau o pulă.

Sunt mândru de ea. A trecut testul impecabil, trezirea ei fiind desăvârşită. Bineînțeles, asta datorită mie. Cu siguranță, va deveni o ființă foarte crudă cu toți cei care nu merita bunătatea ei. Mă gândeam că va deveni asemeni Dianei şi gândul ăsta reuşea să mă excite la culme.

Laura a devenit un criminal sentimental. Seduce bărbații doar pentru a-i folosi şi a-i arunca în suferința - probabil se răzbuna pe mine. Nu reuşesc să o înțeleg. Cu mine se poartă minuant! Îmi prepară mâncăruri alese de câte ori o vizitez, îmi

veghează somnul cu o dăruire inexplicabila atunci când dorm la ea, îmi îndeplineşte toate dorințele bizare. Este atentă şi săritoare asemeni unei mămici, iar chestia asta îmi place mult căci pentru o clipă mă face să mă simt altfel.

Dar de ce pe mine mă menajează cu bunătatea ei infinită când pe toți ceilalți se răzbuna cu o cruzime care ar putea rivaliza doar cu inima mare pe care mie mi-o oferă? De ce oferă tuturor celorlalți cruzimea care mi se cuvenea doar mie, deoarece eu am fost monstrul care a trezit-o din somnul rațiunii ei?

Dar de ce monstrul? Eu am fost "Prințul" care a trezit-o! Ciudat cum funcționează gândirea oamenilor. Dintre toate copilăriile care îi posedau subconştientul înainte de a fi omorâte de mine, Laura a decis să păstreze o oarecare doză de romantism, transformându-mă în prințul cel frumos care a trezit-o din somnul limitării...

De ce toate femeile se îndrăgostesc inevitabil de masculul care le dezvirginează? Este ca şi cum ți-ai iubi torționarul!

Defapt majoritatea femeilor sunt masochiste, le place să fie dominate, umilite, supuse. Le place să se tăvălească în umilintza şi sclavie în fața unui bărbat puternic şi asta doar pentru a scăpa de povara ideii de “a fi”. Chiar dacă unele femei sunt crude, par puternice şi dominatoare, intodeauna vor avea o latură masochista ascunsă, o părticică a lor care va plânge după supunere, umilintza şi apartenența la un mascul. Am văzut preabine asta în clipele în care eram cu Diana. Neştiind ce dorința să îmi mai îndeplinească, de plictiseală i-am cerut să umble în patru labe şi să îmi lingă degetele picioarelor, asemeni unui câine supus, asemeni unui sugar care gusta biberonul. I-am cerut să sugă cu sete şi sinceritate. Am văzut o satisfacție nesimulata în privirea ei şi în gesturile ei, în timp ce ea lingea cu o deosebită dăruire

şi umilintza. Stătea în genunchi şi defila în patru labe, în timp ce eu simțeam cum ea, în clipa aceea, e mulțumită, ca şi cum ceva în ea este hrănit, ca şi cum şi-ar fi luat un medicament de care demult avea nevoie – supunerea, umilintza, coborârea. Chiar şi Diana are nevoie de clipele ei de slăbiciune. Nu poate tot timpul să fie crudă. Ca să îşi alimenteze cruzimea, trebuie să fie umilita spre a şi-o potoli, sau să ucidă spre a şi-o stârni mai tare.

Femeile crude care nu găsesc un stăpân capabil să le hrănească instinctele masochiste existente în însăşi esentza feminității, devin cele mai criminale şi mai vicioase fiintze. Ele sunt în stare să tortureze şi să ucidă în chinuri groaznice un întreg popor. Elizabeta de Bathory nu a găsit bărbatul care să o supună. A trăit în era afirmării castrajului. Pe vremea aia, ca să dovedeşti că “ai coaie”, trebuie să mergi şi să mori pe front. Şi când te futeai o făceai doar pe întuneric. Ce tâmpenii...

În clipa în care o voi părăsi definitiv pe Laura, voi şti că am eliberat un monstru.

Am fost în anturajul unor oameni scârboşi. Erau scârboşi pentru că încercau să fie ceva ce nu le era menit. Erau scârboşi pentru că se negau pe ei înşişi, pentru că purtau nişte măşti mizere ale bunătății, ale înțelegerii şi compasiunii. Slabii draculuiâ€¦ mi-au generat o imensă scârba! Vorbeau între ei, spunându-şi necazurile, încurajându-se reciproc, în timp ce mie îmi venea să vărs. Nu puteam să deschid gura ca să îi implor să tacă, pentru că dacă aş fi făcut-o, aş fi vomat. La urma urmei, voiam doar să văd cât de mult pot să rezist.

Ce nu înțeleg ei este că exista intodeauna o persoană pe care să o foloseşti drept pubela în care îți verşi tu necazurile. Intodeauna cineva va fi dipspus să îi asculte, sau să se prefacă cel puțin că asculta frământările tale. Dar oamenii ăştia nu sunt conştienți! Nu îşi dau seama că în clipa în care îşi plâng necazurile lor plictisitoare, nu

cauta decât o penibilă descărcare psihologică. Nu se gândesc cât de penibili devin când îşi ascultă cuvintele alea, discuțiile alea în care trebuie să se prefacă interesați de necazurile celorlalți, din care unica esentza notabila este - "Ajutați-mă!!!".

Toți viermii din calea mea vor să fie ajutați. Cei care cer ajutor, vor defapt să moară. Moartea este ajutorul suprem dat celor ce nu sunt în stare să se descurce singuri.

Nu poți ajuta un vierme decât punându-i capăt mizeriei în care se zbate, strivindu-l. Dacă vreți să ajutați cu adevărat pe cineva, omorâți-l.

Unul din băieții cu care am fost la bere în ziua în care am desfigurat un polițist în bar m-a salutat pe stradă şi a intrat în discuție cu mine, deşi nu prea aveam chef de așa ceva. Mi-a spus că li s-a părut “cool” faza cu gaborul din bar, şi a povestit la toți prietenii lui ce s-a întâmplat, şi că toți mă considera “super-cool” şi vor să mai ies cu

ei la o bere, dar de data asta vor fi mai mulți...

I-am spus că dacă îi prind pe vreounul din ei că mă mai saluta pe strada am să îi rup picioarele şi am să-l desfiurez în aşa hal încât o să-i recunoască părinții cadavrul numai după amprentă ADN.

S-a uitat mirat la mine în timp ce plecăm întorcându-i spatele, fără să înțeleagă ce s-a întâmplat, fără să înțeleagă de ce mi-am schimbat atât de brusc atitudinea.

Mă sculasem cu fatza la pat, şi nu aveam chef să îi explic. Oricum nu era suficient de inteligent cât să înțeleagă. Pentru el, eu eram “cool”.

E o scârbă să fi idol. Idolul ar trebui să-şi urască fanii. Dela un om care îți e "fan", sau marog... discipol, nu ai ce învața, şi ştii că toată viața va rămâne sub nivelul tău. Ce poți să simți față de astfel de om? Dacă ai respect de sine, înseamnă că nu trebuie să-ți respecți fanii.

Apoi mă întâlnesc cu un altul. Mă întreba ce fac în week-end. Spun eu: stau acasă, mă droghez şi scriu ce simt, întrucât nu am chef să mă bat cu nimeni zilele astea. Răspunsul nu a mulțumit. Mă mai întreabă o dată, oare ce fac în week-end? Spun eu: ştiu doar, cu siguranță, că nu te voi invita la mine în week-end! Am reuşit să încropesc un răspuns ce pare că a mulțumit. De fapt cred că voia să ştie ce NU fac în week-end.

Ciudați oamenii ăştia.

Ieri seară stăteam acasă şi scriam. La un moment dat mă suna o ființă. Nu o recunosc. E foarte bucuroasă să mă audă. A venit de puțin timp în oraş şi vrea să mă vadă. Vine la mine. Mă bucur. O alint, îi zic cumva ceva, cu un diminutiv inclus. Mă prefac bucuros. O aştept. Apoi închid telefonul.

Nu o cunosc. Nu ştiu de unde mă ştie, nu ştiu ce are cu mine, nu-mi place

entuziasmul ei belicos, bucuria tampa a regăsirii. La ce-mi trebuie o tipă pe care deja am uitat-o? Ce trăiri ar mai putea ea suscita la nivelul meu? Faptul că am uitat-o mă oripilează. Oare ce tenebre ascund în trecutul meu?

Despre iluminarea prin drog; binecuvântarea marijuanei; adevăraţii mari maeştri spirituali ce trăiesc printre noi; şi din nou despre megalomanie şi sentimente aproape divine.

Am fumat marijuana singur. Am fumat zile întregi fără oprire, încercând să îmi explorez ființa din interior. Dacă până acum mă analziam răsfrângându-mi acțiunile în exterior, acum, am deschis ochiul minții şi l-am îndreptat înspre interior. Am călătorit în mine purtat de vaporii binecuvântați ai drogului. Priveam în mine şi exploram cavernele întunecate ale sufletului uman.

Aproape o săptămână am stat în casă şi am inhalat fumul acela dulceag şi

uscat care mă purta în cele mai nebănuite locuri. Am fost în camera de tortură a Dianei în clipa în care ea l-a decapitat pe Misu. Am înțeles pe deplin ce simțise ea în acele clipe şi totdata am avut certitudinea că Misu a murit fericit. Misu a obținut ograsmul suprem în timp ce Diana i-a consumat esența vieții intr-u procreare. Exact precum unele insecte îşi devorează masculul în timpul împerecherii, aşa şi Diana s-a hrănit cu sângele lui în clipa copularii. Aceasta este natura - ar fi o prostie să o negăm. Când revelația acelei întâmplări mi-a apărut în minte, am simțit întocmai ce simțise Diana, un fior de energie curgând din baza coloanei vertebrale, care creştea în fiecare clipă, iar în clipa în care sângele a țâşnit, acel fior s-a transformat într-un fluviu de lumina care a curs inundând cu energie şi beatitudine toate canalele corpului ei, până a ajuns în creştet unde o poartă albă s-a deschis precum o floare cu o mie de petale. Diana simțise extazul. Esența vitală a lui Misu a fost completamente

absorbită de stăpâna lui. Misu trăia în Diana. Supus şi fericit. În pântecele mamei sale.

Mă gândeam ca mulți cauta aceste lucruri în practici Tantrice sau în Yoga, toate aceste trăiri, senzații, şi jocuri cu energiile subtile ale spiritului. Toți se supun unor mortificări sinucigaşe, unor practici demente şi îndelungate, unor abstinente masochiste... doar pentru a obține un oarecare nivel de control asupra propriului corp şi spirit. Dar pentru ce? Când sunt alții care în timp, ajung la acelaşi nivel de putere, doar prin simpla practica de a fi sincer cu tine însuți, şi a-ți urma poftele naturale. Unii oameni sunt nişte maeştrii desăvârşiți, fără să îşi facă din asta un titlu de laudă, fără să întrețină ucenici şi învățăcei imbecili în preajma lor – asemeni Mie, asemeni Dianei, asemeni lui Kirus, asemeni altora care am certitudinea că exista.

Stăteam drogat în supraconstienta şi mă gândeam la persoanele pe care le

cunosc. Puteam să le văd sufletul! În mintea mea, îi dezbrăcăm de piele, îi dezbrăcăm de carne, de trup, şi îi vedeam goi, aşa cum au fost ei înainte de a se naşte. Le vedeam toate calitățile, toate defectele şi le mai vedeam zgarda aceea invizibilă de care cu toții sunt legați. Toți sunt prizonieri... Totuşi, nu reuşeam să înțeleg DE CE! Era singura mea frustrare... De ce oamenii sunt prizonieri? De ce nu pot fi ei liberi aşa cum au fost când umblau în pielea goală prin paradis?

Am existat din zorii omenirii, şi voi continua să exist până când ultima stea va cădea din noapte. Deşi am luat forma mea de acum, şi par a fi un om între oameni, eu nu sunt om, ci sunt... un zeu! Eram convins de asta.

Îmi imaginam că îmi bag pula în tot universul şi-i rup toate legăturile. Voiam să violez cosmosul!

După câteva zile în care am fost drogat nonstop, m-am trezit spre a vedea

apusul soarelui. Era minunat. Mă simțeam atât de liniştit, atât de fericit, încât parcă nu mi-ar mai fi trebuit nimic niciodată.

Ştiam că în curând o să-mi treacă.

Am recitit chestii mai vechi scrise aici. Îmi place să mă reindentific cu mine însumi. Este, cred, o doză incontestabila de narcisism. Cine nu se iubeşte pe el însuşi, nu merita să fie iubit.

Adevărul e că îmi place de mine. Îmi place să recitesc ceea ce scriu. Deseori ceea ce scriu, mi se pare... perfect – asemeni mie. Iubirea de sine nu e un lucru rău. Câteodată, e singură iubire sinceră de care avem parte.

Despre comportamentul meu antisocial şi războiul declarat speciei umane; lipsa de suflet; căutarea sufletului şi despre cum apare dorinţa de a incendia o biserică.

Am decis să continui războiul meu cu omenirea, experimentele mele bizare menite să zguduie din temeli toate grilele educaționale care îi fac pe toți oamenii prizonieri.

Mi-am comandat nişte tricouri interesante. Le port în funcție de starea în care mă aflu. Preferatele mele sunt totuşi, cele pe care scrie – “Pupați-mă în fund”, “Să mă sugeți toți de pulă”, “Nu dau autografe”, “Mă fut la prima întâlnire”, “Votez Anarhia”, “Bat polițişti”, “Să curgă sânge”.

Comportamentele mele antisociale stârnesc tot mai multe murmure în jur, iar câteodată merg atât de departe încât mă şochez chiar şi pe mine. Dar nu mă gândesc la asta atâta vreme cât mă simt eliberat.

Mi-a spus o amică că nu am suflet. A spus că sunt o mască, o haină pe care o schimb când vreau, dar în mine nu este nici o esență, nici o fărâmă de suflet. Mi s-a

părut interesant ce spunea ea, mai ales ca toată viața crezusem că lucrurile stau invers - eu sunt cel care are suflet şi ceilalți sunt morți.

Dincolo de natura sufletului pe care nimeni nu este în măsură să o discute obiectiv, aş putea presupune că tipa are dreptate.

Dacă eu am decis să-mi explorez vidul, nu înseamnă că sunt mai "mort" decât ceilalți. De ce se tem oamenii să se dezbrace de toate porcăriile astea de care se leagă? De ce sunt dependenți de toate acele mici plăceri şi dureri care le lasa impresia că sunt vii? Într-un fel este bine să fi mort pe dinăuntru. Să fi lipsit de senzații, de sentimente, aşteptând o renaştere spirituală care probabil nu o să vină niciodată. Aştept de multă vreme, dar nu apare. Cel puțin eu nu sufăr atât de mult ca toți acei care râd şi plâng de la o oră la alta în funcție de cum bate vântul.

În mine, oricând se poate incarna un zeu. Sunt liber. Sunt un container

pregătit să primească iluminarea. Dacă sunt mort pe dinăuntru, înseamnă că e doar o stare de moment, o senzație care există doar pentru a împlini un destin superior?

Am să caut esența sufletului!

Am să-mi dedic câteva zile sau săptămâni din viață, căutând "sufletul". Aş vrea măcar să-i pot da o definiție. Vreau ceva ce voi obține eu, ce voi simți eu, nu ceva ce am citit său aflat, nu ceva filtrat din informațiile şi părerile celorlalți. Toți filosofii care au vorbit mult nu au produs nimic de valoare, nimic consistent. Degeaba au scris ei tratate despre moarte dacă în viața lor nu au dezgropat un mort. Degeaba au scris tratate despre viața dacă în viața lor n-au sugrumat un om. La ce îmi folseste înțelepciunea lor? Înțelepciunea şi cuvintele lor sunt lipsite de esența.

Vorbele despre suflet sunt lipsite de "suflet"!

Vreau un rod al experimentului pur, că nu cumva vre-o imbecilă să

intraznească să mă mai acuze vreodată că nu am suflet. Prin asta nu doar voi găsi rădăcinile sufletului uman, ci totodată voi demonstra că sunt diferit de toți ceilalți. Sunt special. Simt asta.

Acestea fiind spuse, ies pe afară spre a experimenta, spre a căuta, spre a privi în sufletele oamenilor. Pe drum mă întâlnesc tocmai cu tipa care mă acuzase de lipsa de suflet. Începe să mi se confeseze, deşi... eu nu o întrebasem nimic. Am salutat-o şi am vrut să plec mai departe, dar ea mă opreşte şi începe să vorbească cu mine. Îmi spune că "iubeşte". Dar mai spune că e o tâmpenie! Recunoaşte că e total deplasata iubirea asta a ei, şi îmi tot repeta ca "e cel mai tâmpit lucru care îi se putea întâmpla". Nu am insistat asupra subiectului. Nu mă interesau detaliile. Nu voiam să aud toate smiorcăielile unei hiper-emotionabile care nu ştie să-şi păstreze echilibrul interior şi-n fiecare zi îmbrățişează o altă stare de spirit.

După ce mă despart de ea şi merg mai departe, un gând mă face să mă cutremur. Dacă mă iubea pe mine? Dacă vorbea de mine? De la tipele astea, te poți aştepta la orice!

Plec mai departe şi încerc să nu mă mai gândesc la subiectul acesta, dar de fiecare dată când gândul ăsta nevinovat îmi venea în minte, mă speriam foarte tare. Nu ştiu de ce. Poate pentru ca instinctiv voiam să o protejez, deoarece e o copilă imatura, dar sinceră. Într-adevăr la prima întâlnire cu ea, ai feelingul ca “e vie”, căci spune intodeauna ce simte, ce gândeşte, e spontană şi plină de viatza… dar… de ce e nevoie de agitația asta interioară? Doar ca să ai impresia că tu ai suflet, şi certutudinea ca ceilalți sunt morți, doar pentru că îți plac oamenii şi iubeşti viatza? Asta pot să o gândesc şi eu, oricât de “mort” m-ar considera ea, dar NU vreau!

Chestia asta cu sufletul începea să mă irite…

Am decis să urmez o cale simplă. Am decis să urmez semnele. Să acționez precum un copil neştiutor, lăsând simțurile şi intuiția să mă ghideze. Lăsând sufletul celorlalți să decidă, deoarece eu am pornit de la premiza că, într-adevăr, nu am suflet. Am ieşit în stradă, şi am spus primului om întâlnit că eu nu am suflet, dar aş vrea să mi-l găsesc.

Mi-a arătat unde e biserica.

Am intrat înăuntru şi am găsit o mulțime de oameni care, asemeni mie, îşi căutau sufletul. Nu păreau să aibă vre-un suflet. Preotul vorbea amenințându-i cu apocalipsa iar ei contemplau altarul cu nişte fetze imbecile dar fericite. Am adoptat acelaşi zâmbet şi am încercat să mă integrez, imitându-i pe ceilalți în momentele în care se închinau şi-şi făceau cruce. Jucam bine rolul, încât nimeni nu se uită chiorâş la mine. Mă considerau unul de-ai lor. Eram unul din ei, unul din “frați”! Era prea

uşor să te integrezi în armonia lor spirituală. Am ascultat predică până la capăt dar când preotul a început să coboare din sferele înalțe spre cele pământene, un instinct de justițiar mă îndemna să incendiez biserica. Îmi deschisem inima spre a primi sufletul, spre a afla că "trebuie să votăm cu partidul, deoarece opoziția este lipsită de Dumnezeu". Spre a evita furia divina trebuia să ascultăm sfaturile preotului, care ştie cel mai bine ce e de făcut aici pe pământ spre a nu supăra pe şefii mari din ceruri. "Precum în cer, aşa şi pe pământ"! Mă întreb cine a inventat reciproca acestei axiome, şi mai mult de atât, cu ce drept şi cu ce scop? Gânduri inutile. Gânduri pe care ceilalți nu le vor avea niciodată.

Prima parte a predicii a fost oarecum interesantă. Este foarte clară dualitatea Isus – Barabas. Isus şi Barabas sunt simboluri, şi acesta e singurul motiv pentru care au fost prezentați împreună în judecată poporului. Isus omul divinității, acel posesor

al esenței universului – Dorința de Pace şi Armonie, pe lângă Barabas – luptătorul dornic de afirmare şi control asupra lumii pământeşti, esentza instinctului de conservare, zelotul fanatic, animalul indisciplinat, luptătorul desăvârşit în spirit! Rezultatul a fost clar. Instinctul a condus şi va conduce pământul dintodeauna. Isus a fost ucis iar Barabas a fost eliberat. Intodeauna instinctele naturale ale omului sunt mai presus de cele spirituale.

Iubirea intre semeni? Asta e argumentul celor ce mint credulii pentru a îi îndatora sau pentru a se împreună cu ei. A crede în iubire pe pământ e ca şi cum te-ai afla în Sodoma şi ai crede în virginitate.

Intodeauna a triumfat animalul în om, a triumfat forța naturală a evoluției, a triumfat sângele şi moştenirea genetică a lui Cain. Istoria omului începe de la Cain. Cain şi-a măcelărit fratele fără remuşcare. Exemplele astea nu sunt pentru oricine!

Biblia ar trebui cenzurata. Nu toți ar putea înțelege. Câteodată, adevărul poate fi periculos.

Echilibrul şi pacea universală nu erau dorite de către oameni. Omul a ales. Glasul Instinctului de Conservare din sufletul omului a fost mai puternic decât asazisa iubire universală pe care ne-o băga pe gât unii oameni doar pentru a îndura în linişte chinurile la care suntem supuşi... De ce să porți jugul, când folosind ura şi crima te poți scutura de el şi poți trăi liber? Voiam să trăiesc o revoluție în direct. Voiam să incendiez şi să adr lumea din temelii. Focul purificator! Voiam să le dau tuturor apocalipsa pe care o aşteaptă cu toții, voiam să deschid cutia pandorei şi să slobozesc asupra lumii toate acele nenorociri pe care în ascuns cei ce se considera virtuoşi le aşteaptă.

Ieşind din biserică, scuip scârbit pe fatza primului tzigan care a venit să

cerşească. Pe al doilea nu-l mai scuip, dar îl lovesc în figură. Nu am aşteptat să-mi întoarcă celălalt obraz aşa cum în teorie o spune crezul pe care îl invocă. E blasfemie să ceri bani în numele lui Isus! A fugit ca un laş. Un vierme care nu voia să fie strivit.

Isus nu a cerut mila. S-a dus pe cruce!

La urma urmei, aveam suflet. Am avut dintodeauna. Am ştiut mai bine decât alții să supraviețuiesc, să mă conformez regulilor existenței impuse încă de la facerea lumii.

A trebuit să intru într-o biserică spre a descoperi asta. În orice clipă de îndoială, biserica te poate ajuta, aşa cum m-a ajutat acum şi pe mine să înțeleg. Câteodată, parcă i-aş înțelege pe toți acei fanatici religioşi care se hrănesc cu tămâie şi se îmbata cu apa sfințită.

Despre natura mântuitorilor şi probele prin care trebuie ei să treacă; o

excursie la spital; degenerare, decădere, disperare, scârba, eutnasie şi imposibilitatea de a nega nevoile fiziologice.

Omul care vorbeşte altora despre suflet este un violator de conştiințe umane. Mai rău de atât, este un potențial violator de Zei! Relația omului cu sufletul său este o trăire personala şi aşa ar trebui să rămână de la naştere până la moarte. Tot restul, tot ce e în jurul nostru, a fost creeat pentru că unii să ne aibă în control, să ne disece, să ne dezbrace, să ne teoretizeze, să ne acuze. Toți sunt păcătoşi. Şi ce-i cu asta?

Ar trebui să ne simțim vinovați pentru ceea ce suntem? Oamenii ar trebui să vorbească despre Suflet doar dacă se iubesc între ei sau sunt beți critza. Filosofarea pe această temă, în oricare alte circumstanțe este o crimă, o agresiune psihologică, o tentativă de a se corupe unii pe alții. Cei care vorbesc despre suflet o fac pentru că nu şi l-au simțit niciodată aşa cum au vrut să-l simtă.

De fiecare dată când mă trezesc aruncat într-o discuție despre existența sau nonexistența sufletului mă aleg cu o durere de cap şi sunt nevoit să mă descarc prin violență. Lucrurile astea nu duc la nimic. Omul trebuie să-şi caute sufletul în interiorul său, şi abia apoi să vorbească cu ceilalți. Omul trebuie să-şi rezolve mai întâi problemele personale, defectele interioare, complexele, tarele... şi abia apoi să ia contact cu ceilalți oameni!

Ne complăcem în anturaje, doar pentru a nu ne simți singuri. Pentru unii, dialogul interior e prea mult. Chiar şi pentru mine, de aceea decât să stau calm şi să meditez din când în când, trebuie să fac ceva, să lupt, să gândesc, să analizez, să lucrez.

Este un foc în mine, care arde necontenit!

Am făcut gresala de a intra într-un spital. M-am dus să-l vizitez pe amicul pe

care l-au bătut tzaranii crezând că voia să le fure calul...

Acolo, aşa cum mă aşteptasem, găsesc oameni morți. O infinită agonie a celor ce vor să-şi prelungească viața cu orice preț, deşi semnele arata că ar fi decent din partea lor să crape dracului şi să nu mai irosească degeaba resursele Terrei şi timpul doctorilor.

Nu ştiu cât de tare să îi condamn. Unii din ei au avut doar ghinion. Accidente... chestii. Dar şi accidentele alea le-au avut pentru că le merita. Se produc în grabă, se produc accidente la servici, unde oamenii se forțează să lucreze pentru alții, se forțează atât de mult pentru banii ăia cu care îşi cumpără alcool şi țigări, încât uită esențialul. Sunt orbiți de dorința de a face bani. Sunt orbi, e normal să se accidenteze. Durerea trebuie să îi aducă cu picioarele pe pământ.

Oamenii, oferindu-le mila, vor rămâne toată viatza lor nişte zerouri barate, nişte

saci cu gura şi anus. În fond asta e esență a ceea ce gasesi în spital – guri şi anusuri. Oameni care se hrănesc doar pentru a se căca! Cadavre imobile care provoacă scârbă şi irosesc resurse. Cu siguranță e un loc greşit în care poți să cauți sufletul. Aceşti oameni sunt deja morți...

Suferință agonizantă nu e de apreciat. Nici măcar nu are virtutea de a trezi mințile adormite. Spre deosebire de o lovitură directă, de un şoc traumatic, agonia ucide lent - nu trezeşte. Este genul de durere care nu eliberează. Nu degeaba în tratamentul nebuniei se folosesc şocurile electrice şi nu picătura chinezească. Durerea lentă şi monotonă are darul de a înnebuni, nu de a vindeca.

Totuşi, unde e sufletul lor? Trebuia să caut... trebuia să găsesc...

Era o secțiune a spitalului unde nu mă lăsau decât dacă purtam ceva halat idiot. De parcă o bucată de pânză m-ar proteja de microbii aceia. La ghişeul unde se

dădeau halate era o coadă infernala şi trebuia să laşi acolo buletinul. Eu aveam trei buletine, aşadar nu ştiam pe care din ele să-l aleg. Indecizia asta, combinată cu o dorință de a nu face azi prea mult rău în circumstanțele de aşteptare la coadă, aşteptare şi înghesuiala pe care le cunoşteam preabine, mă obligat să-mi fac rost de halat într-un alt mod.

Mă duc la toaletă, unde dau în cap unui doctor şi îi iau halatul. Dintr-un veceu aud zgomote ciudate. Aştept să iasă cine era înăuntru, dar văd că acesta întârzie iar zgomotele persista. Îmi iau inima în dinți şi sparg uşa cu piciorul. Am dat cu putere ca să fiu sigur că va ceda din prima. Uşa a cedat, rănind totodată pe individul ce se afla înăuntru. Circumstanța în care acesta a fost găsit era deosebit de penibilă, chiar şi pentru mine. Tipul era leşinat, întins pe jos şi cu mâna pe pulă. Ce făcea el în veceu? Se masturba! Nu înțeleg, îl excita mirosul acela de clor şi antiseptic?

Totuşi, măcar avea o urmă de viața în el. Nu credeam că toți oamenii ăştia cu probleme grave mai sunt capabili de reproducere în starea în care se afla. Ce scârboşi…

Îl trag de picioare afară din veceu, şi îl las în mijlocul coridorului să se trezească el singur, cu penisul în mână. Scârboşii dracului.

Totuşi, nu e vina lui. Mă gândesc ca aceste lucruri ar trebui evitate. Ar trebui angajate surori medicale care să masturbeze pacienții dornici. Ce pățesc săracii oameni care sunt imobilizați la pat? De ei, totuşi, cine se ocupa? Au şi ei dorințe… ce dracu. Unii din ei încă sunt vii. De ce sunt tratați ca morții? Sistemul medical neglijează cele mai fireşti nevoi ale omului. Aşa se aşteaptă spitalul să ajute oamenii, să îi vindece? Ar trebui să-i trimit o poză cu tipul ăsta de pe jos directorului spitalului, deşi, nu cred că ar înțelege despre ce e vorba şi nici unde vreau să ajung.

- Partea a III -a

"De ce ai venit la țară? Să vezi o trestie mângâiată de vânt?
Să vezi un om în haine subțiri ca ale conducătorilor şi stăpânitorilor voştri?
Ei sunt îmbrăcați în haine subțiri şi nu pot înțelege adevărul!"

"De cei ce s-au găsit pe ei înşişi, lumea nu e vrednică."
- Ev. După Toma
Mulți vor să cunoască dar Puțini vor să înțeleagă...

Problema filosofică a pietrei

Cel care arunca ultimul piatra, este cel care întârzie intodeauna! Sau e foarte

probabil să fie un simplu las. Iar dincolo de implicațiile mistice, cine aruncă primul piatra ori se grăbeşte, ori cel puțin, are coaie!

Biblia ar trebui completata - sunt neglijate o groază de aspecte practice ale vieții...

Sau o altă problemă e pietrei. Un nebun arunca piatra într-o baltă, şi zece înțelepți se chinuie să o scoată. Sincer, tu ce ai vrea să fi? Nebunul, sau unul din cei zece înțelepți?

Lucrurile lipsite de suflet, oferă cele mai multe răspunsuri în problemele legate de suflet. O piatră aruncată poate spune mai multe decât un tratat de filosofie şi unul de fizică la un loc.

Cel mai probabil ar fi ca înțeleptul să încerce să se ferească de stropeala pietrei şi să plece mai departe. În experiența lui ştie că baltă a înghițit multe pietre şi de

aceea e noroiasa. Nu-i de mirare că toți cei care gândesc emigrează.

Din nou despre iubirea Laurei; raţionamentul iubirilor mincinoase; fidelitatea ca inutilitate, prostie şi păcat; sexul ca inhibiţie şi animalitate; porunca a 7-a; misoginism prost înţeles; ce vor muierile; barbadul ideal în viziunea Dianei şi despre ce vor cu adevărat muierile.

Am fost la un chef slab. Am băut enorm de mult. Asta ca să mă fortzez să intru în anturaj şi să rezist psihic mediocrității ăleia generale. Nici de data asta nu am reuşit să mă îmbăt. Am stat liniştit şi am răbdat. Am răbdat muzica aia, am răbdat oamenii ăia, am răbdat totul cu detaşarea unui maestru Zen. Ştiam de ce fac asta. După chef, urma s-o vizitez pe Laura.

Am întrebat-o pe Laura dacă mă iubeşte.

A râs în hohote. Mi-a spus că nu exista iubire. Mi-a spus că am făcut bine

trezindu-i constinta, căci dacă se gândeşte la cum era ea înainte nu găseşte multe lucruri cu care să se mândrească. Adorația ei imbecilă pentru oamenii care nu o meritau şi nu aveau nimc ce să-i ofere, ancorarea ei în visare şi copilărie, au trecut demult pentru că eu am trezit-o. Acesta este motivul pentru care mi-a spus că pentru mine va exista intodeauna un loc în inima ei - dar asta nu înseamnă că mă iubeşte. A spus că ea nu a iubit niciodată, eventual, s-a drogat cu vise.

Mi-a spus că se va muta în curând, deoarece noul ei prieten i-a cumpărat un apartament şi i-a făcut cadou o maşină pe care ea a buşit-o, căci habar n-are să conducă, deşi are carnet. Tot el i-a rezolvat şi carnetul de conducere. Mi-a spus mai multe despre el. E un consilier local cu prea mulți bani şi cu impresia că la vârsta lui mai este atrăgător pentru fetele tinere şi frumoase ca Laura. Ei îi convenea situația. Cât timp are ceva de câştigat, de ce să nu profite?

E mai bine să se te prefaci că iubeşti pe cineva şi să câştigi ceva din asta, decât să iubeşti cu adevărat pe cineva şi să nu câştigi nimic. Mi-a lăsat numărul de telefon de la noul ei mobil şi a spus să o caut din când în când, deoarece noul ei "partener", deşi e bogat, fute execrabil.

Acestea fiind spuse ne-am împreunat ca animalele.

De data asta am fost mai violent şi i-a plăcut. Mi-am descărcat în ea toată agnoasa pe care am acumulat-o la cheful ăla mediocru. Am împins cu putere în ea, parcă dorind să îi sfredelesc şi să îi distrug toate măruntaiele. I-a curs sângele mai tare decât în noaptea dezvirginării. Am simțit că distrug ceva frumos.

Am lăsat-o lată, satisfăcută, pe jumătate moartă şi cu vaginul innecat de sânge şi mistuit de flăcări. M-am îmbrăcat şi am plecat. Înainte să ies, din patul în care stătea întinsă, incapabilă să mai mişte, mi-a strigat să nu uit să o sun.

Încă mă gândeam la noaptea asta, noaptea de care Laura îşi va aduce aminte intodeauna cu plăcere ştiind că nimeni nu va mai trece prin ea aşa cum am făcut-o eu. Gândindu-mă la toate lucrurile astea şi la natura bizara în care suntem constituiți noi şi dorințele noastre, suna telefonul.

La telefon aceeaşi gagică care mai demult mă sunase să îmi spună că e îndrăgostită. De data asta îmi spune că se înțelege nasol cu prietenul ei, ca ceva nu merge, şi se teme să îl piardă, deşi ar vrea să nu mai fie cu el, căci nici ea nu înțelege ce se întâmpla, dar lucrurile nu mai sunt ca la început... etc etc etc...

Adevărul e ca în viața mea nu am pretins cuiva fidelitate! În special unei femei. Ba chiar... eu încurajez adulterul! Îl încurajam şi cu prietenele mele. Mulți mă considerau defect iar femeile mă considerau nedemn de sentimentele lor posesive. Sentimentele lor idioate. Credeau că nu îmi pasă de ele.

Dorința de fidelitate e un sentiment scârbos al nevoii de posesiune. Cert este că nu am întâlnit gagici care să nu dorească fidelitate. La masculi nepăsarea e mai des întâlnită. Lor le este uşor să fie liberi. Dar femeile nu reuşesc asta - de parcă penisul e o ancoră de care să te legi. Femeile sunt nesigure, dar intuiția lor le spune că doar bărbatul le poate mântuii. De aceea se agatza de el cu atâta disperare. Câteodată îmi e chiar milă de ele. Sincer!

Să fii desfrânat!

Ascultă-ți instinctul, nu te lasa îngrădit de prejudecăți amare. Dezmățul nu e decădere ci exprimare a bucuriei, a forței, a libertății de a exista. Fidelitatea înseamnă limitare.

M-am lăsat purtat de gânduri în vreme ce țipă mi se plângea la telefon şi vorbea mult ca într-o telenovelă. Nu ştiu câte minute au trecut. Vorbele ei treceau prin mine

fără să mă atingă.

Tipa asta chiar nu ştie să fie fericită? Mi-am zis eu în sinea mea. Şi de ce mă tot suna pe mine şi mă oboseşte cu tot felul de probleme existențiale, când eu de fiecare dată îi dau un sfat bun, şi drept mulțumire ea îmi trânteşte telefonul? Ca să creez o legătură empatica mai eficientă între noi, trebuie să o violez ca pe toate femeile? Fără sex un bărbat nu se poate înțelege cu o femeie? Se pare că nu.

Nu aveam chef de smiorcăielile ei stupide, aşadar i-am spus că degeaba mă suna acum, căci zilele astea am futut în prostie şi numai de pizda nu am chef, dar în alte circumstanțe aş fi ajutat-o. Cele spuse de mine au şocat-o prufund. Fastacindu-se, mi-a spus că am înțeles greşit, că nu asta vrea de la mine.

Nu asta vrea pe dracu! Le ştiu eu pe femeile astea cu toate fitzele lor idioate. Dacă şi-ar putea citi gândurile şi ar fi sinceră cu ea însăşi, mi-ar cere-o în fatza, nu

aşa, pe ocolite. Oricum, nu aveam chef de ea acum.

Dacă am înțeles greşit, i-am cerut să îmi spună clar ce vrea de la mine. Am întrebat-o dacă vrea să-l bat pe prietenul ei, ori ba, la care vorbe ea mi-a trântit telefonul. Ce pula mea era să fac? Ce trebuia să îi zic?

M-am săturat de femei îmi e scârbă de tot ce înseamnă tandretze de cuplu şi iubire afishata şi dorintza de a schimba "în bine". Lucrurile nu se schimbă în bine. Lucrurile sunt aşa cum sunt, şi tind să devină ceea ce trebuie să devină.

De ce toate vacile astea viitoare născătoare de prunci au impresia că toată lumea se învârte în jurul lor, ca totul li se cuvine, ca toți ar trebui să conlucreze spre a clădi fericirea lor personală ignorând orice altceva? Habar nu au pe ce lume se afla dar îşi agita sânii şi obțin oarecare avantaje. Singura lor menire este să dea cu pizda în populatzie. Faptul că un mascul le doreşte, le face să îşi dea o importantă mult prea

mare, mai mare decât însăşi obiectul dorinței datorită căruia existența lor este tolerată – penisul. Se cred mai mari decât un penis şi gândul acesta mă făcea să turbez de mânie.

Şi la urma urmei, de ce să ne legăm sufletele su trupurile de un singur obiect, oricât de frumos ar fi el, când cu mai puțin de 30 de euro ne putem permite un oricare altul, probabil cu mult mai frumos? Câtă vreme valoarea unei femei este nu mai mult de 30 de euro, de ce să le tolerăm toate pretentionismele?

Şi mai apoi, orice femeie care doreşte să devină obiectul adorației şi iubirii cuiva, va face în aşa fel încât să îşi mascheze defectele care altfel ni s-ar părea groaznice, şi să-şi exploateze calitățile care probabil nu sunt pe atât de grozave şi de seducătoare pe cât par la o primă vedere.

Mincinoasele astea ar trebui să umble todeauna în pielea goală!

La urma urmei, e unicul mod în care sinceritatea absolută se poate manifesta. Hainele au menirea de a ascunde defectele, de a ascunde adevărul.

Când ele se dezbraca în fața noastră, au nevoie de intimitate. Trebuie să le oferi senzația unei intimități, a unei armonii familiale similare cu clipele în care ele aveau doi ani şi mămicile lor le ştergeau la funduletz. De ce intimitatea asta? Din imaturitate, şi totodată din frica de a-şi desconspira defectele? Mai apoi, după ce o femeie ni se oferă dezbrăcându-se, are impresia că ne-a oferit ceva minunat, cea mai de pretz comoară a sufletului ei. Pe dracu! Dezbrăcându-se îşi desconspira toate acele defecte de care până atunci le-a fost ruşine, pe care până atunci le-au ținut ascunse sub haine. Ar trebui să ne simțim speciali din cauză că devenim martorii ororii lor personale?

Şi am observat că femeile care beau sau le place alcoolul defapt fug de pulă. Ori

compensează lipsa de pulă. Biologic vorbind alcoolul măreşte secreția de testosteron. Iar gestul în care femeia duce sticla spre gura, are un farmec aparte...

Sau un alt scenariu...

O femeie doreşte un bărbat. Femeia nu este inteligentă, nu-i sta în fire. Nici măcar nu a asimilat nimic din formele inteligenței, nu poate mima nici cea mai mică intenție de raționare. Atunci îşi va plimba exasperant formele, sperând la un moment de slăbiciune al bărbatului.

Defapt ce vor muierile?

Diana mi-a spus că bărbatul ideal ar trebui să fie fragmentar. Adică să-i ofere trăirile şi sentimentele pe bucăți, în doze, asemeni unui drog subtil pe care să-l poți administra timp de o viață. Să aibă rare momente de sinceritate, să nu se exteriorizeze gratuit, decât atunci când situația o cere, nu voia declarații de iubire fățişe, ci subtile,

echivoce. Nu voia stare de bine şi armonie monotonă, ci nelinişti, îndoieli, dureri şi sfâşieri interioare. Cine putea să o mai înțeleagă? Fizic voia primarul, animalicul, originarul, iar sentimental voia actorul, cosmetizatul, purtătorul de măşti. Avea dreptate. Cunoscuse mulți bărbați şi încercase multe rețete ale fericirii de cuplu până să ajungă la aceasta combinație.

Diana ştia că e o tampeie să încerci să îți faci ordine în suflet.

Trebuie să îmbrățişezi haosul dinăuntru şi să-l hrăneşti cu tot ce poți, căci de asta ne naştem şi de asta trăim. Ne naştem spre a învăța să innotam în tumultul emoțiilor din oceanul sufletesc, dar noi când simțim emoțiile, în loc să le dăm ascultare încercam să e suprimam.

Tot azi mi-a făcut o tâmpită o față frumoasă. Mă sună de pe număr anonim şi vorbeşte cu mine. Spune că nu o ştiu, dar ea mi-a vizitat siteurile şi a citit cam tot ce

am scris. Mai zice că a vorbit cu cineva despre mine. Cu cine? Nu-mi spune. Despre ea nu zice nimic. Cică e 'irelevant". Apoi îmi repeta faza asta pe internet.

I-am zis să-şi bage tot misterul acolo pe unde scoate din ea urina şi viatza. Apoi a zis că doar voia să vadă ce fel de individ sunt. E, uite că a văzut!

Sunt proşti cei care cred că femeile sunt "doamne".

Pentru a fi pe deplin fericită, o femeie trebuie ținută într-o cuşcă şi chinuita zilnic. Trebuie criticata pentru tot ce face, trebuie pleznita des şi hrănita asemeni unui câine. Nu trebuie încurajată niciodată, iar sexul cu ea trebuie să fie cât mai bestial, cât mai feroce, şi să se apropie cât mai mult de primitivismul barbar, de masculul alfa-dominant.

Femeile nu ştiu cu adevărat ce vor, şi habar n-au ca aceste lucruri le-ar face deosebit de fericite. Acestea le-ar oferi tot ceea ce ele îşi doresc. Securitate, stabilitate,

echilibru, linişte sufletească. Femeilor le place sfâşierea... pe care o interpretează ca pe o tristetze tandră. De asta nu reuşesc să fie ele fericite.

Câteodată am impresia că toate gagicile sunt virgine. Am făcut sex cu o tipă zilele trecute şi încă nu pot să-mi scot ideea asta din cap. De ce de fiecare dată când o fac cu o tipă prima dată, am impresia că ea e virgină? Probabil le doare sincer dar eu cred că ele mimează virginitatea. Nu ştiu ce avantaj încearcă să obțină din asta. Mie personal mi se pare scârbos.

În fond, fiecare experinta nouă e cumva o "dezvirginare", dar până la urma - pizda măsii! Chiar nu se pot detaşa de stările astea? De exemplu după ce ne futem, mă strânge în brațe şi-mi spune că mă iubeşte. Tipic pentru o virgină!

I-am împărtăşit aceste gânduri tot unei fete, la care îmi răspunde că ea nu şi-ar dori niciodată ca după sex, tipul să nu o ia în brațe şi să o sărute... Zice că aşa sunt

fetele, şi ar trebui să încerc să înțeleg asta şi să fac ce-şi doresc ele dacă vreau să obțin ceva.

I-am zis că nu-s toate aşa. Nu ştie ea ce am făcut cu o masochistă. O plezneam cu pula peste gura iar cu o mână o țineam de păr. Mâinile îi erau legate de picioare la spate. Stătea în genunchi şi toată era udă. Din când în când i-o băgăm în gura iar ea o sugea cu sete şi plăcere nedisimulată, iar eu îi frământam cu o mână sânii sau o pălmuiam uşor peste fatza şi-i spuneam că e o stricată. S-a simțit minunat şi de atunci mă cauta regulat.

Sunt limitați toți acei oameni care au impresia că sunt misogin. Probabil n-au cunoscut-o pe Diana. Probabil n-au dezvirginat-o pe Laura. Probabil n-au iubit cu sufletul şi cu trupul în acelaşi timp. Probabil n-au înțeles că sentimentele lor NU sunt speciale. Sunt doar nişte trăiri pe care le are fiecare. De la a avea un sentiment de

atracție pe care nu-l înțelegi şi eşti grăbit să-l cataloghezi drept iubire, până la a simți împlinirea alături de o femeie e o cale foarte lungă. O cale pe care mulți nu au curajul să păşească. Nu au puterea. Nu au mintea, nu au inimă şi nu în ultimul rând – nu au penisul necesar.

Mai apoi femeile văd în furtunile mele interioare ceva greşit. Îmi spun ele – trebuie să te regăseşti pe tine, şi abia apoi să cauți pe altcineva că partener.

Câtă lipsă de perspectivă!

Dacă un bărbat se regăseşte pe el însuşi, ce nevoie ar mai avea de ele?

Şi la urma urmei nu eu sunt cel care a cerut sufletul. Eu le doream doar trupul, dar ele erau pregătite să mi-l ofere, decât dacă eu le ofeream sufletul. Ce nevoie au ele de sufletul unui bărbat? La urma urmei, nu eu sunt cel ce trebuie să mă regăsesc. Nu eu sunt cel ce trăieşte în dezechilibru. Şi mai apoi, cu minciuni şi promisiuni poți

obține orice de la oricine.

Vorbeam cu Laura. Nimicuri. Rahaturi. Stupizenii. Îmi spune că mai demult se gândea cum e să fi bărbat. Îşi dorea asta! Dorea să vadă cum e, să simtă cum e să fi mascul pentru câteva zile. Dar acum, odată ce s-a maturizat, şi-a dat seama că e o prostie să-şi dorească aşa ceva. Acum nu mai doreşte. E mulțumită.

Cred că şi-a dat seama că îi place prea mult pula ca să poată renuntza la ea. Câteodată mă gândesc că asta e motivul pt care femeile îşi accepta soarta...

Despre resemnarea în fata prostiei; iubirea platonica sau castrajul intelectual; fotbal, sporturi şi fundamenul noii civilizaţii; incapacitatea de a rămâne indiferent şi despre monotonia unui oraş împuţit.

Redusenia şi dobitocia sunt lucruri cu care încep să mă resemnez, dar e o resemnare plină de ură, o resemnare care mă împinge spre o acceptare criminală a

lucrurilor, dar o acceptare latentă, până în clipa în care voi fi capabil să lovesc cu adevărat.

Câteodată şi actele cele mai ieşite din comun devin o rutină.

Câteodată mă satur să bat, să violez, să şochez, să lovesc cu putere în toate temeliile pe care e construit angrenajul ăsta de rahat viu care mă înconjoară.

Câteodată sunt obosit de mine şi evadez în comun, banal. Am des momente când după o perioadă de recluziune, simt nevoia să mă amestec în mahala, în lumea periferică, de la marginea spiritului, să pălăvrăgesc vrute şi nevrute telenovelistice, să-mi anihilez orice urmă de demnitate, să mă înfund în noroiul în care unii se simt atât de bine în mod permanent, într-un cuvânt să fug de gânduri. Bineînțeles că nu rezist mult, şi la un moment dat, un cuvânt sau ceva mă trezeşte...

De data asta m-au trezit vorbele de adorație pe care le scotea din gură un tip,

referitor la “prietena lui de suflet”. Defapt el ar vrea să fie vorba de prietena lui, dar din păcate, e doar o simplă femeie ca toate celelalte, pe care el nu o are, cu care el încă nu s-a tăvălit. Dar el o adora, o iubeşte, o venerează... de la distanță. Vorbeşte cu ea, dar nu o atinge. Mi-a făcut scârba felul în care el o prezenta, în cele mai frumoase culori, în cele mai pure raze ale aurei de sfânta mama creatoare a universului, cum o vedea el, imbecilul.

Am încercat să-i scot din cap imaginea aceea. I-am spus să revină cu picioarele pe pământ deoarece e şi ea un om ca oricare altul. Nu a funcționat decât în clipa în care i-am spus: “Imaginează-ți că se cacă!”. De atunci nu a mai vorbit cu mine. M-a urât pentru cele spuse, m-a urât pentru că am murdărit bibeloul cu chipul ei, pe care el îl păstră în suflet.

Iubirea platonica e castraj intelectual. Ține mai mult de sentimentele religioase

decât de iubirea în sensul ei adevărat. Mi-e scârbă de toți oamenii care s-au gândit să transforme în “glorie” spirituală o iubire neîmplinita în fizic.

Cu mine, tipul, nu va mai vorbi multă vreme. Dar dacă aud de la alții că încă o mai venerează ca pe o zeitza, am să o violez în fața lui. Nu... nu am să o violez. Am să o cuceresc, am să o seduc ca la carte, până în clipa în care mi se va dărui, ca Laura. Iar el va trebui să vadă totul, să privească, să ştie şi să-l doară îngrozitor! Să-l doară atât de tare, încât să-i trezească rațiunea. Durerea eliberează!

Fotbalul e o tâmpenie.

La fel majoritatea sporturilor mediatizate. Unde sunt gladiatorii? De ce scriem pe tricou fair-play şi învârtim miliarde cumpărând şi vânzând jucători şi cluburi, totul pentru un show ieftin, pentru dorința oamenilor de a urla Victorie către cineva? Şi apoi toți banii implicați în această distracție imbecilă...

Unde sunt luptele sincere din arenă unde putea fi doar viața sau moarte? Acolo nu mai exista blat sau arbitri plătiți. Acolo era o singură regulă, o singură lege. Acolo când strigi Victorie strigi viața cuiva şi moartea atcuiva. Oare nu sunt oameni care pentru glorie şi bani ar risca totul? Chiar şi viața? Sunt! Mă uit în jur şi-i văd. Pentru mai mult, unii oameni riscă totul. Unii câştiga, dar alții pierd şi dorm în stradă.

Am creat o cultură pe fundamentul negării ideii de moarte. Ne mințim cu neruşinare!

Tot timpul mă revolta ceva şi NU POT rămâne indiferent prea multă vreme.

Calitatea cea mai de preț în lumea asta stupidă e doar bogăția. În ochii celorlalți, nimic nu contează. Dacă eşti bogat, poți să înfometezi oameni, poți să îți bați joc de un popor, poți să falimentezi bănci, poți să îți faci laba la televizor în fatza întregii națiuni şi nimeni n-are ce să-ți facă... Poți să-ți faci partid ca Becali, poți să fi

prost şi incult şi să te lauzi ca el. Toți te vor aplauda şi toți îți vor fi prieteni.

Nu-mi place să fur. De ce să iau asupra mea poverile celorlalți? Dacă pot să eliberez lumea de ele fără să mă murdăresc, de ce nu aş face-o? E unul din gesturile de compasiune pe care le ofer necondiționat acestei omeniri care nu mă merita.

Am incendiat o maşină.

Încep să mă plictisesc aici, în oraş. Toți vorbesc doar de bani, vile, lux, dar nu văd mizeria care-i înconjoară. Am impresia că acest oraş va muri asfixiat de mirosul cadavrelor pe care nimeni nu se sinchiseşte să le ridice, gunoaiele care acoperă şoselele, câinii bine organizați şi buni prieteni cu pisicile.

Totul e mort şi putrezit.

Ar trebui să mă retrag cumva. Mizeriile astea mă sufocă.

Trebuie să mă ascund undeva şi să fiu întuneric, sau să mă ridic deasupra

tuturor şi să strălucesc. Totuşi, simt că oamenii nu mă merita...

Despre lucrarea mea de diploma şi prezentarea ei; balul de absolvire şi bătaia profului de DCE; adevărata fire a oamenilor; mizantropia ca stare de a fi; complexele de superioritate şi despre ce este durerea.

Lucrarea mea de diploma a fost despre teoria programării intuitive, unde se explica cum şi de ce un student "ciocan" poate să producă chestii ce transced puterea de înțelegere a unor genii politehnice. La prezentarea ei, profii din comisie se uitau la mine ca tâmpiții şi nu le venea să creadă. Aşa ceva nu mai văzuseră niciodată. Vorbem de parcă eram la tribună poporului şi eram profetul lui Dumnezeu care aduce vestea sfârşitului lumii. Aveam părul vâlvoi, cearcănele până-n gura şi eram plin de sudoare. “Treziți-vă!” urlam spre ei cu cămaşa scoasă din pantaloni, mânecile suflecate şi cureaua atârnând desfăcuta. Arătam ca un individ stors de geniu, când ei,

aveau nişte figuri total depăşite. Stăteau cu gura întredeschisă, ochii larg deschişi şi sprâncenele într-un arc ce exprima şocul, stupoarea şi o clară umbra de teamă.

Le explicăm printre altele cum alcoolul, chiar dacă scade raţiunea, măreşte creativitatea, deci, în consecinţă, e necesar în timpul muncii. Exista un echilibru optim în fiecare. Demonstram stintific ceea ce orice muncitor ştie la nivel intuitiv. Cantitatea optimă pentru fiecare e exact cea pe care şi-o iau ei din sticluţă lor cu licoarea magica pe care o ţin toţi într-un buzunar, într-un frigider, într-un pupitru sau într-un dulap. Fie ei muncitori necalificaţi, administratori de cămin, economişti, bancheri, preoţi, profesori, programatori, preşedinţi sau paznici, toţi au nevoie de o duşcă. E un fapt statistic demonstrat. Acestea fiind spuse, mi-am scos sticluţa şi am tras o duşcă de fata cu comisia. Apoi am trântit-o pe masa lor şi am revenit la prezentarea lucrării.

Am adus planse cu desene şi scheme logice. Explicam teoria arătând spre ele şi făcând gesturi energice, largi, aproape isterice. Mâzgăleam toată tabla cu schițe, rupeam creta după cretă, vorbeam tare şi răspicat, iar înainte să-şi poată da seama ce scriu ştergeam tot şi începeam o altă prezentare. Când vedeam că se chinuie să înțeleagă, luăm o foaie, mergeam la masa lor şi le-o trânteam în fata începând din nou să explic, de data asta izbind cu pumnul în masă. Totul era acolo. Schițe tehnice şi rapoarte medicale, disecții pe creier şi scanări electromagnetice ale activității cerebrale, experimente pe şobolani şi măiuțe, implanturi de fire, cabluri şi electozi băgați direct în creier menite să sporească diferite activități cerebrale, mielina, melatonină, hormoni şi glande...

Când le-am desenat "arborele vieții" din Kaballa şi am început să explic transformarea Mercurului alchimic din sefirotul trei în cinci pe calea celui de-al

patrulea circuit cerebral au spus că este suficient.

Nu puteau înțelege. Nu aveau cum! Când spui "ştiințe conexe" ei se gândesc la o mufă. Sunt nişte idioți. Şi idioții ăştia m-au educat pe mine cinci ani!

La banchet s-a lăsat din nou cu beție cruntă. Mi se părea ciudat cum ne respectăm cu toții reciproc felicitându-ne în clipa în care noi, animalele politehnicii, purtam costume şi cravata. Era mâncare, băutura şi o atmosferă plictisită şi lipsită de viață. Toți acceptau acea linişte aparentă. Doar veteranii ştiau că noaptea abia începe.

Spre seară profesorii s-au retras amețiți. Ne-au lăsat onoarea de a le termina sticlele. Când a plecat "Tractoristul", profu de D.C.E., simțeam ca ceva lipseşte şi atmosfera nu mai e ca innainte. Eram pilit şi nu înțelegeam de ce nu mai e totul ca innainte! Am privit mai atent prin aburii alcoolului... căutam nişte figuri cunoscute. Mă uitam în jur şi nu găseam pe nimeni. Doar străini. Toți restanțierii, toate acele

moace cu care mă întâlneam şi copiam în toamna nu mai erau acolo. Rămăseseră doar "normalii" într-o atmosferă tristă, mohorâtă şi apăsătoare.

Îmi smulg sacoul din cuier şi alerg spre ieşire temându-mă să nu pierd ceva esențial chiar în ultima zi de facultate.

I-am găsit în spatele restaurantului. Douăzeci de costume negre, bate, pantofi lăcuiți, sacouri, cămăşi albe şi cravate aranjate loveau cu sălbăticie. Proful stătea în genunchi, ghemuit ca un arici, încercând să-şi protejeze capul şi zonele vitale. Mi-am aprins o țigară şi am privit cu plăcere. M-am uitat la ceas. A durat exact nouă minute. Puțin mai mult decât timpul în care corectă el lucrările la tot anul.

Când ne-am întors, cineva a avut inspirația de a pune Sepultura. Boxele au urlat şi ringul de dans s-a umplut instantaneu. Ringul arata ca un câmp de bătălie. Dădeau toți din cap ca demenții şi săreau ca bestiile. Parcă erau îndrăciți. Priveam

plictisit spre acele animale în costum şi meditam la tot acest surplus de energie, forța şi voința. Stăteam detaşat cu un pahar pe jumătate gol în mâna şi priveam cu scârbă şi mândrie. Apoi, mi-am dat seama că greşesc privind totul de sus. Mândrie inconştienta...

Şi eu eram la fel! Ştiam că locul meu e acolo! Locul nostru e acolo, în ring, în centru, în ciorchinele destrăbălării celorlalți. De ce să îmbrățişăm o minciună? De când m-am înscris în PSD totul în jurul meu s-a transformat în minciună.

Toată viața învățam să purtăm măşti până când măştile încep să ne poarte pe noi. Simt că redevin un imbecil cu pretenții false şi sperente împrumutate, un paria cu tichie de bufon.

Am ajuns la convingerea că e o adevărată nerozie să denumeşti perversitate starea firească a oamenilor. Am cunoscut oameni vicioşi din fire, sălbatici din instinct

şi cruzi din plăcere. Caracterul lor mi-a plăcut, şi l-am găsit natural.

Intodeauna violenta. Dar de ce violență? Nu violența e ultimul resort al ființei umane?

Suntem disperați!

Trebuie să lovim!

Suntem samurai dezbrăcați de onoare. Cavaleri fără un quest. Profeți cu destine furate. Regi fără regate. În căutarea vieții şi adevărului suntem pregătiți să murim. Vrem să îmbrățişăm o cauză şi să murim pentru ea.

E uşor să găseşti ceva pentru care să mori, dar ai ceva pentru care merita să trăieşti?

În final, rămân tot mizantrop. Sau cel puțin, raman dezgustat de natura umană. Politețea este o mască, iar penibilul îi acoperă pe toți cei ce încearcă să pară

ființe “pozitive”.

Unii oameni joacă teatru. Vor să lase impresia că ei sunt fericiți. Se hrănesc cu ideea de fericire până când reuşesc să-şi inducă mental acest drog psihic. Devin orbi la mizeriile din jurul lor forțându-se să gândească optimist - exemplu - “prietenul meu sforăie ca un porc, dar cel puțin doarme la mine acasă!”.

Îmi e scârbă de fericirea lor prefabricata!

Vorbesc aici de cei care au găsit pacea interioară, sau afirma acest lucru. Predica iubirea şi înțelegerea, îți dau sfaturi permanent deşi nu ai nevoie de ele, îți vor binele necondiționat, asculta doar muzică lentă şi plictisitoare, se înțeleg bine doar ei între ei, reacționează negativ la cei ce îi contrazic, sunt stupizi, naivi, prostuți, slabi, visează mult, lucrează puțin şi ineficient, sunt uşor de rănit, uşor de manipulat şi de controlat, în general vegetarieni, consuma lecturi siropoase, sunt dependenți de

divinitate şi de aceea parazitează biserici sau consuma lecturi cu specific paranormal în genul "viața de după moarte" sau alte posibile aberații oscilande intre curentul Hipiot şi NewAge...

Defapt, am definit aici un ratat!

Da, sunt puternic, şi sufăr de un complex de superioritate. Dar totuşi, ce pot să fac înafară de a fi mândru ca acest complex nu este unul de inferioritate? Superioritatea este mai dureroasă şi prețul plătit este mai mare. Nu-mi fac un titlu de glorie din asta, dar mă înfurie cei ce considera glorioasa umilința. Mă înfurie toți cei ce sunt mândri de faptul că sunt banali, şi-i considera criminali pe toți cei ce intraznesc să-şi facă publice calitățile.

Mă întreb, ce se întâmplă dacă de la început renunțăm la armura puterii mele şi mă lăsam purtat de fluviul banalului în care cu toții innoata bezmetici fără scop, fără

directzie, dar cu o interminabilă pasiune şi infinită fervoare, asemeni unor spematoizi înnebuniți în uterul lumii?

Ce este durerea?

Nu există durere decât în clipa în care o simți. Problema tuturor complexelor mele de superioritate este absența durerii. Absența durerii presupune tărie, putere, armura, invulnerabilitate. Dar ce se întâmplă când aceasta tărie trece dincolo de fizic, şi ajunge să te fortifice în interior?

Ascultam Nightwish, şi începutul unei piese mi-a adus atât de mult aminte de nopțile minunate în care eram împreună cu stăpâna mea, Diana, încât o durere copleşitoare a început să mă devoreze. Este ca şi un vid care îți trage pieptul în el, şi tot ce poți să faci este să plângi aşa cum nu ai plâns niciodată, să te inneci cu lacrimi şi amărăciune. Ştiam că doar asta se poate întâmpla în clipele în care durerea te

copleşeşte, de aceea m-am forțat să nu o simt. Nu am vărsat nici o lacrimă, deşi simțeam cum sufletul mi-a fost ars instantaneu de un foc care trece dincolo de durerea fizică. Eram la un pas de a plânge în hohote şi pieptul mă durea îngrozitor încât îmi era greu să respir. Aceasta este iubirea devoratoare.

Doar cei ce te rănesc pot să te facă să te simți mai bine. Doar cei ce îți oferă durere pot face ca aceasta să treacă. Cine nu poate oferi durere, e incapabil de a oferi iubire.

Aş vrea să fiu fericit pentru că reuşesc să iubesc atât de mult, pentru ca totuşi, în inima mea mai arde un foc care câteodată poate incendia orice… şi totuşi, e doar o satisfacție ştearsă, doar o cedare a durerii pentru care eu ar trebui să simt o gratificare. Diana a fost o experiență minunata şi încă mai e acolo, undeva în sufletul meu. La fel şi Laura.

Nu toate persoanele reuşesc să ne atingă acolo, în interior. Mulți trec prin viața noastră fără să existe, fără să îi simțim, fără să ştim că au existat. Nu are sens să invoci trecutul, dar dacă cineva, vreodată, ți-a atins sufletul, trebuie să păstrezi pentru el un loc în inima ta. Măcar din speranță sau măcar din nostalgie...

Câteodată nu ştiu DE CE. Ştiu doar că TREBUIE.

Despre propunerea Laurei; filosofia iertării şi a răzbunării; înscrierea mea în PSD; Matei administratorul de cămin şi felul lui de a fi; cum un nou chef dat a degenerat în orgie; beţie cruntă; asedierea căminului de fete; trezirea din beţie şi frumuseţea imaginilor tulburi.

Este Timpul!

Am să-i spun Laurei asazisele secrete ale trecutului. Nu mă va mai afecta nici pe mine şi nici pe ea, atâta vreme cât ce a simțit pentru mine a murit, iar eu am rămas

cu suferința unei alte neîmpliniri. Mă aşteptasem să găsesc ceva absolut, dar nu exista nimic absolut. Poate doar NIMICUL e absolut. Sexul nu e o experiență mistica decât în clipa în care-l faci. Iubirea de asemenea. E justificată doar în clipa copualtiei…

Într-adevăr, mă consider un zeu. Un zeu al naturii umane. Vorbesc de ceea ce mă priveşte şi mă afectează ca de nişte sentințe, ca de nişte reguli sau cicluri ale universului. Ceea ce am să-i spun Laurei, suna drept o sentință grea, deşi s-ar putea să nu mai conteze pentru nimeni. Faptul că vreau să i-o spun şi hotărăsc atât de drastic – “este timpul” reprezintă totuşi ceva. Reprezintă atitudinea mea față de mediul înconjurător, o atitudine din care se desprinde constinta propriei valori. Nu e uşor să porți ceva în tine, ceva ce îi face pe toți ceilalți să se simtă mici, umili, ofensați, inferiori, şi prin asta să-ți dorească permanent pieirea.

Superioritatea este cea mai grea povară pe care cineva poate să o poarte.

Sună telefonul. Laura îmi cere să-l bat pe “prietenul” ei, consilierul. I-a făcut nişte faze de rahat rănindu-i orgoliul. A devenit posesiv. Şi nu doar atât. A început să o trateze ca pe o sclavă, deoarece trăieşte sub impresia că oferindu-i cadouri scumpe, i-a cumpărat nu doar corpul, ci şi sufletul. Pe lângă asta, îşi manifesta gelozia într-un mod total lipsit de elegantza.

Imbecilii ăştia care fură sufletele oamenilor şi le transformă în bani au impresia că banii la rândul lor se pot transforma în suflete. Monştrii ăştia trebuie să înțeleagă că ei nu au suflet şi nici nu merita să primească suflet! Totul în jurul lor trebuie să fie brut, fizic, grosolan şi hidos, precum vilele lor cu arhitecturile în care ei îşi întruchipează megalomania, prostul gust şi golul interior. Golul interior nu poate fi umplut cu ciment, cu bani, sau cu sufletul pur al Laurei.

I-am spus Laurei ca “prietenul” ei va suferi după cum merită.

Totuşi pentru favoarea ce am să i-o fac, trebuie să sacrifice ceva. I-am cerut asta doar pentru a o proteja. Pentru a o proteja de gândul că eu aş putea să-i devin sclav şi totodată să o protejez de gândul că ea ar putea să se simtă îndatorată şi astfel să-mi devină sclava. Eu nu vreau să fur sufletele oamenilor făcându-i prizonierii favorurilor mele. Mi-a spus că îmi va oferi Jeepul pe care îi l-a făcut cadou viitoarea mea victimă.

Am fost deacord.

În primul rând e o tâmpenie să te îndrăgosteşti. Neglijam de dragul ființei iubite propriile interese, şi aici e un pericol mare. Iar apoi, în clipa în care visul de cristal se prăbuşeşte şi se sparge, abisul sufletesc se deschide generând un lantz de trăiri dintre cele mai terifiante.

Dacă persoana pe care ai făcut gresala să o iubeşti îți dă papucii, dacă te părăseşte, ce sens are să suferi? E ceva anume de pierdut la ea ce nu s-ar găsi şi la alta? La urma urmei e vorba de aceeaşi materie organică care se va descompune arătând tot mai hidos, tot mai monstruos, tot mai respingatoar odată cu trecerea anilor.

Apoi nu am să-i înțeleg niciodată pe oamenii geloşi, posesivi, orgolioşi în probleme sentimentale. Încerc să mă pun în perspectiva lor, să îi înțeleg mai bine, dar nu reuşesc oricât de mult aş încerca. Ba dimpotrivă. De exemplu, dacă o femeie frumoasă mi se oferă şi eu mă îndrăgostesc, ajung la acelaşi tel ca orice bărbat care n-o iubeşte, aşadar ce câştig special am eu din această?

Pentru oamenii îndrăgostiți, gelozia, bănuielile şi grijile devin sfetnicii lor cei nedespărțiți. Ce nu înțeleg ei este că obiectul adorației nu este unic. Se pot găsi

oricând altele, tot atât de frumoase, pe cât de binevoitoare. De ce să îți legi sufletul şi trupul de o singură femeie? Şi să mai fi şi gelos pe ea?

Dacă femeia te înşeală cu un rival, îl va înşela şi pe rival cu altul. Geloşii au impresia că sunt ei cumva mai speciali? Toate grijile astea ar fi justificate doar dacă ar exista o singură femeie pe lume.

În topul celor mai imbecili oameni, pe primele locuri se afla cei a căror iubire e exclusivistă. Dacă faci gresala de a te îndrăgosti, nu e atât de grav pe cât poate fi dacă trăieşti sub impresia că iubirea ta e specială şi asta îți dă dreptul de a-ți manifesta gelozia.

Am început munca de teren. Am pus nişte băieți să studieze comportamentul, să urmărească, şi să noteze într-o agendă toate mişcările victimei. Prietenul Laurei, consilierul, va fi dezbrăcat de secrete înainte de a fi lovit. Mi-ar fi palcut să joc eu rolul

vânătorului care dinainte îşi pândeşte prada şi-şi calculează anticipat toate loviturile, dar eu m-am transformat într-un altfel de vânător.

Vremea barbariei a trecut. De acum îmi voi bate inamicii cu propriile lor arme. Voiam să fiu desăvârşit. Prin exemplele pe care le dădeam, voiam să creez arta!

Voiam să explorez totul spre a lovi din interior.

Acestea fiind spuse, m-am înscris în PSD.

Ca să sărbătorim evenimentul, colegii au propus să tragem un chef serios. De data asta nu mai voiam probleme. Nu mai voiam poliție şi scandal. Eventual mi-ar fi compromis viitorul politic.

Am fost să vorbim cu Matei, administratorul de cămin. Am cumpărat o damigeană de țuică şi am mers la el trei băieți, să-i ducem ofrandă şi să stabilim condițiile orgiei plănuite.

De departe i-am auzit înjurăturile.

Sfinți, Cristoşi şi Dumnezei coborau sublim din ceruri şi poposeau o clipă în gura lui Matei, doar pentru a fi scuipați în fața unei femei de serviciu care plecă capul a resemnare. Era obişnuită cu acest tratament. După ce femeia pleacă, intra un tip cu o moacă şi atitudine de anul întâi. Îşi ținea basca în mâna de parcă era un iobag la curtea împăratului ce-şi mototolea cuşma de emoție.

"Maah! Tu ce vrei mă Pula? Toți ați venit azi să mă futeți?" se aude răspicat lătratul lui Matei, la care copilul îngheță în fața noastră. După o lungă pauză de respirație, tipul îşi face curaj şi spune că a venit deoarece administratorul de rețea nu vrea să-i pună internetul deşi a plătit taxa de instalare... La care Matei că turbat de mânie se răsteşte la el cu ochii ieşiți din orbite şi tiroida gata să-i explodeze - "Bah, internetu ăsta-i al meu mah! Înțelegi? E al MEU! Şi uşa asta e a mea, şi banca asta e a

mea, şi coridoarele is ale mele, şi catul din budă e al meu. Înțelegi mă? Tot ce vezi în caminu asta e al MEU! Înțelegi mă?". Tipul se uita la el ca tâmpit. Nu ştia dacă să se sperie, să plângă, să râdă sau să facă pe prostul în continuare. Un lucru ştia sigur. N-avea sens să deschidă gura.

Matei continuă: "... E internetul meu! La cine ai dat tu bani? La Dinu? Da ce... e internetul lui? Dinu te-a futut mă! Înțelegi? Te-a futut. Şi nu-ți mai vezi banii şi nici internet nu-ți dau. Ieşi afară şi să nu mai vi aici să-mi spui că te-a futut Dinu, că nu ştiu ce-ți fac! Te dau afară din cămin! Înțelegi mah? Te dau afară de te mai prind aici cu plângeri dinastea..."

Tipul iese afară abătut şi parcă puțin mai prost decât atunci când a intrat. Nu mai ştia ce să zică, ce să creadă. Nu-şi dădea seama ce se întâmplă. Îi vor trebui câteva ore sau zile să-şi poată da seama ce s-a întâmplat. Pentru toți studenții, Matei

era o experiență unică.

Îl lăsăm să-şi tragă suflul şi să-şi dreagă năduful cu sticla de vodka din dulapul lui de metal, după care îi lăsăm plăcerea să ne întrebe “ce pizda mamelor noastre vrem şi noi!”.

Îi punem damigeana pe masă. Îl lăsăm să ne cântărească din priviri, când pe noi, când damigeana, iar în clipa în care vedem cum privea insistent mai mult damigeana decât pe noi, îi spunem că peste câteva zile vrem să ținem o mică petrecere şi n-am vrea să avem nici un fel de probleme. Nu vrem paznici, nu vrem poliție, nu vrem plângeri, nu vrem scandal.

La ora zece au început să se spargă sticle.

Muzica data la maxim, boxe pe coridoare şi oameni beți plimbându-se printre cioburi. Orgie şi degenerare. Tricouri rupte, uşi sparte şi pereți vomați. Chiuituri şi

urlete. Într-un capăt de coridor se auzea vocea infernală a unui beţiv care-şi smulgea tricul ud de bere şi urlă din toate puterile pieptului dezgolit "Vreau Pizdaaa!!!". Când urla el parcă boxele se făceau mici şi pentru o clipă toată muzica tăcea.

Odată început, orice chef normal are mari şanse de a se transforma în orgie. În acele clipe când armonia aparenta se rupe lăsând adevărul animalic din străfundurile constintelor noastre să se manifeste, femeile mai cuminți încep să se retragă, dar intodeauna se găsesc nişte matahale care să le împingă innapoi în tumultul degenerării.

Băgăm în mine sticla după sticla. Începeam să văd realitatea printr-un filtru verde, apoi roşu, apoi încet încet începeam să văd totul negru. În sfârşit, eram mai mult decât beat. Am început să urlu şi să sparg sticle asemeni unui dement. Pe câțiva i-am pocnit şi m-am simțit minunat.

Orice chef are apogeul lui - un moment critic în care încărcătura de emoție şi alcool va întrece toate celelalte clipe ale serii. Momentul acela a fost cel în care medicinistele din căminul alăturat n-au mai găsit loc în sălile de lectura şi au venit să studieze în sălile căminului de băieți politehnisti, săli care, ca intodeuna, erau goale. Urcând scările cu caietele şi cursurile în brațe, fetele au fost întâmpinate de un tip pe jumătate gol care se rostogoli pe scări printre ele. Avea capul spart, dar el se ridică şi începu să râdă ca un tâmpit cu sângele prelingându-i-se pe fată. Era rupt de beat şi putea de la distanță. Au ignorat acest semn şi au continuat să urce scârbite de ceea ce văzuseră.

Un urlet s-a făcut auzit.

Era ca un freamăt, ca o adiere a unui gând spus cu voce tare, auzit de toți acolo înăuntru în conştiințele lor amorțite de alcool - "Avem Pizde!!!".

Toți s-au repezit din camere şi din coridoare înspre scări, mai mult atraşi de zgomotul şi debandada creată din eter, ca şi în clipele în care un eveniment major se întâmpla şi masele se simt atrase de el ca de un magnet invizibil. Era acolo o forță inconştientă şi impersonală capabilă să unească toate conştiințele şi să le mişte, să creeze din ele o invincibilă armata. Toți alergau spre scările de unde a răsărit zvonul.

Cete de beți inconştienți năvăleau spre ele.

La început au stat. Parcă le plăcea showul. Probabil niciodată nu s-au mai simțit atât de dorite. Dar apoi au simțit frica. Au simțit acel freamăt din mințile şi corpurile tuturor, acel freamăt al voinței şi dorinței inconştiente ce plutea în aer, iar În clipa aceea rațiunea a cedat. Era vorba doar de supraviețuire. Trebuiau să scape cu orice preț. Gloata era acolo şi se apropia ca un nor negru menit să le devoreze.

Când prada simte frica, simte şi vânătorul.

Excitați de această fugă a lor spre căminul de vizavi, hoarda de bețivi a început să le urmărească. Mulți se împiedicau pe alee, dar alții fugeau mai repede călcându-I în picioare, ținându-le locul. Din reflex tipele au trântit în spatele lor uşa mare şi grea cu rame din metal, şi-au început să gonească pe scări în sus, dar unul din băieți nu s-a oprit. A trecut prin geamul de sticlă şi a continuat să fugă după ele. Eram şi eu acolo cu ei şi simțeam că fac parte din ceva, dintr-un grup, dintr-o armată. Eram ca la asediul unei mari cetăți. Conştiințele noastre erau una. Gândeam şi acționam la fel. Eram acolo între zeci de umere şi mâini şi sticle ridicate şi începeam să-i înțeleg pe cei ce-şi căuta fericirea în turme.

Vreo doi băieți mai "cavaleri" de felul lor, simpli adulmecători de fuste ce-şi făceau veacul în coridoarele căminelor de fete sperând că în final cineva să-i bage în seamă, probabil ghidați de instinctul de teritorialitate invadat de ceață de păgâni

beţivi, au încercat să ne stea în cale. Au fost călcaţi în picioare. Au fost călcaţi aşa cum în veci, nimeni, nu a mai călcat pe cineva în picioare. Pentru noi, ei nu existau. Am trecut peste ei doar privind în faţă. Nu ştiu ce s-a întâmplat acolo jos, dar în tumultul zecilor de picioare nici horcăiturile lor de agonie nu s-au făcut auzite.

Am intrat şi eu cu gloată şi ne-am burzuluit înspre scări. La un moment dat s-a rupt balustrada, iar ce s-a întâmplat după nu-mi mai amintesc. Ştiu doar că jos în golul scărilor cămin, pe ghiveciul mare cu planta sfărâmat, am văzut câteva zeci de indivizi încâlciţi unii în alţii. Neputându-se ridica râdeau cu lacrimi, de ei înşişi, de situaţie, de cele întâmplate, de tot. Râdeau cu lacrimi şi nu se mai puteau opri. Eu cu ceilalţi rămaşi pe scări, râdeam şi noi, tăvălindu-ne pe trepte.

Pe la unu noaptea mi s-a făcut rău şi m-am dus la veceu. Unul voma în faţa mea, pe coridor, chiar la intrarea în budă. Idiotul! De parcă i-ar fi fost greu să mai facă

câțiva paşi...

Măcar o dată în viața voiam să fiu civilizat, nu sălbatic. L-am împins să-mi fac loc iar el a căzut în propria vomă. Era cu genunchii în vomă şi cu mâinile în mâncare. Continua să verse ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Cum am intrat în veceu un miros infernal mi-a lovit simțurile iar în clipa aia n-am mai putut. Am alergat spre chiuvete, dar înainte să ajung, am dat drumul încercând să țintesc cât mai bine. Un jet de acid gastric, alcool şi macaroane infecte făcute în cămin au zburat direct pe fața unui individ care dormea în locul în care ar fi trebuit să fie doar chiuvetele. Îl vedeam cu ochii daţi peste cap, cu gura deschisă şi întins peste chiuvete. Îl vedeam murdar de vomă şi continuam să vărs direct pe fața lui. Nu mă puteam opri. Nu ştiam dacă să râd, să mă speriu sau să încerc să mă opresc. Stomacul hotăra pentru mine.

Ulterior mi-am dat seama - tipul era în comă. Mai demult râdeam de oamenii

care mureau innecati în propria vomă din cauza alcoolului, dar gândul de a muri innecat în voma altcuiva mă speria chiar şi pe mine. Am dat drumul la robinet şi am lăsat apă să-i curgă pe fatza, să-l spele.

Orgia a continuat.

Mergeam pe coridoare şi mi se lipeau slapii în beltile de vin şi bere uscată. Grupuri sporadice de studenți stăteau printre mucuri şi cioburi la discuții fără sens cu câte o sticlă în mână. Unii din ei dormeau cu gurile deschise şi sforăiau acolo pe coridor. Din gestica lor înghețata din momentul în care somnul îi răpise, aveai impresia că deşi dorm ei sunt defapt acolo şi participa tacit la o discuție a cărui sens şi logica nimeni nu o va cunoaşte.

Stăteam singur pe balcon şi astetam dimineața. Deşi beția îmi trecuse, cumva înăuntrul meu ştiam că eram beat. Priveam cum stațiile de autobuz încep să se

aglomreze şi în răcoarea dimineții oamenii se duc la lucru. Eram treaz sau visam? N-am să ştiu niciodată. Parcă era o oră magică. Vedeam răsăritul roşu al soarelui de vară şi cumva ştiam că dimineața are farmecul ei. Mi-am zis că în toate există un farmec, dar suntem prea treji ca să-l înțelegem. Am dus sticla la gura şi-am continuat să beau.

Despre organizaţia de tineret a PSD, cum m-am infiltrat în ea; adevăraţii vinovaţi; conflictul meu cu Nelutu fiul baronului; realitatea vieţii şi fragilitatea ei; moartea baronului intre întâmplare şi necesitate; penibilul unei înmormântări şi despre cum i-am spus lui Nelutu să-şi facă bagajele.

La partid, am văzut lucruri ce m-au făcut să îmi schimb câteva din părerile de până acum. Nu oamenii trebuie pedepsiți pentru limitarea lor. Ei sunt doar sclavi care nu înțeleg, ei sunt nişte vite ce pleacă spre abator fericite. Oamenii sunt nişte simpli

executori orbi care fac ceea ce au fost programați să facă.

Pentru a schimba ceva trebuia mers la vârf. Nu trebuia zguduită din rădăcini temelia societății. E mai uşor să-i elimini vârful. Societatea accepta orice vine “de sus”.

Am greşit pedepsindu-i prin durere pe toți acei oameni în al căror destin nu există şansa trezirii spre conştiința adevărată. Brutalizarea i-a speriat degeaba. Din sutele de oameni pe care i-am făcut să sufere, din sutele de oameni cărora le-am oferit cadoul durerii şi cheia eliberării, îi pot număra pe degete pe cei ce au meritat efortul.

Nu merita să fi martirul nimănui. Nu merita să lupți sau să mori pentru o cauză pe care turma o va îmbrățişa doar după sacrificiul suprem. Sacrificiul meu. Am sacrificat destulă energie pentru nimic. Nici măcar răzbunarea nu cred că mi-ar da o satisfacție după cât m-am chinuit să ajut oamenii într-un mod pe care ei nu l-au

înțeles niciodată.

Dar ca intodeauna, exista unele lucruri în jurul meu care nu mă pot face să rămân impasibil. Nu are sens să-mi neg destinul!

Am să devin ura şi răzbunarea turmei, avatarul maniei colective. Am să devin mâna dreaptă a diavolului, brațul lung al răzbunării divine, justițiarul celor mulți şi glasul furiei mute. De ce spun asta? Pentru că l-am cunoscut pe Nelutzu. Nelutzu e un băiat prost. Nelutzu e un băiat imbecil. Dar Nelutzu are mulți bani. Pentru ca Nelutzu e fiul unui tătic influent. Nelutzu e răsfățat şi trăieşte sub impresia că îi se cuvine totul. Cei din jurul său, în loc să-l pocnească, îi cultiva această impresie. Nelutzu linge funduri, fără să îşi dea seama că o face. Cred că e un act reflex, moştenire de familie. El, la partid, e şeful organizației locale de tineret. Întrebați-l pe tatăl lui de ce.

Nu zic nu... Are nişte calităţi incontestabile. Are mulţi prieteni, şi îşi face uşor noi prieteni. Mi-am dat seama de lucrul ăsta încă de la prima orgie de chef pe care a organizat-o la partid. Băutura şi mâncarea era gratis. Acolo am intrat în intimitate cu mai mulţi membrii tineri ai mândrului partid şi am discutat o serie de probleme vitale pentru viitorul glorios pe care fiecare doreau să şi-l construiască.

Majoritatea s-au înscris la partid deoarece se fac chefuri, şi e o oportunitate excelenţa să întâlneşti şi să aghetzi "pizde" – am pus glilimele deoarece e vorba de un citat. Mai erau câţiva, puţini ce-i drept, care ţinteau mai sus de şliţul pantalonilor. Spuneau că e bine să te bagi de tânăr într-un partid, căci cine ştie, în viitor pot exista oportunităţi serioase, mai ales pe când termini facultatea. Sunt o serie de posturi bine plătite în guvern, mai ales dacă eşti student la administraţie publică, ştiinţe politice, sau alte angrenaje birocratice care slujesc aparatul statal. Şi chiar chiar dacă nu eşti

student acolo, atâta vreme cât eşti în partid, intodeauna vor fi nişte posturi liibere, deoarece de fiecare dată când se schimba guvernul toți din partidele ce-au fost la putere dinainte, sunt dați afară. Posturile astfel eliberate sunt ocupate de membrii noului guvern şi de protejații acestora, chiar dacă asta generează haos şi distruge conceptul valoric al competentzei profesionale în virtutea unor oarecare interese de nivel slab.

Pionierii, şoimii patriei, studenții, toată mândria tânăra a țării era beată. Toți erau beți mangă şi nu se gândeau prea mult la vitorul glorios. Încercau să trăiască clipă. Era singurul lucru pe care-l apreciam la ei.

Toată lumea roia în jurul lui Nelutu, iar Nelutzu deja se simțea ca un om mare. Ca un om mare în stat. Ca un om mare în partid. Ca un om mare în buletin. La numărul de limbi care îi lustruiau orgoliul nu era de mirare că la o vârstă la care

filmele porno, băutura şi ţigările îi sunt interzise, Nelutzu avea aere de mare şef. Pe mine nu mă putea suporta. Încerca să mă evite. La urma urmei, era normal. Avusesem cu el nişte altercaţii încă din ziua în care mă prezentasem la partid spre a mă înscrie. Era şi el pe coridor, pe acolo, şi se maimuţărea cu câţiva amici din anturajul lui într-un mod care îmi provoca o oarecare stare de aversiune pe care cu greu reuşeam să o controlez. Totuşi, maestrul Zen din mine a reuşit să ţină bestia sub control. Dar asta până când nu a mai fost nevoie să o fac...

După ce m-am înscris, folosindu-mă ca intodeauna de coruptibilitatea oamenilor şi de dorinţa lor de acumulare a bunurilor materiale şi avantajelor lumeşti asupra celorlalţi, am aflat care este mişcarea în toată cloaca aia de mizerie numită Organizaţie de Tineret a Partidului Social Democrat.

Termenul de „baron” mă scârbeşte. Tatăl lui Nelutzu e un „baron” local.

Cuvântul baron are ceva grobian în el. Dacă aş fi în locul lui, aş prefera să mi se spună Lord local, Marchiz local sau ceva similar. Parcă în limba romana, titlurile astea nobiliare au mai multă muzicalitate decât titlul de Baron, care inspira grandomanie seacă şi bogăție grosolană. Poate e de la silaba „BA”. Ba de la Bagamiash pula. Ba de la badea care dă cu bâta. Ba de la iobag. I-o bag baronului?

Dar să revin la noul meu prieten, Nelutzu…

Prima mea discuție cu Nelutzu a avut loc într-o parcare. Voia să se urce în noua lui maşină. Era o maşină străină de fabricație recentă, probabil al dracului de scumpă. Nu mai reține marca, dar îmi amintesc că m-au atras în mod deosebit rotile maşinii. Nu ştiu de ce, dar ceva le făcea să pară mai speciale. Asemenea roti interesante nu văzusem de multă vreme, probabil deoarece erau inadaptate terenului accidentat – adică şoselelor noastre.

Mă uitam atent la roțile maşinii şi voiam să ştiu dacă chestia aia uscată e sângele unui şobolan călcat în viteză? Sau poate a unei pisici. Sau să fi fost un câine? Cine putea şti? Când striveşti pe cineva nu mai priveşti în spate. Dar urmele raman intodeauna pentru cine priveşte atent!

Nelutzu voia să plece, dar eu i-am spus să rămână deoarece am ceva de vorbit cu el. Nu părea că are chef să mă bage în seamă, aşadar m-am văzut nevoit să-l scot afară pe geamul maşinii în clipa în care băgase cheile în contact. I-am spus că sunt nou pe aici şi i-am mai spus că am observat o oarecare reacție de respingere în ochii lui încă din clipa în care m-a văzut. I-am spus că ştiu preabine cine este, adică gunoiul din umbra tatălui său de a cărui putere eu oricum nu mă tem. Sunt prea puțin impresionabil de toate aceste lucruri care îi fac pe ceilalți oameni să tremure şi să se inhibe. În fața mea puterea de influentza a tatălui său este exact un rahat,

deoarece eu demult am trecut de faza în care nimic nu mă mai impresionează. Spre deosebire de ceilalți oameni, eu nu am lege, şi nu am stăpân. Iar la Dumnezeu să nu se gândească, deoarece Dumnezeu nu se băga în politică. I-am mai spus că dacă îmi va face vre-un fel de probleme eu nu voi apela la relațiile mele, spre deosebire de el care fuge şi se ascunde sub coaiele lui taică-său, ci pur şi simplu îl voi băga în spital iar la maşina lui cea nouă am să-i dau foc. Ca să înțeleagă mai bine situația, i-am arătat poza cu maşina în flăcări pe care o incendiasem în urmă cu câteva zile. Când a văzut poza, tipul nu a mai spus nimic. Simțeam în preajma lui un oarecare miros de sudoare combinat cu urina. M-a întrebat cu o voce speriată dacă poate să plece. L-am băgat înapoi în maşină pe geamul pe care l-am scos. Putea să plece. A aflat ce trebuie să ştie.

I-am spus toate acestea deoarece ştiam că avea doar 17 ani şi fusese crescut în

puf. Nu îi s-a dat niciodată ocazia de a arăta că are coaie, şi nici nu îi s-a cerut vreodată să le aibă. Oferindu-i totul pe tavă, tatăl său îl castrase. Îl castrase fără să-şi deie seama.

Lumea lui de până atunci fusese o lume de vis. Dar realitatea eram eu, realitatea era în mine, în poza din mâna mea şi în vorbele pe care le rosteam. Relitatea era în parcarea aia împuțita şi plină de maşinile bengoase ale tuturor acelor vampiri care pupa funduri în Bucureşti doar ca să-ți poată suge sângele în provincie, doar ca să poată să-ți fure sufletul şi banii. Nelutzu trebuia să o ştie. Mai devreme sau mai târziu, tot o va afla.

De atunci am rămas prieteni şi ne salutăm de fiecare dată când ne vedeam.

Realitatea. Realitatea nu e ceea ce cred unii oameni. Unii oameni nu ştiu ce e realitatea. Unii oamei nu interacționează cu realitatea ci sunt doar victime ale ei. Toți

acei oameni care visează cu ochii deschişi pe stradă, toți acei oameni care şi-au imaginat că-şi pocnesc şeful dar n-au făcut-o niciodată, toți acei oameni care au făcut declarații de dragoste de mii şi mii de ori în mintea lor dar n-au avut o femeie în viața lor, nu trăiesc în Realitate. Ei trăiesc în lumea viselor, iar la sfârşitul vieții pe când senilitatea îi va lovi fără milă, nici măcar nu-şi vor aminti ce au trăit cu adevărat în realitate, şi ce şi-au închipuit ei visând în zadar. Viața lor va rămâne un constant semn de întrebare în urma căruia vă rămâne doar regret şi neîmplinire.

Când visezi, nu există reguli. Ai putea să să zbori, orice se poate întâmpla... Câteodată exista momente când te trezeşti în realitate şi devi conştient de lumea inconjutaroare. Te trezeşti brusc, noaptea, în mijlocul somnului şi priveşti prin întuneric. În acele clipe simți realitatea, vezi adevărul, şi vezi mai clar că niciodată că ai apucat-o pe un drum greşit.

Crezi că ai putea să zbori... Dar e mai bine să nu încerci asta niciodată!

Viața e fragilă.

Ai impresia că totul e minunat. Duci o viață de vis, lipsită de griji, lipsită de suspine, lipsită de dureri, lipsită de agitația cotidiana în care toți ceilalți innoata fără efort, până când într-o singură clipă, ceva neaşteptat apare. Apare şi loveşte în tot ce ai iubit, în tot ce ai dorit, în tot ce ai şi în tot ce eşti tu, şi câteodată, în tot ce ai putea deveni vreodată.

Ca să scape de durere lumea se închide intre ziduri spre a se proteja. Dar este imposibil. Oamenii înțelepți ştiu asta, dar totuşi încearcă să se apere de toate elementele negative care, probabilistic, au o şansă mare de a se întâmpla. Dar şi asta e o încărcare inutilă. Intodeauna exista un detaliu la care nu te-ai gândit, un eveniment pe care nu l-ai anticipat.

Încercam să-mi imaginez cum s-a întâmplat, încercam să mă transpun în situația victimei...

Te aflii undeva pe un munte. Mergi cu o maşină. O maşină pe care, un om ce munceşte cinstit pe un salar mediu p economie, şi-o va permite în vreo patru vieți. Într-o curbă, pe una din multele serpentine, un cauciuc explodează. Parapetul de sigurantza nu este acolo, şi asta deoarece câtă vreme ai lucrat în consiliu, ți-ai însuşit fondurile primite pentru lucrările de reparații. Totul este pierdut iar în clipa căderii ai vrea să vezi toate momentele frumoase, toate momentele importante, toate momentele în care ai devenit ceea ce eşti acum. Un om important în oraşul tău? O maşină pe care toți şi-o doresc să o aibă - în garaj - nu într-o cădere de opt sute de metri? Vrei să vezi acele lucruri, dar nu poți vedea decât stâncile de jos care se apropie cu repeziciune. Dacă ai fi fost liber, poate ai fi avut cel mai frumos moment din viața ta. Ai fi simțit o

eliberare totală, o clipă a perfecțiunii pentru care a meritat să trăieşti, pentru care a meritat să-ți iei o maşină sport de o culoare cenuşiu metalizat, pentru care a meritat să goneşti în viteza nepăsându-ți de gaborii în fața cărora buletinul tău este ceva infailibil, o clipă pentru care, poate, a meritat să se spargă cauciucul în groapa din asfalt şi să trăieşti senzația minunată a ultimei căderi… dar, nu poți şti niciodată dacă a fost aşa sau altfel.

La morga mirosea a hipoclorit.

Morții nu vorbesc. Mi se pare corect să tacă. Morții nu pot să ne povestească nimic din ce a fost. Ne cer doar un lucru. Să-i ascundem. Să-i îngropăm sau să-i ardem spre a nu ne scârbi, spre a nu ne ingretzosa. Spre a nu ne gândi la deşertăciunile existenței.

Nu ştiu ce ar fi avut să spună tatăl lui Nelutzu.

Era acolo, imprasiat în puținele bucăți ce au fost recuperate şi întinse pe o folie de celofan, înconjurat de aproape toți oamenii care îl cunoscuseră. Nimeni nu putea să-l mai recunoască. Cine ar fi putut şti? Pentru o indentificare a unui cadavru, trebuie totuşi să existe un cadavru. În fata avocatului, medicul legist a dat din umeri neputincios. La fel cum au făcut cei din jur. Era maşina lui, nu putea fi decât el. Ce mai contează? E mort. Doar el putea fi. Mirosea îngrozitor.

Medicul legist a tras fermoarul sacului de celofan, a pus pe doi dintre noi să semneze procesul verbal şi aşa s-a încheiat ultimul capitol din viața unui om.

Poate, dacă ar putea gândi, l-ar bucura faptul că a avut el accidentul. El şi-a trăit viatza. A existat mai mult decât suficient. Dar dacă era fiul său, Nelutzu, la volan? Putea păți el asta. Era mai bine aşa. Era mai bine ca lucrurile se întâmplaseră astfel, el fiind mort şi pe jumătate incinerat. Cei de la morga vor arde mai puțin gaz

pentru a desăvârşi opera flăcărilor. Focul... focul purifică. Era bine şi pentru mine. Tipul ăla îmi stătea în cale.

La înmormântare, atmosfera penibilă. Ca la orice înmormântare dealtfel. Fosta lui nevastă nu a apărut. Pentru ea, el era mort de multă vreme. Pentru ea, el murise în clipa în care a divortzat de ea şi i-a furat copilul care nu avuse încă vârsta legală spre a decide cu care din părinți să rămână.

Nici fostele lui amante n-au apărut. Nici mulți din prietenii lui, monştrii de la partid. În fond, nu prietenia îi lega pe ei, ci interesele comune, care acum, numai comune nu puteau fi. Morții cu morții, vii cu vii. Mi se pare logic - odată ce omul e mort, e bun mort. De ce să jucăm mascarade în cimitir? Mi se pare prostesc. A arunca simbolicul pumn de tzarana peste sicriul mortului, e ca şi cum te-ai pișa pe el pentru o ultimă oară, iar în momentul acela, pe mine nu mă scăpă prea tare...

De la partid am fost doar eu pe acolo. Voiam să-i dau lui Nelutzu vestea cea proastă acum cât suferă, spre a nu-l deranja pe când îşi va fi revenit. Când ai de mâncat rahat, e mai bine să înghiți totul deodată. Agonia prelungită nu este productivă decât atunci când vrei să te răzbuni. Nu aveam nimic cu Nelutzu. Era o victimă, ca toți ceilalți. O victimă a propriei vieți. O victimă a propriului tata, o victimă a cuştii de aur în care el îl închise, dar acum se sfărâmase. N-avea rost să îl menajez. Nici el, nici tatăl sau, nu a menajat pe nimeni niciodată.

I-am spus lui Nelutzu să-şi facă bagajele şi să dispară din partid. I-am dat două ore. După ce va expira timpul, dacă-l voi vedea îi voi rupe picioarele. I-am spus şi asta.

Despre investirea mea ca preşedinte al organizaţiei; arta de a fi lider; finanţarea priorităţilor; munca de teren; vise lucide şi despre delirul filosofic creat de canicula unei veri toride într-un pustiu de ţară.

Între cei din tineretul alcoolic şi fără de perspectiva eu eram unicul care merita conducerea organizației de tineret. Am avut câțiva contracandidați, dar m-am ocupat de ei din timp. Pe unul l-am mituit, pe unul l-am amenințat, pe unul l-am bătut, şi pe unul l-am lăsat să piardă cinstit şi democratic!

Primul lucru pe care l-am făcut ca şef de partid, a fost să țin un discurs odios despre lume, despre politica şi despre viața în general. Când am terminat, câțiva m-au întrebat între patru ochi de unde pot să-şi facă rost de nişte cagule.

Apoi mi-am luat angajamentul ca voi vorbi cu bătrânii să bage mai multe fonduri în tineret, deoarece şi nevoile noastre sunt mari, ba chiar mult mai mari. Dacă nu vor crede, vom face un concurs de băute şi le vom demonstra bătrânilor că s-au ramolit de multă vreme şi e timpul să plece şi să lase conducerea filialei unor ficaturi mai puternice.

Începea să îmi placă la sediu. Era interesant să fiu şef peste o gajca de proşti, fiecare cu defectele lor dominante. Unii se credeau deştepți, unii se credeau influenți, unii se credeau bogați, unii se credeau frumoşi, unii se credeau amunzanti... Fiecare îşi cultiva orgoliul în felul său, iar faptul că făceau parte dintr-un partid, care din întâmplare se afla la putere, îl considerau ca fiind suficientă scuza pentru comportamentele şi atitudinile lor deviante. Inconştient, ştiau că apartenentza la o turmă, le era scuza suficientă pentru a nu degenera în penibilism gratuit. Nevoile sociale le erau hrănite şi justificate de o legitimație imbecilă, iar eu eram şeful acestor imbecili.

Îmi place să am adulatori tâmpiți, care să mă întrebe vrute şi nevrute, să roiască în jurul meu cerşind o clipă de antentie, iar eu să fiu tot timpul cu privirea pierdută în sus, într-un punct spre care şi ei vor privi ca imbecilii fără ca vreodată să

înțeleagă...

Când era vorba de bani pentru betzii la partid, bătrânii erau înțelegători. Ştiam să-i iau în primire doar atunci când erau în toane bune. Intrăm în discuții cu ei doar dimineatza când se întorceau obosiți şi mahmuri de la ultimele chiohlane de prin judetzele bogate ale tzarii. Erau mai greu de abordat, dar dacă deveneam insistent acceptau orice doar ca să scape de mine. Eram un adevărat diplomat. Eram sincer cu ei, şi le plăcea asta. Le vorbeam ca unor ticăloşi, şi le plăcea asta - le gâdilam orgoliul. De câte ori aveam ocazia vorbeam obscen, şi asta le plăcea asta şi mai mult.

A băgat în partid pe câțiva din băieții de la sală. Voiam să am spate, şi totodată voiam să am certidudinea ca la toate chefurile, alcoolul cumpărat se va consuma tot, aşa cum era firesc.

Toți banii care erau pentru organizația de tineret îi înveşteam în alcool. În fond,

era singurul lucru de care tinerii aveau nevoie. Era singurul lucru pe care tinerii îl cereau. În fond, o mare parte din bastanii de la partid aveau afaceri cu alcool. Viitorul tzarii stătea în alcool. Ştiam cu toții asta, chiar dacă nu aveam voie să o spunem cu voce tare la televizor sau în ziare.

Apropo de mass-media. În plictiseală din birou mă apuc să răsfoiesc ziarele care vin în fiecare zi la sediu. În ele se reflectă şi e monotorizata imaginea partidului. Exista chiar şi un birou underground de retaliere făcut spre a calma ziariştii recalcitranți. Nu aveam acces la toate secretele, dar ştiam că exista. Aveam confirmarea şi ştiam unde să-l găsesc. L-au bătut nişte animale în aşa hal de n-a mai putut să umble trei săptămâni. A scris de "rău" şi-a dăunat imaginii unor oameni. E adevărat că la jurlanistica nu înveți nimic din facultate. Trebuie să ai nişte experiențe, ceva trăit pe cont propriu, ca să şti şi să înțelegi ce înseamnă să fi ziarist. Puterea nu

se întreține de la sine. Puterea se menține prin forță. Democrația e un mit.

Titlu mare în ziar - Începând de azi, noi intrăm în postul paştelui. Cine e acest noi? Autorul? Redacția? Eu sigur nu! "NOI" e agasant căci sigur mă include şi nu-mi convine. Impertinenta asta...

Pe aceeaşi pagină un alt articol: Lihnit de foame şi satul de reproşuri, un şomer bucureştean a omorât-o cu ciocanul pe mama concubinei sale. Conflictul a început din cauza unui cartof fiert, pe care bărbatul a încercat să-l ia din cratiță...

Exista şi un pitoresc al agresivitatzii brute. De exemplu ăştia din oltenia care au scos mortul, i-au scos inima, au făcut-o cenuşă şi au băut-o cu apa de la fântână... Cred că ei sunt mult mai simpli în manifestările lor barbare. Noi reținem violentza asta şi o transformăm în rău pe când la ei toată violentza are ceva nevinovat în ea.

Într-o zi au venit la mine în birou un tip şi o tipă, să-mi facă scandal că toți

banii se băga în băutură şi chefuri, în loc să fie investiți în chestii educative, în “cultura”.

Se credeau inteligenți.

Le-am spus că se simt intelectuali la o vârstă prea fragedă, şi dacă au impresia că o să educe tineretul țării cu banii care abia ajung pentru alcool, atunci e cazul să meargă la psihiatru să-şi facă revizia tehnica. Le-am mai spus că îs nişte depăşiți şi ar fi bine să deschidă ochii. Când am văzut că nu ajung nimic cu ei şi cu scandalele şi lamenterile lor mediocre, am început să urlu la ei. Urlam atât de tare încât se auzea în toate birourile. Mă rezumam la înjurături şi atacuri personale. În politica reală, argumentele nu folosesc nimănui. Discursurile sunt bune în filme sau în adunările cu public intelectual, dar nu în biroul meu.

Când am văzut ca tâmpiții nu vor să iasă afară, deşi i-am invitat explicit

spunându-le “să se ducă afară în pizdele mamelor lor cu tot cu ideile lor revoluționare”, am început să îi iau la palme. Pe tipa am scos-o de păr afară, iar pe tip l-am izgonit cu șuturi în rect. M-au amenințat că o să fiu dat afară, ca un asemenea comportament este de netolerat... etc. Am trântit ușa atât de tare încât a început să cadă tencuiala de pe perete. N-am auzit ce au spus în continuare. Au țipat o vreme în fața uşii, şi apoi au plecat.

Adevărul e că m-au reclamat, dar în loc să fiu retrogradad, am crescut în ochii bătrânilor. Dinozaurii odioşi spuneau că am vana! Spuneau că am coaie! Au văzut în mine potențial.

Partidul m-a trimis într-o comună să vorbesc ceva cu primarul.

Pe drum am avut nişte vise lucide. Eram treaz, mergeam pe un câmp în căldura verii şi probabil soarele sau canicula îmi dădeau halucinații. Eram într-un fel de

capăt de lume, un loc în care toată creația sta în loc şi se aude doar liniştea câmpului, viespi, albinuțe, greieri, şi câteodată vântul care mângâie pustietatea aceea idilica a unui mijloc de țară.

Se făcea că ajung într-un bar şi beam. Plictisit de conversație m-am lăsat pradă visării. Stăteam pe spate şi priveam. Doi copii se jucau cu un fel de minge. O tipă mult prea tânăra se plimba pe acolo. Era destul de aglomerat la mese. Apoi viziunea: focul. A răsărit foc din fiecare masă, un foc mistuitor care atrăgea irezistibil. Cei doi copii şi copila s-au urcat pe una din mesele în flăcări şi au început să se fută. Se futeau grotesc, fără oprire, încordați şi înconjurați de flăcări. Era teribil că un fel de ploaie nesfârşită de vară. Îmi plăcea. S-au mistuit aşa.

Apoi mă plimb cu copilul şi ne uităm, o micuță şi frumoasa biserica trona pe un deal, chiar în dreptul nostru. Eu mai intru prin biserici, copilul nu. Îi spun: "e fain

înăuntru, e un spațiu mare, fain decorat". El îmi răspunde: "ştiu!". Îl întreb cum de ştie şi el îmi răspunde: "Obişnuiam să mă fut acolo, o cunoşteam pe îngrijitoare şi ne dădea drumul noaptea să ne futem". Uite un răspuns fain, menit să ridice în slăvi Creația.

În toate filmele cu copii şi animale sălbatice, lecția este una singură: la sfârşit copilul înțelege şi da drumul animalului acolo unde îi este locul: în pădure. La noi încă Dumnezeu mai ezita, semn că a ajuns la un anumit soi de maturitate.

Te trezeşti dimineața, auzi o păsărică cântând, poate îți vei pune masca bucuriei. Ce vreau să spun aici e ca noi nu deținem nimic în puterea noastră, suntem ființe ce depind grotesc de cântecul unei păsări pentru a putea simți puțină fericire. Dumnezeu nu ne-a dat nici măcar cea mai mică putință de a fi ceva prin noi înşine. Imaginați-vă petecul de cer a lui nu ştiu care puşcăriaş. Dacă nu ar fi ferestruia prin

care se vede cerul, puşcăriaşul ar fi nefericit.

Ce rost au toate atunci când singurele rosturi sunt deja cunoscute dinaintea ta?

Liberul Arbitru a venit ca un fel de "se poate şi aşa", o alternativă firava la ce se dorea de fapt: un imens spațiu în care să existe determinat, cu foarte mici excepții, o masă finită de oameni.

Ce rost are libertatea în raport cu o serie de propoziții pe care le postulezi apriori că adevărate şi bune?

Cum putem suporta o poezie atunci când ştim că ea se termină? Cum ne putem suporta mama când ştim că este suficient de crudă încât să ne părăsească la un moment dat? De ce suportam un Dumnezeu care este suficient de crud să ne judece, suficient de crud să ne omoare şi să ne învie, după bunu-i plac?

De parcă mai contează...

Tot ce scriu recitesc şi recunosc a fi rezultatul unui spirit obosit şi aproape deprimat. De-aş putea să fixez măcar o singură propoziție concretă, care să conțină exact ce-mi doresc, în formele şi esențele cele mai exacte cu putință, aş fi un om fericit! Dar mă hrănesc cu ura celorlalți...

Am ales să lupt şi nu mă mai pot întoarce.

Stau câteodată câteodată şi mă întreb de câte resurse dispunem? Cât mai continuăm să ne pierdem în fițele tic-tac-ului, să suferim neruşinarea şi sfâşierea - existând în limitele timpului? Până când vom mai suporta totul?

Despre cum am început să-l sap subtil pe Stancioiu; putere, hotărâre, cruzime şi dispreţ; iluzia liberului arbitru; noua sclavie; adevărul şi ineficienta democraţiilor în ţările cu origini barbare; adevărul istoric şi originea marilor

puteri; puterea de convingere a forţei brute şi despre sufletul omului.

Devenisem influent, şi era timpul să încep să-l sap pe “sponsorul” Laurei, ca “amant” nu puteam să-i spun. Am făcut nişte mici aluzii nevinovate la averea lui, lucru ce a rănit orgoliul celorlalți din jur. Lăudându-i vila, răneam orgoliul celorlalți baştani cu vile. Fiecare voia să ştie că “a lui e cea mai mare”. Pentru cele spuse, în ochii lor eu eram un biet naiv, adevăratul vinovat fiind celălalt. Lăsăm în fiecare astfel de mici bombe cu ceas menite să-l rănească în mod subtil, indirect, dar sigur pe individul pe care plănuisem să-l sap.

Toți erau o haită de lupi, toți făceau învârteli, toți furau din banii publici, toți falsificau licitații pe care le câştigau doar firmele lor, dar odată trezita gelozia haitei, lupul cel gras va fi sfâşiat.

Pentru dl. Consilier Stancioiu, libidinosul care îşi făcea simțită urdoarea în

preajma Laurei, lucrurile urmau să se schimbe.

Nu arata mila, nu accepta nici o gresala, nu ezită niciodată. Aceste lucruri pot arăta celorlalți că te îndoieşti de propria ta putere. O clipă de nesigurantza poate distruge totul. Un spate întors, nu te protejează împotriva cuțitului unui asasin.

Trebuie să cunoşti conceptul de milă, să-l foloseşti în avantajul tău. Asta nu înseamnă că trebuie şi să îl practici.

Ştiam preabine aceste lucruri. Ştiam multe lucruri, şi aceastea îmi dădeau puterea să urc. Pe lângă dorința de a distruge o icoană a dezgustului general, un element al urii fata de totata această ordine aparenta, fata de tot acest sistem, fata de toată această minciună în care eram nevoit să exist, exista şi dorința de a vedea cât de departe pot să ajung. Consilierul acela libidinos întruchipa esentza urii mele. Tot ce e scârbos, tot ce e cancerigen, tot ce e nemerituos, tot ce e vampiric în țara asta exista în

acel om. Şi nu doar în el.

De când se nasc, oamenii sunt învățați să se supună, sunt dresați să accepte ordinea mincinoasa dinainte impusă prin înşelătorii, vânzări, crime şi masacre – cunoscute în istorie sub numele de “revoluții”. Dacă privim atent istoria, de la comună primitivă până în zilele noastre, nu au existat schimbări majore. Ordinea statala şi minunatele democrații nu oferă nimic în plus omului, înafară de o tehnologie avansată care permite existentza unui mai mare număr de indivizi, cât şi o mai mare putere de exterminare a acestor indivizi. Şi confortul - menit să ne adoarmă simțurile. Totodată este cultivata iluzia libertății, cu toate că mulți oameni se nasc sclavi şi singurul lor liber arbitru consta în puterea de a-şi alege stăpânul. Războaiele au rămas aceleaşi, s-a schimbat doar scara la care acestea au loc, dar în sufletul individului, războiul e acelaşi încă dintodeauna.

Sclavii au rămas aceiaşi, s-a schimbat doar viziunea lor asupra propriilor vieți. Acum sclavii au impresia că sunt liberi. Stau la cozi cerşindu-şi drepturile. Doar o ştampilă, şi dreprurile lor dispar. Nu mai poartă lantzuri de fier dar totuşi sunt legați. Ce libertate exista pentru ei? Sunt aruncați în viatza cu impresia că dacă vor munci mult şi bine se vor ridica deasupra celorlalți. Singura lor dorintza e cea de a deveni ei înşişi stăpâni de sclavi, dar din dorintza asta profita cei care sunt desemnați să îi conducă.

Ei se zbat de la naştere până la moarte să realizeze ceva. Societatea le zdrobeşte visele şi speranțele înainte de a prinde contur.

La ce te poți aştepta de la astfel de oameni? Ei, nu văd decât o umbră a întunericului, născut din pură răzbunare. De multă vreme şi-au pierdut sufletul, şi-am pierdut umanitatea. Şi-au pierdut-o e mult spus. Fericirea le-a fost furată!

Fericirea le-a fost furată de zbaterile în existentza unui destin condus de forțe obscure care distrug speranța în oameni. Nu suntem Somalia, şi nici o rezervație de indieni beți. Totuşi generații au fost duse de nas. De ce?

Şi de ce să iertăm? Pe recidiviști, nici Dumnezeu nu-i iartă.

Vampirii se hrănesc cu sperantzele oamenilor în timp ce viatza acestora arde ca o lumânare. Unii au totul cât timp unii nu au nimic. Nici măcar viatza care li se scurge în pământ, nici măcar transpirația în care se inneaca şi al cărei gust amar au să îl simtă până în clipa morții, nu este a lor.

Nenorociții care conduc cu o stupidă orbeala lucrurile spre binele lor direct şi personal, cât şi al familiilor lor, ar trebui să se gândească la generația războinica şi nesatisfăcuta care se naşte din orgiile desfrânării lor, şi să se teamă de pe acum pentru anii întunecați ce vor urma.

E o amenințare ce nu vine doar din sufletul meu. E un urlet al vidului care se deschide în toți ceilalți oameni ale căror destine au fost furate. Instinctele de lupta trebuie ascultate. E ceva din adâncul sufletului nostru, o zestre de mii de generații care ne îndeamnă la luptă.

Cea mai mare crimă este să furi cuiva destinul. Tot o mare crimă e să îți furi ție destinul subscriind din laşitate la ordinea impusă.

La partid, toți vor să fie traficantzi de suflete, de aceea trebuie să fiu în preajma lor un om fără suflet.

Toți oamenii, din prea multă laşitate, devin nişte cerşetori. În felul lor fiecare striga după ajutor, şi vor să fie ajutați. Interesant e faptul că mulți cer ajutorul unor forțe care îi depăşesc intr-u totul. Se duc în biserici, în temple, şi se roagă. Se roagă mult, cerşind de la Dumnezeu lucruri de care probabil nu au nevoie. Partea

interesantă e că uneori primesc ceea ce cer. Dar Dumnezeu nu sta şi asculta. Dar câteodată cineva stă la panda şi aşteaptă pe cineva să cerşească. Ajutorul vine, şi oamenii se bucură.

Dar nu vor şti niciodată cine i-a ajutat cu adevărat. Dacă Diavolul ți-a auzit rugăciunea şi el te-a ajutat? Şi chair dacă nu e Diavolul, ci e Dumnezeu, în final tot ce primeşti, primeşti pe datorie. Ce vor da în schimb aceşti oameni, atunci când mor şi le vine factura? În lumea asta totul se plăteşte. Chair şi ajutorul divin!

Cred în Dumnezeu mai mult decât oricare altul. Sunt chiar un fanatic. Am stofă de fanatic şi totodată de mare preot. Şi cred în semne. Acestea ne-au fost date de către el, să credem în ele, să ne ajute, să ne ghideze. Semnele sunt în noi. În dorințele noastre, în instinctele noastre. Problema nefericirii umane sta în prea multă rațiune. În pretențiozitate şi neadevăr.

Toți cauta absolutul în ceva... absolut. În ceva ce nu pot cuprinde cu înțelegerea lor. De ce o fac? Toate misterele universului sunt răspunderea noastră? Deocamdată nu. Câtă vreme vedem doar carne şi simțim doar mirosul de rahat nu are sens să căutăm un spirit invizibil, atotcuprinzător şi puternic şi răzbunător şi mâlos şi plin de contradicții şi atribute care depăşesc puterea noastră de înțelegere.

Prea puțini oameni înțeleg...

Mulți ar fi tentați să mă întrebe ce alternativa pot eu să ofer. Nu e destinul meu să ofer alternative. Nu e destinul meu să construiesc o altă închisoare a conştiințelor oamenilor. Eu nu am venit să aduc o nouă ordine. Eu am venit să o distrug pe cea veche, şi aceasta e dorința mea. Doresc să lovesc cu putere în fundațiile acestui popor, doresc să scutur din temelii această minciună pe care am importat-o crezând că ni se va potrivi, crezând că ne va aduce prosperitate cum a adus altor popoare.

Acest popor are rădăcini barbare. Acest popor ar fi putut avea un destin dacă îşi urmă cu străşnicie genele. Toți acei mari eroi ai neamului au fost nişte tirani cruzi, perverşi şi ticăloşi, care prin putere, hotărâre, determinare şi propria lor vointza de fier au asigurat continuitatea istorică a unui neam amenințat din toate părțile de imperii şi hoarde năvălitoare.

Democrația nu ni se potriveşte!

De ce să ne mințim? De ce să ne amăgim? Democrația nu se potriveşte nici unui popor care e capabil să fie atât de sincer încât să-şi invetze propria istorie aşa cum a fost ea. Şi dacă tot e să credem în valori precum democrația, atunci să-mi explice cineva conceptul de alternanta la puterea divină!

Istoria e destul de amuzantă. Încă din şcoala generală îmi plăcea istoria. O călătorie în lumea absurdului din care intodeauna concluzia pe care o trăgeai era ceva

de genul – ce bine e că trăieşti în prezent şi nu undeva în haznaua istoriei! Istoria e adevărul prezentului pe care-l ignoram. Istoria se repeta. Istoria e manifestarea forțelor în fața cărora toți suntem nişte supuşi lipsiți de putere. Istoria ne prezintă adevărata natură a omului, dezbrăcate de toate măştile absurdului, de toate măştile momentului în fața cărora o clipă suntem tentați să cădem în prosternare şi extaz ca şi în fața unui mare miting al unei întregi natini în clipele ei de glorie prefabricata.

America, un popor exterminator la al cărui rădăcini genetice stau borfaşii şi criminalii europei secolului 14. New York-ul, o colonie de bandiți şi cerşetori păduchioşi. Au inventat democrația. Ruşii, un neam de barbari primitivi împreunați mai întâi cu vikingii care i-au ținut din scurt şi mai apoi cu hoardele năvălitoare ale lui Gengis Khan, au fost intodeauna nişte despoți de frunte, totul pentru ca în secolul 20 să bage lumii pe gât epoca de aur şi reforma agrară de care nimeni nu avea nevoie.

Au inventat comunismul.

Cum au putut aceste două state, născute din gunoi, să inventeze forme de guvernământ şi mai ales cum de s-a putut să le importe celorlalte popoare prin crima, propaganda, spionaj, genocid şi mai ales război?

Răspunsul e simplu. Forța brută a vorbit dintodeauna!

Cum spuneam, eu nu vreau să construiesc o nouă ordine, ci vreau doar să o distrug pe cea inexistanta! Senzația de libertate este o trăire fragmentara, libertatea e ceva ce simți în clipa în care îți linşezi stăpânii şi-ți execuți conducătorii. O altă libertate nu exista. Paradisul a murit. Şi nici măcar acolo nu era libertate supremă.

Sufletul omului este asemeni unui ocean de emoții. Sufletul omului este asemeni unei mari agitate în timpul furtunii. De multe ori omul încearcă să facă ordine în aceste emoții, dar este o ordine falsă. Starea naturală a sufletului omului

este haosul, şi este o stare pe care trebuie să o îmbrățișăm!

Dacă tâmpiții din jurul meu ar înțelege istoria, şi-ar da seama ce înseamnă să fi preşedintele organizației de tineret, într-un partid de guvernământ, într-un popor cu origini barbare. Dacă mă vor înțelege sau nu, e mai puțin important. Pentru mine, toți imbecilii din subordinea mea sunt doar nişte furnici care ar putea fi strivite, doar nişte sclavi pe care aş putea să-i folosesc sau să-i dau afară. Doar nişte terorişti care să se sacrifice şi moară în numele meu. Alegerea este a lor.

Mulți au început să-mi devină "prieteni". Vor să se dea bine pe lângă mine, vor să câştige influentza prin mine, vor să urce în ochii mei. Nu ştiu ce cred ceilalți, dar este o scârbă să fi zeul unor imbecili. Măcar dacă nu ar fi atât de falşi, dacă teatrul pe care-l joacă nu ar fi atât de ieftin...

Poate şi eu sunt puțin paranoic. Poate nu toți au un interes ascuns, dar când

trăieşti între oameni fără suflet, e mai bine să îți omori şi tu sufletul.

Fi atent la cei pe care îi ți aproape, la cei pe care îi consideri prieteni. Nu fi niciodată prea confident cu ei, nu-ți dilua puterea împărtăşindu-le totul.

Dacă invoca prietenia, lasă-i să o dovedească. Cuvintele înseamnă puțin în fata acțiunii. Cineva, pentru a-ți deveni prieten, trebuie să fie oricând capabil să moară pentru tine! Aceasta era legea mea. Şi o aplicăm fără discriminare.

Despre chiolhanul din Braşov; o excursie cu trenul; crema politicii romaneşti; linsu-n cur intre talent, arta şi meserie oficială; grobianism, desfrâu şi impotenţă; adevărul despre modeling; mitul Zburătorului; cavalerul în armură strălucitoare dar cu cagula trasă şi despre sfârşitul copilăriei.

Aşa cum era de aşteptat, acțiunile mele au atras tot mai mult atenția superiorilor. Am fost invitat la un “chiolhan” dat de un baron local într-unul din

județele din apropiere. Toți greii urmau să fie acolo.

Am mers cu trenul la clasa întâi. Ne lăfăiam cu toții în vagoane de lux, ni se serveau băuturi fine şi mâncăruri alese. M-am apucat să bag în mine cu tupeu, dar unul dintre grei m-a avertizat să fiu cât de cât cumpătat. Nu că ar fi o risipă, deoarece "statul" plăteşte, dar ar fi păcat să mă satur în tren atâta vreme cât orgia adevărata ne aşteaptă pe domeniile baronului.

Am ieşit pe coridor la nişte discuții ieftine şi false cu câțiva dintre odioşii de la partid, dar m-am plictisit repede. Mă simțeam un intrus acolo, dar îmi jucam bine rolul. Îl jucăm atât de bine încât începeam să mă indentific cu personajul. Machiaveli ar fi fost mândru de mine şi cumva înăuntrul meu ştiam că aș putea ajunge departe, dar problema era că mie îmi era scârbă de toate aceste roluri pe care trebuia să le joc. Mi-ar fi plăcut ca totul să fi fost natural. Uram costumul acela şi voiam să spânzur pe

cineva cu cravată.

M-am săturat să mai spun ce vreau. E inutil. M-am săturat de armonia asta lipicioasă din jurul meu, de umilințele celorlalți vizavi de mine, de mine că mimez mila, dragostea, tolerantă față de ei pe de o parte, şi pe de altă parte le arăt cruzimea, hotărârea şi brutalitatea - totul după caz. Trebuiea să fiu înger şi demon, om şi animal. Puteam să o fac cu uşurință, dar eu voiam să fiu EU. Îmi jucam rolul tot mai bine, începeam să mă indentific cu personajul, ba chiar începea să îmi placă şi mă temeam că nu cumva să îmi pierd sufletul în jocul acesta. Probabil nu sufletul este cel ce contează, dar îmi era teama că masca pe care o purtam să nu îmi lase urme care vor rămâne acolo ca nişte stigmate, ca o pată de murdărie pe care nici “detergentul cel mai alb” nu o spala.

Mă mințeam cu neruşinare. Dar peste toate crizele astea de identitate negata,

mă gândeam din ce în ce mai des să dispar undeva, brusc, să las tot, absolut tot în urmă, nu ştiu, un gest radical şi fără posibilitate de întoarcere...

Voiam să îmi reamintesc cum era înainte. Voiam să nu uit că pornisem aceasta cruciadă doar din răzbunare. Nu mi-a fost prea greu să îmi reamintesc scopul meu acolo. Am vizitat doar trenul. Am vizitat compartimentele de clasa a două în care mirosea a vomă şi pişat. Am vizitat coridoarele arhipline cu studenții care doreau să-şi adoarmă simțurile în țigări şi băutura spre a rezista călătoriei, tzaranii care mergeau la piatza cu gâşte şi găini îndesate în genți şi plase, păsări strivite de sticle de lapte, saci de brânză şi borcane cu borş. Îmi era scârba şi-mi reaminteam de primele şi ultimele mele călătorii cu trenul din perioada studenției. În trecut atât fusesem de dezgustat de tren, încât am hotărât să merg pe jos acasă. Trei zeci de kilometri am mers pe jos, până când o maşină a oprit şi m-a luat. Nici măcar nu i-am făcut semn să

oprească, dar am acceptat. A fost răzbunarea mea, un fel de proclamație a independentzei mele în fata sistemului de transport.

Dar vremurile acelea trecuseră. De atunci am invatzat că e o tâmpenie să porți povara pe care nu ți-a pus-o nimeni în spate. E o tâmpenie să fi martir, e o tâmpenie să fi rebel atunci când nu ai nimic de câştigat din chestia asta. E o tâmpenie să mergi pe drumul drept şi să mori că eroul imbecil din literatură, când o poți lua pe ocolite şi să ajungi la acelaşi rezultat.

Acum eram în tren, la clasa întâi, înconjurat de o mulțime de oameni plictisitori dar favorizați de soartă. Gândul că eu stau acolo şi mă plictisesc cu acele gunoaie, probabil viitorul guvern al României, mă făcea să vărs. Îmi doream ca trenul să aibă un accident, îmi doream să ne izbim de un alt tren ca totul să se termine, dar trenul gonea monoton tăind câmpuri, dealuri, munți, sate... peisaje oarecum idilice. Când

priveam pe fereastra mai multă vreme, înțelegeam de ce romanul s-a născut poet şi totodată alcoolic. Era o oarecare poezie, tristețe şi melancolie în acea frumusetze bizară a cărei apăsare cu greu o putea cineva suporta. Era normal să bei. Erai forțat să bei. Trebuia să bei!

În viața mea nu am rezistat treaz unei călătorii cu trenul.

M-am împrietenit cu un grup de studenți care se amestecaseră cu un grup de tzarani. Toți trăgeau des dintr-o damigeană de tzuica. Am băut cu ei, am cântat, am urlat, am vomat şi m-am întors în compartimentul de lux aproape mangă. Nici nu m-am obosit să-mi şterg urmele de vomă de pe cravată. Cu ele păream mai avangardist şi totodată la modă. E la modă să te îmbraci ca o vomă.

După ce m-am îmbătat, am tras un pui de somn în timp ce trenul îşi continua călătoria. Se întunecase. Deja era noapte. Motzaiam cu ochii întredeschişi privind

cum rămâneau în urma luminile unei gări, când trenul frânează brusc zguduindu-i pe toți în vagoane. De afară se aud urlete, multe zgomote ciudate şi văd oameni fugind înspre capătul trenului. Cei din jurul meu se trezesc şi ei. Cineva deschide geamul şi întreabă ce s-a întâmplat pe unul din oamenii care fugeau înspre locul accidentului. Vorbesc câteva secunde, după care tipul închide scârbit geamul şi trage perdelele făcând o grimasă. Ridic şi eu puțin capul spre cel de la geam întrebând, mai mult din plictiseală, ce a zis ăla de jos. Tipul îmi răspunde puțin scârbit, cu o doză de plictis în glas: "S-a aruncat un tâmpit în fatza trenului. Vom întârzia vreo zece minute..."

Închid ochii şi încerc să atzipesc din nou.

În gara din Braşov ne aştepta un autocar. Nu era genul de autocar în care trebuia să pun briceagul în gâtul şoferului şi să-l amenințcu moartea ca să nu mai pună manele cât timp eram eu acolo. Era genul de autocar în care aveai video şi

puteai să te uiți la filme porno!

Am ajuns la cabana “baronului”, unde majoritatea “greilor” din partid erau aşteptați de câte o tipă superbă. Toate erau modele care voiau să avanseze în carieră.

Înainte să coborâm din autobuz au apărut câțiva fotografi şi ziarişti ale căror fete le recunoşteam din gară. Ne urmăriseră până aici, dar oarecum degeaba, deoarece nişte oameni de-ai “baronului” i-au pus repede pe fugă, iar pe cei ce i-au prins i-au bătut cu bestialitate şi le-au distrus aparatele în timp ce noi, liniştiți, coboram din autocare.

Am fost cazați cu toții. Nu era una din taberele sau excursiile care îmi lăsaseră un gust amar şi sentimente de ură în suflet. Era acolo lux serios. Toți servitorii şi toate cameristele zâmbeau, te salutau respectuos şi te întrebau excesiv de des şi excesiv de politicos dacă doreşti ceva, dacă să te ajute cu ceva. Erau acolo o mulțime de

politicieni. Se se zvonea că şi şefu' cel mare urmează să apară în curând, iar a doua zi va avea loc o vânătoare de mistretzi. Orgia se va amâna şi ea pentru a doua zi. Era vorba de prim-ministru. Am observat că multă lume făcea fără jenă referiri la acest distins personaj, folosind diminutivul sub care era cunoscut şi în presa – "Bombonel".

I-am cunoscut şi pe ceilalți tineri, preşedinții organizațiilor de tineret de prin alte județe mai importante. Nu pot să spun că erau toți nişte ratați cum ar fi fost Nelutzu, dacă ar fi fost astăzi aici în locul meu, dar nici nu reprezentau elitele în care viitoarele generații meritau să-şi pună încrederea. Pe câțiva nu i-am putut suporta din prima clipă, dar era de datoria mea politică să-i tolerez şi să nu le sparg fatza în văzul tuturor. A urmat o servire de mai mică anvergură, nu foarte oficială - un fel de bufet suedez. În servirea tineretului PSD-ist s-a pus accentul pe alcool, deoarece noi nefiind prea ramoliți, puteam bea mult mai mult decât bătrânii. Totodată din motive

de constituție sufletească, noi aveam nevoie de cantități impresionante de băutură.

Plictisit de acea monotonie oficială, de acele lucruri penibile care mă înconjurau la tot pasul, am ieşit afară în aerul rece al serii. Nu puteam rezista mult timp înăuntru. Toate acele clinchete de pahare, priveliştea acelor costume scumpe care încercau să cosmetizeze imperfecțiunea găunoasă a unor libidinoşi, acele fete minunate care trebuiau să se prostitueze fizic şi psihic pentru a trăii decent, toate acele vociferări de ocazie şi râsete uşoare mă făceau să inebunesc. Stăteam cu paharul în mâna şi simțeam ca leşin, simțeam că se scurge viața din mine. Îmi vâjâiau tâmplele, mă durea capul îngrozitor, priveam totul de undeva din spatele meu, şi ştiam că dacă nu voi pocni pe cineva s-ar putea să nu îmi mai revin niciodată... de aceea am ieşit afară pe balcon.

Trăgeam adânc aer în piept, inspirând cu sete aroma muntelui şi mirosul de

copac proaspăt tăiat. Baronul îşi extindea terenul, semn că afacerile mergeau bine. Un întreg complex turistic particular era constuit acolo. Deşi eram în inima muntelui, stradă pe care venisem fusese asfaltata, probabil din banii alocați regiei autonome de transporturi şi drumuri județene.

Încercam să ignor detaliile politice şi să mă bucur de frumusețea brazilor şi sălbăticiei din jur… măcar atâta vreme cât încă mai erau acolo.

Am dat câteva telefoane băieților, ca să verific dacă lucrurile erau pregătite. Totul fusese aranjat.

Era o noapte senină dar fără lună, şi spre a mă păstra în formă pentru ziua care urma să vină, m-am decis să ies la “vânătoare”. M-am, îmbrăcat în costumul negru al trupelor de intervenție specială, şi cu o plăcere aproape perversa mi-am tras peste cap cagula. Era trecut de miezul nopții şi cabana adormise. Nu se auzea nici un zgomot,

înafară de hlizelile şi urletele zgomotoase ale tinerilor betzi care jucau cruce pe coridor.

Aproape toate luminile erau stinse şi în timp ce escaladam balcoalene un sentiment minunat şi pervers mă umplea de bucurie. Mă simțeam în elementul meu, mă simțeam puternic, mă simțeam minunat. Sentimentul puterii politice pe care îl aveam în clipa în care purtam costumul oficial înconjurat de limbi umede care mă lustruiau nu putea fi comparat cu împlinirea desăvârşită pe care o resimțeam în clipa în care, îmbrăcat în negru, ascuns în beznă, atârnat între două balcoane, protejat de cagula şi înarmat până în dinți, spionam şi contemplam întunericul.

Afară câțiva bodyguarzi de-ai baronului asigurau paza şi protecția. Erau îmbrăcați elegant, la costum, dar fetzele, corpurile şi manierele lor erau atât de sălbatice încât nu puteau trăda privirea nimănui. Erau nişte brute! Nimic mai mult.

Îşi purtau costumele cu o aşa lipsa de demnintate încât puteai cu uşurință să le observi pistolul pe care-l țineau în buzunar, atârnând asemeni unui portmoneu. Lipsa lor de profesionalism îmi oferea confidentza şi un mai bun camuflaj.

Din întunericul balconului în care mă oprisem, priveam spre o cameră în care un bătrân libidinos şi pilit se dădea într-un mod neelegant la dama sa de companie, o tânără pe care dacă o judecai după acel corp minunat şi împlinit, puteai liniştit să-i dai peste 20 de ani, dar ale ei trăsături angelice şi ochi curați, nu puteau să aibă mai mult de 15 ani. Tipa ştia că e de datoria ei să accepte aceasta murdărie până la capăt. Ea subscrise acestui tratament ce urma să-i aducă bani, contracte, şi eventual un renume în lumea modelingului, dar... parcă acum pusă în fatza faptului împlinit, şi-ar fi dat seama de gravitatea situației pe care cu greu o mai putea suporta.

Dacă n-aş fi intervenit, m-aş fi simțit atât de vinovat încât nici Diana nu ar mai

fi fost capabilă să mă ierte. Am intrat în cameră şi l-am lovit cu pumnul în spatele moale al capului pe grăsanul beţiv. Era într-o stare destul de alterată. Nu a trebuit să lovesc de două ori ca să adoarmă. L-am lovit cu moalele pumnului că nu cumva să las urme, că nu cumva să poată bănui ceva când se va trezi. Tipă a început să ţipe dar am sărit peste ea şi i-am pus mâna la gură. I-am spus că nu îi se va întâmpla nimic rău, ci am venit doar ca să o salvez. Să o protejez. Să o apăr…

După ce îi trecuse panica, după ce câteva minute i-am ţinut mâna la gură în timp ce pe un ton calm îi explicam că nu are motive să se lamenteze, tipa s-a calmat. A stat tăcută, puţin speriată, şi a privit în cea mai desăvârşită linişte cum i-am băgat omului în gura câteva pastile de xanax şi apoi peste ele i-am turnat un pahar de wisky, în timp ce-l ţineam de nas forţându-i corpul să înghită din reflex.

I-am spus tipei că “nu m-a văzut”, şi cele întâmplate în acea noapte “nu s-au

întâmplat". "Tipul a băut mult şi a adormit." E simplu! E tot ce trebuia ea să ştie, e tot ce trebuia să spună dacă ar fi întrebată. Dar ştiam că nu va fi întrebată. Nu cred că masculului i-ar place să-şi amintească de neputința lui din noaptea de dinainte. Bărbații, la orice vârstă, sunt destul de orgolioşi când vine vorba de sexul lor, chiar dacă nu mai e cazul. Omul îşi va înghiți propria ruşine în tăcere.

Apoi țipă îmi spune că nu am salvat-o cu nimic, ci doar am amânat inevitabilul, deoarece noaptea următoare tot va trebui să-l suporte într-un fel sau altul. Stătea acolo aproape plângând, totodată copleşită de mirare şi frica. Mi s-a făcut milă de ea, mi s-a făcut milă de innocenta ei. I-am spus că nu are de făcut altceva decât să stea în preajma lui cât mai des ziua ce va urma şi să aibă grijă să-l îmbete spre seară. I-am dat nişte pastile de xanax pe care urma să le dizolve într-unul din paharele cu băutura... dar tipă a spus că totul e degeaba, deoarece dacă nu se va trage cu el, şi-a

pierdut timpul degeaba, şi nu va obține ceea ce a dorit – conctractul pentru showul de modă de luna următoare, şi ea şi familia ei aveau nevoie disperată de bani, căci altfel nici în ruptul capului nu s-ar fi băgat în aşa ceva.

Adevărul e că nu prea avea de ce să-şi facă griji în privința asta. Dacă va face întocmai cele spuse de mine, totul va rezolvat. Ea era pe factura contractantului ei, iar în ce o priveşte, acest contract va fi onorat atâta vreme cât ea îşi va executa rolul până la capăt. Neputintza sexuală a sponsorului nu este vina ei. Am încercat să o fac să înțeleagă că în politică, până şi când e vorba de sex, apare birocrația, iar dacă va învața cum să tragă sforile, aceste lucruri vor fi doar în avantajul ei.

Nu voia să ştie, nu voia să creadă şi îi venea să plângă. Mă imploră să o iau cu ea, să fugim împreună. Săraca fată... îmi era atât de milă de ea. O adolescentă care toată viatza a visat un cavaler care să vină şi să o salveze. Acesta nu a venit, aşadar a

fost nevoită să ia viatza în piept, să-şi vândă de la o vârstă atât de fragedă innocentza şi paradisul copilăriei... dar în clipa în care era pregătită să facă pasul decisiv, apar eu, acest cavaler întunecat care o salvează.

Viața e ciudată.

Aştepți un cavaler alb îmbrăcat într-o armură strălucitoare care să radieze lumina şi măreție în razele soarelui, dar din bezna nopții apare un tip îmbrăcat în negru care-şi ascunde fatza.

Exista un moment în viața fiecăruia, în care apare sfârşitul copilăriei. Nu ştii clipa în care paradisul se destrama, dar dacă priveşti cu ochiul minții şi te întorci cu gândurile în trecutul tău, întâlneşti ceva, un vis, un gând, un simbol sau un personaj care-ți arata trecerea, care exista acolo precum un semn la o răscruce. Îl vezi, îl priveşti cu nostalgie şi regret, dar ştii că nu ai de ales. Ai vrea să rămâi acolo, dar

trebuie să mergi mai departe.

Am plecat lăsând-o să plângă uşor. Nu mi-am arătat faţă.

Continuăm să escaladaz balcoanele, iar pentru o clipă, în urma mea, aud şoaptele ei. Mi-a spus că sunt singurul bărbat adevărat pe care l-a întâlnit vreodată. Sunt singurul care nu a vrut să profite de ea.

Ce ciudat. Eu ştiam că bărbăţia sta în potenta şi nu în ezitare. Copilăria are farmecul ei. Dacă era matura m-aş fi împreunat cu ea acolo şi cu sigurantza i-ar fi plăcut să fie futută de un “mit”. Să o fută însăşi Zburătorul din baladele născute din insatisfacţia sexuală a unui popor cu dorinţele furate.

Totodată mă gândeam ca Zburătorul din balada populara s-ar putea transforma într-o legendă urbană a marilor oraşe, iar eu, acolo, suspendat între etaje, eram cel mai concludent exemplu al acestei transformări. Un violator de succes şi-ar

putea lua un astfel de pseudonim şi-ar rămâne viu în supraconstientul maselor ca acel cavaler în cagula neagră care răpeşte virginitatea tinerelor fete. Nu eram sigur dacă asta ar face ca oameni să doarmă mai des cu balcoanele deschise sau dimpotrivă, să şi le închidă...

Astfel lăsăm să-mi zboare gândurile prin minte, aiurea, undeva departe. Stăteam pe acoperişul cabanei şi contemplam liniştea nopții gândindu-mă la toate micile rahaturi fără de care, trebuie să recunoaştem, viața ne-ar fi lipsită de condiment.

Totul în jur adormise.

Din când în când, liniştea era ruptă de nişte guitzaturi de porc mistretz care se auzeu pentru o clipă, doar pentru a muri din nou în depărtare acoperite de liniştea pădurii. Mici frânturi de timp rupte din enigmele pădurii. Nimeni nu putea şti

capriciile naturii, nimeni nu putea şti prin ce premoniție bizara mistreții anticipau vânătoarea de mâine...

Băieții erau acolo.

Despre vânătoarea lui Năstase şi în ce s-a transformat ea; mutilarea bodyguarzilor şi umilinţă vânătorilor; călăii Franţei revoluţionare şi necesitatea de a vărsa sânge nobil; răzbunarea porcilor mistreţi; prinderea lui Stancioiu; pedeapsirea lui şi despre cum a plâns în hohote Adrian Năstase.

M-am sculat obosit. Pentru că m-am sculat dimineatza. Uram să mă trezesc dimineatza dar a trebuit să o fac.

Bombonel venise. Era acolo. Simțeam asta din transpirația celor din jur, din mâncărimea lor, din nerăbdarea lor. Venise şeful şi toți se pregăteau să-i pupe fundul.

Voiau să o facă într-un mod spontan şi original ca să-l excite cât mai mult. Dacă ai absolvit facultatea de limbi în cur, ai succesul asigurat în politica – era ceva ce ştiau toți şi nu părea să îi deranjeze.

În câteva ore, greii de la partid împreună cu bombonel urmau să meargă la vânătoare. Ar fi pornit mai repede, dar încă erau obosiți şi mahmuri.

Era o ceatza deasă şi o atmosferă mohorâtă că un innceput de ploaie târzie care parcă nu voia să apară. Un climat ideal pentru ceea ce urma să se petreacă.

Câțiva din bătrânii de la partid au plecat la vânătoare în frunte cu preşedintele asocietiei vânătorilor, care printr-o vagă coincidență era unul şi acelaşi cu prim-ministrul. Nu erau singuri. Cu ei veniseră o groază de câini. Cabana încă era mahmura, iar eu am mers în pădure să mă uşurez în pădure. Odată ajuns între copaci m-am uşurat de costum, m-am uşurat de cravată, m-am uşurat de pantofi şi

mi-am îmbrăcat uniforma de SPP-ist.

Stăteam în urma grupului vânătorilor aşteptând momentul în care aceştia se vor dispersa. Nu a trebuit să merg prea departe. Boşorogii nu aveau condiție fizică. Dintre ei, un grup mai restrâns au mers înainte spre locul de panda dinainte stabilit, unde nişte oameni dinainte puşi, urmau să dea drumul la câteva animale care trebuiau să treacă printr-o vale strâmtă în care urmau să fie măcelărite. Vânătoarea ar fi avut plăcerea ei, dar oamenii ăştia ocupați nu-şi permiteau să piardă multă vreme căutând vânatul. Odată ajunşi în vârf, plăcerea lor era să ucidă.

Stăteau acolo baricadați, aşteptând să apară animalele. Trecuse deja o oră, dar nu apăruse nimic. Începeau să se plictisească. Se uitau nervoşi la ceasuri şi nu înțelegeau ce se întâmplă. Câinii dădeau semne clare de neliniște, dar erau struniți spre a nu speria vânatul pe când acesta ar apărea. Tot priveau în spate, voiau să latre

şi scheunau a început de frică.

Ar fi fost un moment de ezitare în care ar fi vrut să se întoarcă din drumul lor şi să lase totul baltă. Dar era prea târziu.

Câteodată, nu mai există cale de întoarcere.

Au vrut să se ridice şi să plece, dar în clipa aceea un urlet infernal s-a auzit din spatele lor, ca venit din inima iadului, din fundul pământului şi din înaltul cerului în ziua judecății de apoi. Un urlet pe care doar un demon venit din inima infernului ar fi putut să-l scoată. Câțiva din câini au înghețat de frică iar alții au luat-o la fugă, în timp ce grohituri şi urlete infernale se auzeau în spatele lor. Vânătorii cuprinşi de panică au tras câteva focuri de armă, dar pe când fumul armelor s-a împrăştiat, groaza s-a iniparit pe fetele tuturor. Au luat-o disperați la fugă în direcția opusă, în timp ce bodyguarzii împreună cu câinii care fuseseră mai curajoşi au rămas să

înfrunte urgia. O hoardă de porci mistretzi fugea înnebunită spre ei, iar din spate, urletele barbare ale unor năvălitori se auzeau venind din ceatza, apropiindu-se.

Primul rând al apărătorilor a fost efectiv strivit în copitele porcilor mistetzi. Porcii nu s-au oprit spre a-şi devora victimele. Puțini ştiau că porcii alergau spre ei terorizați de frica şi nu pentru a ataca. Câțiva şi-au revenit şi încercau să se ridice de jos, în timp ce alții încercau să-şi bage matzele innapoi în burtă. Dintre acei bodiguarzi care-şi căutau bezmetici matzele sau armele prin iarba umedă, puțini au mai apucat să vadă ce îi loveşte a doua oară. În timp ce se târau ei aşa aplecați în patru labe, din fugă lor dementa băieții îi loviră cu picioarele peste figura fără să se oprească. Câinii care au rămas întregi au fost tăiați cu topoarele sau striviți cu ghioagele pe care le aveam la noi. Un câine a sărit la mine. M-am tăvălit cu el îmbrățişat până când am reuşit să-i rup gâtul. M-am ridicat, am lovit cu bocancii în

figurile câtorva bodyguarzi semiconstienti. Câțiva erau al naibii de rezistenți, dar noi loveam fără să obosim. Priveam în jurul meu şi miroseam masacrul. Mirosea a sânge. De pe topoarele şi ghoagele noastre curgea sânge cald de animal. Bucăți de dintzi sparți erau prin iarba înroşita. Coborâsem infernul pe pământ. Venise ziua dreapta a răzbunării.

După ce nimic nu a mai mişcat, m-am uitat la ceilalți şi ne-am înțeles din priviri. Înainte de a continua urmărirea, câțiva şi-au dat jos vestele şi au rămas în pantaloni, bocanci şi cagula. Am imitat cu toții gestul lor. Ne-am mânjit cu sânge pe piepturile umflate şi goale. Arătam precum călăii din franța revoluționară, mânjiți cu sânge nobil.

Cu topoarele şi bâtele în mâna ne-am continuat urmărirea. Treceam printre crengi, printre copaci, ca nişte sălbatici războinici ai timpurilor primitive. Mergeam

încet, la pas, cu hotărâre şi ura în ochi. Dacă nu am fi avut cagule, s-ar fi văzut nişte chipuri dăltuite în piatra - nici un gest, nici o expresie. Doar o ura şi o voință de nestrămutat.

Se târau ca porcii!

Umblau în patru labe sau târau în iarbă şi noroiul umed. Priveau în spate şi vedeau călăii apropiindu-se. Urlau şi-şi grăbeau viermuiala, târâşul acela umilitor şi las, încercând din instinct să-şi amâne soarta. Ajungeam lângă ei moment în care un ultim răcnet de agonie, o ultimă urmă e vieții se făcea auzită, când noi călcam peste ei şi treceam mai departe fără să îi lovim cu topoarele din care, încă, mai picura sânge. Rămâneau acolo cu fatza în noroi şi mâinile pe ceafă, pe jumătate morți, plângând minute în şir până să-şi facă curajul de a ridica capul ca să privească liniştea din jur, întrebându-se dacă au murit sau dacă totul a fost un coşmar, o himeră, o clipă de

nebunie a fricii care i-a posedat şi a trecut.

Pe consilierul Stancioiu l-am prins când încerca să se ascundă într-o scorbură. Probabil frica îi luase mințile. Încerca să se bage cu capul înainte într-o gaură dintr-un copac. Era pe jumătate băgat, cu picioarele şi fundul rămase afară, agitându-se şi zbătându-se încercând să intre mai adânc. L-am tras de picioare afară, şi l-am ținut aşa atârnat o vreme. Urlă şi se zbătea ca un peşte scos din apă, cu capul în jos şi dând din mâini ca un bezmetic. Scotea nişte urlete de panică profundă şi pe faţă lui se întipărise groaza. I-am legat mâinile la spate şi l-am pus să seada în iarbă. Privea în tăcere, paralizat de frică, cum am adus o buturugă mare de lemn găsită pe acolo. Fără a-i da timp să gândească, doi l-au luat pe sus, şi i-au pus capul pe butuc. Un al treilea, cel mai mare dintre noi, care cara un topor cât toate zilele, îşi puse bocancul peste obrazul acestuia. Buzele îi se stâlciră într-o grimasă şi dinții imobili

voiau să se mişte iar limba lui voia să spună ceva. Matahala scuipa în palme şi şi le frecă ca să nu-i alunece. Apucă toporul cu amândouă mâinile, şi-l ridică, fiind gata să lovească. În ultima clipă am urlat spre el să se oprească. Toporul se înfipse în butuc la câțiva milimetrii de gura consilierului care instantaneu defeca şi leşinase. Aveam o idee mai bună.

L-am trezit, l-am dezlegat şi i-am dat drumul. Se uita la noi ca un tâmpit. I-am făcut cu capul semn să plece. În fond, venise la vânătoare. De ce să-i stricăm distracția? Fastacindu-se, împiedicându-se la fiecare pas, cu pantalonii îngreunați de propria urina şi propriile fecale omul a început să alerge disperat temându-se că nu cumva să ne răzgândim. I-am dat cinci minute şi apoi am pornit după el. Ne-am împrăştiat pe un semicerc mare, şi am alergat spre a-i ajunge în fatza. Alergam ca bezmeticii transpirând şi hrănindu-ne cu efortul pe care-l negam cu ura, pompând

mai multă energie în muşchi. Fugeam ca predatorii prin pădurea deasă, biciuti şi zgâriați de crengile joase ale copacilor. Câțiva porci mistreți au fost ajunşi din urmă şi începeau să fugă disperați în direcții aleatoare de torționarii lor cu cagule care apăreau din toate colțurile pădurii.

Urlete barbare începeau să se audă venind din toate părțile, iar ultimul lucru pe care şi-l aminteşte dl. consilier Stancioiu este un grohăit infernal, un guitzat lung şi puternic ca un ultim plânset al naturii, însoțit de imaginea unui porc gras, de o tonă, care fugea spre el. A dus instinctiv mâinile în față, ca şi cum ar încerca să oprească trenul pe care-l observă în ultima clipă.

Porcul lovise.

Dintr-o mişcare scurtă şi bruscă din râtul gros, animalul îl arunca pe consilier doi metri în sus şi alți zece metri în fatza.

Misiunea noastră se terminase.

Ne-am întors în inima pădurii, acolo de unde şi veniserăm. Pe primul ministru l-am găsit gâfâind, transpirat ca un animal, asudat de frica şi efort. Când ne-a auzit apropiindu-se s-a ascuns în spatele unui copac, dar gâfâia ca un animal hăituit şi l-am auzit. Oricum nu ne-ar fi scăpat. De nu-l auzeam cu siguranță l-am fi văzut acolo. Era prea gras ca să-l poată ascunde copacul.

Un om, oricât de arogant pare, intodeauna găseşte resursele necesare spre a-şi transforma privirea în umilintza, frica şi implorarea milei în clipa în care nevoia apare. Am stat în jurul lui şi l-am privit tăcuți. Stetea acolo cu spatele lipit de copacul acela şi privea în jurul lui când la unul, când la altul. Vedea doar acele cagule negre şi piepturi mânjite de sânge. Am stat şi l-am privit minute în şir, până când a căzut în genunchi, şi-a dus mâinile la fatza şi a început să plângă în hohote asemeni unui

copil mic.

Eram departe când încă am auzit urletele lui de plâns şi hohotele alea sincere şi disperate.

Despre cum adevăratul cavalerism se dovedeşte doar prin vărsare de sânge; conceptul comun al dragostei; virilitatea intre sabie şi sex; ofranda unui campion; şi dspre cum s-a îmbătat Adrian Năstase.

Când am ajuns la cabana, Laura m-a îmbrățişat şi m-a sărutat cu pasiune. Mă strângea în bratze şi nu voia să îmi mai dea drumul. A spus printre lacrimi de fericire că sunt cavalerul pe care l-a aşteptat dintodeauna, pe care l-a dorit dintodeauna. A spus că sunt campionul ei şi că sunt minunat. A spus că ce am făcut este atât de romantic, căci sunt singurul care a luptat pentru ea... dintodeauna am luptat pentru ea, încă de când m-a văzut acolo în discotecă desfigurându-l pe idiotul acela ce se uita

după ea. Da! Spune ea. Spune că de atunci mă ştie. Din clipa în care l-am pocnit pe omul ăla m-a ținut minte, chiar dacă nu mi-a spus-o niciodată, chiar dacă s-a prefăcut că nu mă ştie, că nu mă cunoaşte. Încă şi pe atunci, când era naivă şi copilăroasă, spune ea, gestul ăla îi s-a părut frumos, căci ştia că mă bat pentru ea.

Spune că îşi regretă amarnic momentele în care nu văzuse asta şi se îndoise de mine. Îşi urăşte imperfecțiunea trecutului de a mă fi privit cu alți ochi fără să se întrebe cine sunt, cum sunt, sau dacă mă cunoaşte cu adevărat. Ca să cunoşti pe cineva cu adevărat trebuie să-l iubeşti şi să-l urăşti de mai multe ori. Nu-i deajuns să iubeşti pentru a cunoaşte.

Fereşte-te de conceptul comun al dragostei pe care-l împărtăşesc oamenii simpli. Uneori dragostea trebuie să fie crudă pentru a putea trece de simplul sentimentalism.

Nu-mi venea să cred ca Laura devenise atât de înțeleaptă. Micuța fetița pe care eu o cunoscusem, crescuse mare.

De data asta Laura nu mi s-a dăruit, ci a aşteptat să o iau eu. Îi plăcea să fie trofeul unui campion. Senzația de apartenența o făcea să se simtă specială. Era atât de minunată...

Am împins-o pe pat şi am început să îi smulg hainele în timp ce ea se zbătea ca şi cum ar fi dorit să o las în pace. Pentru prima dată în viață am făcut cu adevărat "dragoste". Am stat îmbrățişați o noapte întreagă. Priveam cerul senin şi înstelat hrănindu-ne cu briza unei veri tarzi. Eram acolo în pat, îmbrățişați, fiecare cu sufletul ancorat în trupul celuilalt. Priveam spre cer fără să ne pese de gunoaiele pe care le-am lăsat în urmă, de murdăriile prin care ne-am tăvălit o vreme. În spatele nostru rămase o aventură murdară ce părea să dureze de o viață. O viață de rahat prin care am fost

nevoiți să trecem. Trăiam în acea clipă fără să ne pese de mizeriile care stăteau sub noi şi în jurul nostru.

Chiolhanul promis avea loc în sălile de mai jos, dar în noaptea aia nu mă mai interesa nimic. În noaptea aia am trăit doar pentru Laura, şi ea a trăit doar pentru mine. Nici măcar zgomotul făcut de formația aia de țigani lăutari nu mă mai putea deranja. Nu-i puteam auzi. Laura urla de plăcere sub mine, iar eu eram în extaz.

Ulterior aflasem că ministrul se îmbătase.

Voia să uite, voia să-şi şteargă gândurile alea negre, voia să-şi scoată din cap ochii ăia care ieşeau din găurile cagulelor unor calai veniți parcă din trecutul unui popor barbar, asemeni unor fantome, spre a-l prinde, spre a-l pedepsi, spre a-i da un avertisment. Nu m-a deranjat faptul că se îmbătase. Ştiam că şi el e om şi are slăbiciuni. Oricât de mult ar încerca să uite, ce s-a întâmplat acolo în pădure, îşi va

aminti toată viața.

Despre operaţia lui Stancioiu şi glumele amare ce se făceau pe spatele lui; ancheta neoficială; metodele SRI-ului; motivaţia unui securist şi despre cum a devenit el omul nostru.

Stancioiu supraviețuise, dar au trebuit să-i taie penisul. Coaiele îi erau zdrobite - au trebuit îndepărtate şi ele. Un om fără coaie nu putea exista în politică. Mai ales ca toți colegii lui de acasă de la partid aflaseră totul încă din acea seară în care a avut loc orgia de chiolhan. Acea seară Stancioiu şi-a petrecut-o la spital, pe masa de operație, cu penisul lui sfârtecat de un mistretz, sub tăişul bisturiului. Începuseră să facă glume despre el. Unii de la partid spuneau că au făcut bine că i-au tăiat pula – "o avea prea lungă şi-l încurca la mers!"

Nici o anchetă oficială n-a avut loc. În raportul medico-legist al tuturor

bodyguarzilor mutilați fizic, a tuturor politicienilor traumatizați psihic, se consemna simplu – “Accident de vânătoare”. Nişte porci, probabil în călduri, au năvălit spre ei luându-i prin surprindere. Toți au fost loviți acolo unde i-a durut mai tare. Tăcerea bodyguarzilor a fost cumpărată. Trebuiau să tacă. Campania electorală era aproape şi o întâmplare ca aceea care tocmai se consumase, strica prea mult imaginii partidului. Ce s-a întâmplat era mai mult decât penibil.

O anchetă neoficială a avut loc, dar fără rezultate. A fost o anchetă făcută cu o precauție atât de ieşită din comun, încât ne dădeam seama cu uşurință de cele ce se întâmplau şi mersul acestei anchete. O anchetă nu poate fi secretă atâta vreme cât toți se aşteaptă să se producă. Şi mai apoi, e o tâmpenie să trimiți în aceeaşi misiune sute de agenți şi totodată să le pretinzi să nu-şi divulge profilul spre a investiga din umbra.

Eram într-un bar cu băieții, undeva în Poiana Braşov şi sărbătoream victoria. O groază de indivizi solizi, înalți şi charismatici apăreau brusc pe la hotelurile din jur şi începeau să pună întrebări suspecte. Ca să nu pară ei suspecți, încercau să pună întrebările pe ascuns, iar asta avea exact efectul invers. Se dădeau de gol singuri - nici măcar nu trebuiau ajutați. Pe unul din ei totuşi l-am ajutat. M-am dus la bar să mai iau un rând, şi l-am călcat intenționat şi brutal cu călcâiul peste picior, moment în care şi-a scăpat pe jos legitimația pe care tocmai i-o arătase barmanului. În timp ce acesta se ținea de piciorul rănit, eu, politicos, mi-am cerut scuze şi am ridicat legitimația de pe jos. M-am uitat la ea făcând pe naivul şi am citit numele şi funcția prefăcându-mă mirat. Când au aflat cu ce nou vizitator aveau de-aface, toți cei prezenți în salonul hotelului au început să murmure. I-am spus să mă ierte dar a fost un mic accident şi aş vrea să-i fac eu cinste un rând de bere spre a-i trece mai repede

supărarea. Omul s-a făcut tot roşu, şi-a luat legitimația şi a pelcat şchiopătând fără să se mai intoaca.

Pe securiştii ăştia îi miroseai de la o poştă. Un bun spion nu trebuie să aibă măsurile ideale. Un securist nu trebuie să fie înalt şi să arate bine, ca orice absolvent al şcolii de ofițeri, ci trebuie să fie banal, ba chiar urât, dar nu foarte - că nu cumva să atragă atenția în vre-un fel. Dar imbecilii de la SRI încă urmau retzeta de recrutare a lui Stalin şi criterii de selecție Hitlerista.

Totuşi, pentru unul din ei, grupul nostru părea oarecum suspect. Tipul a venit la masa noastră şi a început să ne pună întrebări directe. Era lipsit de precauție şi părea că nu avea de gând să țină cont de procedura pe care toți ceilalți tâmpiți o urmau fără deosebire. Ne-am îmbătat cu el şi l-am dus în pădure unde l-am supus unui test. A trecut testul, şi a devenit unul de-al nostru. Şi el se înscrise în SRI din

acelaşi motiv pentru care îmi plăcea mie ideea de a mă înscrie în MI. Îl durea undeva de tot. Ca şi nouă, omului ăla îi se rupea de toți şi de toate. Îi plăcea să bată oameni. Îi plăcea să lovească, şi lovea ca să se descarce. Îi plăcea lupta, războiul, confruntarea, violentza pe care ți-o manifeşti vădit, pe fatza, nu din spatele unui birou, nu nu din spatele unui costum, nu din spatele unei funcții, nu din spatele unui telefon. Era un om dintr-o bucată, era un om inteligent şi cu deschidere, nu un executor împuțit al unei legi oarbe, nu un paladin care lupta ca un fanatic pentru ceva, fără să ştie de ce...

Despre întoarcerea acasă şi bătaia din tren; veriga lipsă a oricărei democraţii; ce schimba natura unui om; debarcarea lui Stancioiu din politică; filosofia omului simplu şi despre conceptul comun al onoarei şi virtuţii.

Întoarcerea acasă a fost lipsită de evenimente majore. Pe tren ne-am luat

libertatea de a bate pe toți colegii de partid, folosind rețeta standard. Costume negre, cagule şi fără milă. Am dat pe ei până ne-au apărut bătături în pumni şi palme.

Vânătăile ce le lăsăm erau un semn. Toți trebuiau să-l poarte. Trebuiau să aibă în ei frica. Trebuiau să ştie că sunt urmăriți, şi că undeva, deasupra lor, exista o putere, un supra-guvern. Trebuiau să se teamă, să miroasă a frică şi din frică să-şi execute atribuțiunile fără stângăcie.

Cultivam frica în politicieni, căci doar frica îi supune cu adevărat! Nimic nu lasă urme mai adânci. Nu exista paznic mai bun decât frica din sufletul omului.

Noi eram supra-guvernul, comisia de cenzură a moravurilor tzarii, păstrătorii armoniei, legii şi democrației. Noi eram singurii care puteam aminti celor din conducere că şi ei sunt oameni. Durerea îi cobora în rând cu muritorii. Toți erau oameni, şi trebuiau să nu uite asta niciodată!

Noi eram veriga lipsă a oricărei democrații!

Îl văd la televizor, şi arogantza nu părea să îi se fi diminuat. Câteodată stau şi mă întreb – ce schimba natura unui om? Bătaia? Frica? Suferintza? Milă în nici un caz! Câteodată stau şi mă întreb dacă am făcut bine lansându-l în viatza când aş fi putut să-l execut acolo, lângă copacul ăla...

Plânsul acela părea sincer. Dar totodată stau şi mă întreb dacă nu cumva plânsul e o eliberare atât de eficienta încât după ce regreți sincer nişte fapte comise şi plângi, ai puterea de a comite din nou acele greşeli ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat? Poate că plânsul te eliberează atât de mult, te curata de orice păcat şi de orice vina, încât după ce plânsul îți trece ai puterea de a face din nou aceleaşi păcate, cu sufletul liber, cu innocenta unui copil – aşa cum le-ai făcut şi prima oară.

Nu ştiam ce să zic, nu ştiam ce să cred. Totuşi cred că era mai bine aşa. Ce

pedeapsă mai mare poate să aibă cineva decât cea de a trăi permanent în frică? Când am plecat de lângă el lăsându-l să se innece în autocompătimire şi regret, nu am lăsat topoarele şi bâtele acolo. Am plecat cu ele, nu ne-am despărțit de ele. Acesta era un semn că oricând ne puteam răzgândi. Sunt sigur că a observat acest mic detaliu.

Speranța mea era că atitudinea acestui prim ministru, cât şi a politicienilor care suferiseră acelaşi traumatism psihologic, să se schimbe în bine. Să se schimbe prin inversarea aceea a fricii de care vorbeam eu mai demult. Ştiam că poți crea o societate mai bună inoculând executorilor şi conducătorilor frica de moarte şi de linşaj, spre a-i face să se simtă vulnerabili, spre a şti şi spre a înțelege că ei sunt instrumente ale societății şi nu societatea este instrumentul lor!

Cât despre Stancioiu şi retragerea lui oarecum forțată din viața politică, i-a adus de la sine o groază de alte nenorociri. Pentru a mai da apă la moară de vânt a

anticorupției cu care se preface că se ia la trântă, primul Adrian sau Năstase ministrul a decis să-l sacrifice pe individ. Au ieşit la suprafață toate afacerile lui necurate, toate învârtelile şi mizeriile i-au devenit publice, după care omul a fost predat pe mâna justiției “oarbe”. Ministrul dăduse mâna liberă în cazul eliminării numelui Stancioiu de pe toate hârtiile oficiale, inclusiv titlurile de proprietate şi alte posesiuni câştigate prin furt la nivel înalt şi trafic de influență.

Odată cu darea în vileag a acestuia, pe fundalul penibilului şi umilitorului accident de vânătoare, oamenii simpli au început să vadă mâna divină în toată afacerea asta. Eu spuneau că l-a bătut Dumnezeu. Eu ştiam că l-am bătut eu. Deci, prin urmare, eu eram Dumnezeu? Pentru mințile celor simpli acest lucru ar putea fi posibil... Orice lucru este posibil, dar cei simpli nu vor să înțeleagă.

Nu există bine şi rău. În schimb, exista opinie populară. Foloseşte aceste

concepte numai în avantajul tău.

Onoarea şi virtutea sunt concepte care mutilează omul şi îi ucid spiritul. Sunt doar nişte concepte abstracte care împing omul spre moarte îndepărtându-l de la adevărata să natura. Fi sincer cu tine însuți şi supune-te doar voinței tale.

Despre o excursie e munte; drumul iniţiatic; drogul sfânt şi fumul sacru; o a doua cale; un festival al vieţii; o revoluţie a minţii şi un posibil deznodământ.

Am urcat muntele împreună cu Laura şi câțiva din băieții care au mai rămas în Braşov împreună cu gagicile lor. Urcăm de mai multe ore fără să ne fi oprit, fără să fi privit în urmă. Deja se întunecase iar eu mă gândeam. Gândurile îmi zburau departe, dincolo de întunericul pădurilor, dincolo de copacii mari care stăteau acolo, pietrificați, ca nişte gardieni ai cărărilor pe care puțini se încumeta să calce.

Unii oameni vor să ne vindece. Comportamentul nostru li se pare aberant. De

parcă eu aş fi cel bolnav, cel defect, cel neadaptat.

Într-un fel e adevărat.

Suntem neadaptaţi la lumea lor bolnavă.

Dar adaptarea asta este relativă. Depinde de la care capăt al realităţii priveşti lucrurile. De ce să ne adaptăm noi la lumea lor, când noi putem adapta lumea lor dorinţelor noastre, când noi avem puterea de a schimba lumea?

Nu omul a fost făcut pentru lume, ci lumea pentru om. Suntem încununarea creaţiei divine dar cei morţi pe dinăuntru vor să ne ascundă în noroi.

Fumam iarba împreună cu ceilalţi şi mă simţeam prins ca într-o capcană, în agonia rasei umane, în decadenta muritorilor. Atingerea Laurei reuşea să alunge pe moment tristeţea şi să-mi apară ca o binecuvântare, ca o graţie salvatoare. Mă gândeam la vorbele Dianei care îmi spunea că doar sufletele nobile sunt curpinse de

sentimente de vinovăție şi doar spiritele nobile se îmbata cu durerea celorlalți.

Cu un gust amar al libertății aparente ne scufundăm în lumile noastre şi ne izolam de tot absurdul din jur. În tăcere, sufletul nostru striga ceva ce nu poate fi auzit, ceva ce nu poate fi înțeles.

Am văzut aproape totul. Oameni falşi venind şi plecând. Adevărul lor nu oferă nimic nou. Mă plimb singur prin străzile tragediei fără sfârşit şi nimic nu-mi mai poate atinge inima. Singurătatea asta uneori mă fortifica dar uneori simt că îmi sfâşie sufletul.

Aş fi vrut ca totul să fie altfel.

Doar drogurile ar mai pot salva omenirea! Ar fi trebuit să mă închin unui Mesia al Drogului, care să ne aducă un drog ale cărui promisiuni să ne încălzească inimile reci şi să ne deie sperantza.

Dincolo de oceanul negru al pădurii ne pregăteam să ardem focul sacru, şi ne rugam pentru venirea salvatorului. Dincolo de orizontul întunecat al cerului auzeam sirenele oraşului urlând cu o devoțiune traumatica a ceea ce viitorul urma să ne aducă.

Fie că te ridici, fie că te cobori, lumea se învârte în jurul tău cu acelaşi dans nebunesc, macabru.

Drogul este sfârşitul paradisului şi gloriei false. Drogul este sfârşitul mândriei omenirii. În drog nu ai nevoie de măştile egoismului şi ale mândriei. În drog toate iluziile întunecate sunt moarte. În drog vezi cel mai bine adevărul şi te apropi de ceva ce şti că ar trebui să fie sfârşitul. Atâta vreme cât trăieşti eşti condamnat la suferință şi doar moartea te va scoate din acest labirint. Deschide ochii şi priveşte ca această viață nu poate fi reală, înțelege că trebuie să laşi totul să dispară şi să meargă în iad

sau paradis, în timp ce tu te scufunzi în marea emoțiilor tale lăsându-te purtat de aburii inițiatici ai drogului.

Când te droghezi simți ca tot gunoiul dispare şi vezi, şi simți, şi trăieşti viața aşa cum ar trebui să fi ea – paradisul ăla în care poți umbli în pula goală fără să-ți fie jenă de ceilalți, paradisul în care poți să umbli în pula goală şi fără să porți cagula de teama că te va vedea şi te va recunoaşte Dumnezeu.

Lasă-mă să te duc acolo jos, mai jos decât ai coborât vreodată, să-ți arăt că realitatea nu există şi totuşi sunt atât de multe de arătat, atât de multe de văzut! Lasă-mă să te duc acolo jos să-ți arăt unde se termina viatza, unde este granita iluminării şi începutul tărâmului de dincolo! Lasă-mă să te duc acolo jos, să-ți arăt ce este înăuntru, să vezi că sunt atât de multe lucruri ce au să vină, şi totuşi e timpul să spui Adio! Te-am aşteptat pe tine aşa cum m-ai aşteptat pe mine, să ne deschidem

mințile să fim eliberați pentru todeauna, eliberați de mânie, eliberați de ură, eliberați de frică!

Aceasta e ziua ce-o aşteptam?

Aceasta e ziua ce-o visam?

Aceasta este o revoluție a minții!

Am făcut totul ca să putem sta departe de tot, să fumăm iarba şi să celebrăm gloria viitorului ce va veni. Nu întoarce spatele şi nu te teme acum. Este doar o pagină pe care o vei întoarce.

Unde e pacea sufletească pe care n-ai putut-o găsi niciodată? N-ai înțeles niciodată în ce te-au transformat şi ce au făcut din tine? Unde e paradisul pe pământ pe care nu l-ai putut găsi niciodată? Poate eşti prea orb să-l poți vedea? Crezi în ură? Crezi în durere? Spune-mi tu în ce vrei să crezi! Aş vrea să-ți pot oferi ceva. Aş vrea

să-mi pot oferi mie şi tuturor o a doua cale.

Nimeni nu şi-a ales destinul, dar vreau să-i fac pe toți să creadă că au puterea să îl schimbe.

Mi-am deschis inima şi am primit iluminarea. Fumul sacru curgea prin mine. Poate nu era ce am vrut să vină, poate nu era ce am aşteptat. Dar l-am primit şi am găsit în el fericire.

Sfârşit? (" cei-i rău nu piere "- *proverb idiot*)

- Partea a IV -a

[experimental]

"Am stat în mijlocul lumii şi le-am apărut în trup de carne. I-am găsit pe toți

beți şi între ei n-am găsit pe nimeni însetat.

Sufletul m-a durut pentru fiii oamenilor, pentru ca ei sunt orbi în inimile lor şi nu pot vedea,

Pentru că au venit în lume goi şi tot goi cauta să plece din lume"

- Ev. După Toma

Intodeauna mi-a plăcut programarea. Controlul. Instrucțiunile şi condițiile simple. Schemele logice în care oricine poate fi băgat fără milă, condamnat să se plimbe pe nişte linii, să respecte nişte condiții şi să se învârtă în nişte cicluri dinainte stabilite de mână invizibilă care a scris programul.

Oamenii sunt sensibili deoarece au conştiință, şi conştiința asta a lor este atât de uşor de rănit...

Pentru a reprograma un om, el trebuie înainte distrus. Distrus sistematic

părticica cu părticică, şters, adus la stadiul acela de care vorbeau marii mistici, punctul în care eşti pregătit să accepți inițierea, momentul în care imaginile nu mai au culoare, gândurile sentimente şi faptele morala.

Incapacitatea de a depăşii grilele în care cu toții au fost înrobiți fără milă. Deconstrucția sufletească. Ascendentul lui Hades. Plăcerea de a distruge în numele evoluției. Saturn devorându-şi fii.

Lucruri în veci fascinante pentru cei ce vor să salveze lumea. Ca să salvezi um om de la innec trebuia mai întâi să-i dai în cap ca să nu se zbată!

Porcul de Năstase mi-a furat schema cu “atacul la coaie”. A văzut că funcționează. A început s-o aplice şi el în interes personal. Când l-a împuşcat în coaie pe Sârbu, ministrul agriculturii, oare la ce s-o fi gândit?

Aş vrea să-l pot da în judecată. Pur şi simplu EU merit copyrightul! Mai apoii

toate aluziile lui sexuale pe care le face în fata națiunii în clipa în care ne pune să-i numărăm ouăle, am impresia că sunt o sfidare adresată doar mie...

Internetul ăsta îți dă nişte drepturi pe care nu ar trebui să le ai. Țin minte acum vreo doi ani, pe când aveam prostul obicei de a mă delecta înjurându-mă cu imbecilii pe internet, unul a încercat să mă intimideze - ca cine e el şi cât e el de tare...

L-am întrebat, mai mult în glumă, de unde "tastează".

Idiotul mi-a răspuns!

Am luat un taxi şi în cinci minute am fost acolo. Era la o sală internet cu mai mulți prieteni care stăteau în spatele lui şi se hlizeau ca nişte maimuțe la ce tâmpenii scria el la calculator. Din spatele monitorului l-am tras de guler până a fost cu capul peste calculator şi i-am trântit un pumn în nas. Scurt. A zburat în spate răsturnându-se cu scaunul peste doi dintre amicii lui. N-au mişcat un deget ci mai

degrabă s-au bucurat că nu au urmat ei la tratament.

Asta e adevărata intimidare - să nu şti niciodată cine e în “spatele monitorului”!

Nu te pori opri. Degeaba încerci să fugi de unele lucruri sau de unele situații. Tu fugi de ele şi încerci să te fereşti, dar în final ele ajung intodeauna la tine, de parcă ar fi destinul tău să te întâlneşti din nou şi din nou cu lucrurile de care ai încercat să fugi şi să te fereşti. E o tâmpenie să-ți negi destinul.

Ne hrănim cu ideea că avem control asupra propriilor noastre vieți.

E o tâmpenie.

Te naşti. Înveți să mănânci, să vorbeşti, să te joci cu puța în nisip. Mergi la scoală, apoi la liceu. Înveți să fumezi şi să bei. Poate faci o facultate. De obicei o termini. Apoi cauți un loc de muncă şi până la urma găseşti ceva. Lucrezi ca să-ți plăteşti taxele şi eşti fericit. După ce te saturi de aventuri găseşti un partener stabil şi

te droghezi cu impresia că e persoana pe care o căutai. Iar pe când crezi că problemele tale s-au rezolvat parcă îți vine cheful să te împerechezi şi-ți faci alte probleme. Şi tot aşa o viață întreagă apar lucruri şi experiențe noi unele după altele fără să le poți opri, până în ziua în care înnebuneşti sau mori. Şti toate astea şi le vezi urmând în viitorul tău. Te droghezi cu iluzia că vei avea o viață perfectă, fericită sau cel puțin plăcută, până când probabil ajungi să te mulțumeşti cu ideea că eşti viu.

Dar pentru ce trăieşti?

Ai avut control asupra propriei tale vieți, asupra propriului tău destin? Dacă nu poți controla nici măcar începutul şi sfârşitul vieții, cum poți controla desfăşurarea ei?

Toate aceste meditații sunt complet lipsite de sens în clipa în care te întâlneşti cu propriul destin, şi vezi şi simți şi înțelegi că în el găseşti tot ceea ce te face să te

simți viu.

Eram noaptea în parc.

Parcă eram la a şasea bere. Priveam printre copaci întunericul şi simțeam cum ceva se întoarce în mine. Ceva ce probabil am pierdut, ceva ce uitasem, ceva ce lăsasem în urmă. Mă simțeam minunat dar în acea linişte a nopții de vara, în bâzâitul neoanelor, în lumina lor portocalie, stăteam şi trăgeam adânc în piept aerul curat şi intlegeam ca ceva îmi lipseşte.

În noaptea acea am realizat că nu e deajuns să te simți fericit, nu e deajuns să te simți împlinit, nu e deajuns să găseşti pacea sufletească, ci e mult mai important să fiu EU!

Cum poate un om să înțeleagă fără să cunoască, fără să vadă şi fără să audă?

Toată înțelepciunea e ascunsă înafară de înțelepciunea ticăloşiei şi răului.

Degeaba căutați şi cercetați în lucrurile sfinte. Viziunea vă este ascunsă! Nu veți înțelege niciodată!

Se spune că ceea ce o generație accepta cu moderație, următoarea va practica în exces. Iar asta se aplică şi în cazul prostiei. Odată ce prostia e acceptată şi înțeleasă ca atribut, în scurt timp ea se va transforma în virtute.

După eşecul idiot de la alegerile locale, ştiam că a sosit vremea să părăsesc PSD-ul. Lucrurile mergeau în direcția proastă şi fără ajutorul meu.

Când s-au dat rezultatele la televior, toți aveau nişte figuri triste. Câțiva erau mirați sincer şi nu le venea să creadă. Doar eu mă bucuram vizibil. Le-am zis că oamenii ăia pur şi simplu merita să câştige. Pe lângă că au băgat în campanie de departe mult mai puțini bani decât ei, pe lângă că nu au avut instituțiile, televiziunile şi presa cumpărate, au reuşit să câştige. Le-am zis că e timpul să realizeze că pur şi

simplu, toată lumea s-a săturat de PSD. Doar câțiva bătrânei nostalgici mai votează “partidul” de dragul maimuței de Iliescu şi de dorul vechii revoluții în care nici acum nu ştim ce s-a întâmplat cu adevărat.

Porcii transpirați. Se uitau la mine ca la dracul în persoană. Țineam un amplu discurs anti-PSD, lovindu-i în clipa în care ei încercau să realizeze faptul că au pierdut detaşat. Unul dintre şefii bătrâni a încercat să deschidă gura. Înainte să mi-o zică el, i-am spus că demisia o găseşte pe în biroul meu gata scrisă şi semnata. Odată cu mine s-a desprins o gajca, băieții mei şi încă câțiva atraşi din inerție. Ultimul a trântit ușa, iar dinăuntru s-a auzit tumultul scandalului ce tocmai izbugnise.

Am mers spre sediul alianței unde era o adevărată sărbătoare.

Pentru mulți romani vestea înfrângerii pesediste a fost probabil singura bucurie.

Evident, porcii din PSD ne-au acuzat în presa că vrem să facem migrație politica. Adevărul e ca migrația asta e un copyright de-al lor. Şi la urma urmei ce-ar fi rău în asta? Cu toată orientarea lor de asazis stânga, PSD-ul prin exemplele ce le-a dat ne învața doar cum să ne vedem de felia noastră şi să ne urmăm interesele cu durere în organ fata de cei din jur. N-ar fi timpul ca odată şi odată filosofia asta de viața să se întoarcă împotriva lor?

Adevărul e că am primit mai multe oferte, dar i-am refuzat pe toți. Le-am spus că m-am înscris în "partid" doar să-mi satisfac orgoliul personal, şi să-mi testez calitățile de oportunist, dar cât am stat acolo m-am săturat de ei, şi am ajuns aşa scârbit încât mi-a pierit orice chef de politică. Demisia mea era demult pregătită, şi tot ce aşteptam eu era momentul oportun în care plecarea mea să le facă cât mai mult rău posibil – dealtfel singurul lucru ce-l meritau.

Am spus astea şi-n presa mai lovind o dată “partidul” în organe, aducându-mi şi eu contribuția de cetățean căruia îi să acrit. Sinceritatea mea a şocat. Un nou val de ură s-a ridicat în sufletele oamenilor şi a pornit să se spargă în țărmurile groase ale obrazurilor pesediste.

Totuşi mă încerca o urmă de nostalgie. Viața politică are părțile ei frumoase şi ştiam că nu voi putea sta mult deoparte. Degeaba! Aveam căcaturile astea în sânge!

Mi-a plăcut campaniile. Mi-a plăcut patosul investit în aceste alegeri, atât de către partide cât şi de către alegători. Din încercarea disperată a PSD-ului de a impune o imagine falsă a situației, de a ne otrăvi ochii şi viața cu milioane de postre albastre şi sloganuri desprinse de realitate, doar spinii din trandafirii lor erau sinceri. Nu toate sufletele pot fi cumpărate.

Pur şi simplu erau depăşiți.

În contrast, campania alianței mi se pare bine gândită. Oamenii sunt naturali şi-şi băga pula în toată vopseaua cu care PSD-ul tine atât de mult să vopsească realitatea. Şi nu ştiu de ce, când văd ardeiul ăla iute de lângă sloganul “arde-i pe corupți” mă gândesc că s-ar potrivi de minune în anusul unui arogant. Ştiu eu cine...

Toți vor să-ți pună ştampila. Toți vor să te bage într-o matriță şi să-ți lipească cu scuipat o etichetă de frunte, mai mult de teama că ar putea să nu te înțeleagă. Totul trebuie catalogat, explicat şi pus la dosar.

Mă duc la un interviu de angajare şi porcii ăia ipocriți îmi dau să completez un test de 480 de întrebări, ca să ştie ei dinainte ce fel de individ angajează în firmă.

Tâmpiții...

Nu le era mai uşor să mă întrebe pur şi simplu? Dacă poți minți în CV-uri,

interviuri sau simple discuții, cu siguranță că poți să minți cu uşurință la mai mult de 480 de întrebări!

Nu mă deranjează ideea de testare psihologică la angajare, cât mă deranjează testul în sine. Testele astea îs făcute pe un etalon de populație medie, orizontală, îndobitocita şi perfect adaptată unui univers futut în care nu mai exista sclavi şi stăpâni dar exista şefi şi angajați. În clipa în care nu ai una din calitățile cetățeanului perfect, automat eşti detectat şi depunctat prin aceste teste. Discriminare, selecție sau nazism? Nu mai contează. Evidenta e tâmpenia de a fi sincer!

Adică ce pula mea?

“Ai chinuit animale?”

“Ai simțit plăcere când ai făcut-o?”

Astea-s întrebări la care trebuie să răspund? Au încurcat testele mele

psihologice cu cele cerute la un abator? Cine n-a chinuit animale când a fost mic? Cruzimea e adânc îngropată în genele umane! Cine n-a simțit măcar o dată plăcerea chinuind o ființă vie, e un om fără suflet!

Cine n-a chinuit o ființă vie măcar din curiozitate e un om şters şi lipsit de personalitate. Doar torturând şi luând viață ajungi să cunoşti şi să apreciezi viul. Un bun doctor e şi un bun măcelar. Oricine ştie să ofere plăcere, e totodată un bun torționar.

Cunoaşterea e unul din stâlpii puterii. Prin cunoaştere poți schimba universul. Majoritatea nu vor să ştie nimic. Au impresia că e suficient să ai "credința"!

Apropo de curiozitatea cruzimii...

Îmi amintesc cum mai demult am incendiat un enorm muşuroi de furnici dintr-un stejar bătrân, aproape uscat. Am stat acolo peste patru ore incendiind,

picurând plastic topit sau zmoală peste bietele insecte care-şi trăiau apocalipsa. În acele ore am învățat mai multe despre furnici decât în tot atâtea ore de documentar. Nimic nu se compara cu experiența personală.

Un Dumnezeu, ca să dăruiască trebuie mai întâi să ia, ca să să iubească trebuie mai întâi să urască iar ca să ierte trebuie mai întâi să condamne!

În fine... Important e că am obținut job-ul. La test am mințit ca un porc, iar la interviu am zâmbit ca o maimuță. Reprezint angajatul ideal! Plin de "atribute"...

Încet încet, toți cretinii din jurul meu vor avea ocazia să mă cunoască.

Colegii de servici. I-am numit "grupul vesel".

Toți par veseli deşi mocnesc în ei nefericirea. Ceva lipseşte în viața lor şi de aceea încearcă să se drogheze cu veselie. Îşi umple timpul cu hlizeli trase la o bere.

Nu sunt bucuroşi. Sunt "veseli". Te saturi de ei dinainte de a-i cunoaşte. Nu

suportă oamenii profunzi şi nici nu le place liniştea. Când încerci să le spui ceva serios, ți-o întorc cu o glumă de-ți piere cheful de discuție.

Tot mă întreb, de ce fug ei? De ce se ascund? Ce pot ascunde în ei atât de negru încât să le fie teamă să-şi dezvelească şi să-şi arate sufletul? Dacă vrei să le cunoşti interiorul trebuie să fi un bun chirurg. Trebuie să-i dezbraci încet de toate armurile şi paravanele pe care ți le arunca cu masca zâmbetului şi neseriozității. Trebuie să tai şi să smulgi toate aceste straturi de la suprafață, şi mă întreb... pentru ce? Ca să descoperi un suflet mic, chinuit, torturat, îngropat într-o minciună precum o haină atât de veche încât şi el a uitat că o mai poartă?

Nu ştiu de ce am ales să fiu într-o astfel de firma, într-un astfel de mediu, simulând un profil de om banal doar pentru a mă infiltra că lupul intre oi. Inițial am crezut că e dorința de schimbare, dar în scurt timp am devenit conştient de

adevăratul meu motiv: Cruzimea. Sadismul! Dorința de a stăpâni. Dorința de a domina, de a purunci şi de a supune.

Îmi place să văd în jurul meu oameni lipsiți de apărare.

E o plăcere psihică. E plăcut să-i vezi depăşiți de situație să le citeşti gesturile dezorientate care le trădează neliniştea, încercarea patetică de a se retrage “onorabil” dintr-o bătălie gata pierdută...

Ce tâmpiți. Câtă plăcere îmi dă nesiguranța lor! Câtă voluptate pot să resimt în clipa în care le arăt adevărul şi ei, încă o dată, vor să fugă şi să-şi ascundă neputința în fața lui! Cuvintele mele sunt sărace. E o senzație ce nu poate fi descrisă. E un gust cu care începi să te obijnuiesti şi de aceea cauți mai mult şi mai mult încercând să depăşeşti limitele decentei şi să le încalci cu tot mai multă brutalitate teritoriul prin gesturi, vorbe, cuvinte, mod de a fi.

Este plăcerea de a intra cu bocancii în viețile lor fragile!

Mulți ar putea să mă considere un laș.

Dar care e plăcerea sadistului în clipa în care victima nu-şi joacă bine rolul? Şi cine poate juca mai bine rolul unei victime decât acei care au exact profilul unei victime? Innocentii, ignoranții şi optimiştii sunt victimele perfecte. Suferințele par să nu-i doboare. Suferă mult dar totodată rezista mult, deoarece îşi schimba starea de pe o zi pe alta cu o resemnare venită din acea innocenta naivă a omului incapabil să se adapteze la ticăloşiile de zi cu zi. De fiecare dată când îi loveşti îi doare la fel de tare. Nu se adaptează. Victima perfectă e cea lipsită de apărare.

Zdrobind un om puternic simți plăcere ca luptător sau cuceritor, dar nu ca sadist.

Asta e motivul pentru care mă leg de oameni slabi.

Victima perfectă e cea din biroul meu.

Toată sensibilitatea şi neputința lor îi face duioşi.

Exista plăcere în umilință aşa cum există plăcere în dominare. Intodeauna Diana va găsi ceva nou cu care să mă surprindă. De data asta, pentru un moment am crezut că are puteri paranormale.

Stăteam în fața ei, în lanțuri, imobil, cu mâinile şi picioarele depărtate. Îmi mângâia formele cu o tandrețe nespecifica ei, până când de-odată începe să mă pleznească apăsat peste tot corpul cu palmele ascunse în mănuşile ei negre. M-a piscat şi m-a pleznit, când uşor, când mai tare, ore întregi în care eu nu putem să fac nimic, decât să îndur. Mă zbăteam în lanțuri iar când simțeam că nu mai rezist acele tachinări odioase, Diana se apropia de mine ca şi cum voia să mă sărute, iar când

gura mea însetata voia să-i guste buzele cărnoase, ea îşi trăgea fata şi şi-o punea lângă urechea mea respirând uşor şi mângâindu-mă pe cap cu consolare, ca pe un copil naiv care doreşte să ia ceva ce nu poate avea niciodată. Apoi începea din nou să mă pleznească în cele mai neaşteptate locuri alternând cele mai neanticipabile ritmuri.

La un moment dat s-a oprit, m-a privit şi mi-a spus: “Fi atent aici”. Şi-a scos mănuşile, şi-a frecat palmele una de alta. Apoi mi-a prins cu mâna dreaptă sexul, după care m-a întrebat: “Simți asta?”. N-am apucat să-mi dau seama la ce anume se referă. Mi-a pus mâna stângă pe abdomen şi a început să mă apese cu putere. În clipa aia am simțit. Unul din cele mai puternice orgasme pe care le avusem se dezlănțuia în mine precum o furtună, venind de nicăieri. Nu credeam că în doar două coaie poate să încapă atâta sperma câtă a ieşit din mine atunci...

Iată o poveste interesantă.

Un pastor reformat s-a dus în junglele din Africa să-i pocăiască pe băştinaşi, să le arate drumul spre adevărata credinţă; dar cât a stat în jungla aia împuţita s-a îmbolnăvit de malarie. Când s-a dus la un spital în cel mai apropiat oraş, un negru l-a înjunghiat şi i-a furat geanta cu actele şi puţinii bani pe care-i avea la el. A suferit doi ani din cauza unei boli netratate.

Totuşi nu s-a învăţat minte.

Peste câţiva ani tipul îşi redescoperă vocaţia de misionar şi se duce într-un sat din România să împartă revista congregaţiei sale. Acolo un fecior beat îi da în cap pentru un pachet de ţigări pe jumătate gol.

Cât de goală ne-ar fi viaţa fără aceste personaje pitoreşti al căror unic scop în

viață e să se rateze constant, spre a ne lăsa nouă prin asta un exemplu viu, o lecție plină de înțelepciune, la ştirile din fiecare după-amiază?

Laura Andresan. O femeie care a înțeles că respectul de sine nu-i aduce bani, iar faima nici atât.

Studiind puțină zoologie mi-am dat seama de ce majoritatea fetelor virgine îşi ratează prima experiență sexuală.

Se întâmpla în special din cauza proastei alegeri a partenerului. La o situație în care hormonii neîmblânziți şi sălbatici din corpul lor îşi cer tributul, femela virgina se simte atrasă în special de acei masculi ce întrunesc toate atributele ticăloşiei. În lipsa lor de echilibru chimic, virginele se simt atrase de indiizii rai, violenți, duri, bețivi, murdari, insensibili, cruzi şi colerici. Corpul acestor indivizi secretă în cantități industriale hormoni animalici, de care virginele se simt atât de mult atrase, chiar şi

fără vrerea lor.

Ratarea sexuală a virginelor se produce întocmai ca şi la animale. Toată lumea ce a avut caine ştie preabine cum cățeaua se lăsă uşor la prima împerechere şi nu aplica nici un criteriu de selecție a partenerului...

De ce e aşa de greu să iubim şi să înțelegem?

Cândva cu toții se vor trezi. Ştiu, şi asta şi mă sperie, mă sperie încă de pe acum gândul la fețele lor tâmpe şi stupefiate în clipa când toți vor înțelege şi-şi vor da seama cât de orbi, tâmpiți şi proşti au fost ei cândva.

Pentru mulți va fi prea târziu.

Toți vor suferi!

Într-un fel înțeleg tot sistemul şi pe toți aceia care îi transforma pe oameni în sclavi ascunzându-le fericirea. Nimeni nu poate nega faptul că în orice păcat exista o

voluptate extraordinară, iar dacă n-am interzice micile plăceri ale oamenilor, cu siguranță că ei s-ar plictisi de ele şi apoi le-ar căuta pe cele mari.

În contextul moral al vremii sale, până şi Caligula era un sfânt.

Ca să mai fac rost de ceva bani, m-am gândit să scot o revistă. O revistă pornografică. Evident, revista va trata dulcele aspect al sado-masochismului, un domeniu neacoperit de piață pornografica şi de proastă calitate din România. Şi chiar așa... ce-şi imaginează unii? Că e deajuns să vezi o pereche de silicoane lucioase intre lumini ireale ca să te exciți? Dacă doar revistele gen Playboy ar da tonul în sexualitate, omenirea s-ar stinge în două generații din lipsă de urmaşi. Dacă ar excita doar frumusețea, toți şi-ar zborşi cu sperma televizoarele.

În cinstea Dianei revista se va numi “Mistress Diana”. Când i-am făcut public planul meu, nu doar s-a bucurat, ci chiar mi-a spus că, eventual, mă va ajuta cu nişte

articole.

În fond cum poți găsi plăcere într-o simplă tăvăleală? Oare nu înțeleg oamenii ca două mari forțe exista în univers? Una care primeşte şi una care dă? Şi cel ce alege să intre în rezonanță cu acest univers plin de majestate şi teroare nu are altă şansă decât cea de a călări intens aceste forțe, de-a sări de pe un cal narvas pe altul şi de-a lua şi-a arde cu focul necontenit al sufletului tot ceea ce e în jur şi poate să ardă?

Sufletul este o povară.

Nu poți să scapi de această povară aruncându-te în iluzia echilibrului şi-a mântuirii. Toți cei ce au căutat să fugă de viață au sfârşit prin a-şi pierde sufletul.

Am văzut un suflet pierdut într-o dobitocie extatica şi-o fericire imbecilă. Un corp inert şi imun la mişcarea din jur. Un trup fără suflet şi-un zâmbet gol, deci fericit. L-am văzut în multe locuri. În manăstiri şi snatorii. Locurile pierzaniei

extreme. Alternativa convenabilă a tuturor celor ce vor să fugă.

Mântuirea terestră e o minciună convenabilă. La fel şi sexul. Nu simți forțele creşterii şi ale scăderii decand transfornandu-te tu în ele. Nu există plăcere în simpla tăvăleală. E doar un instinct mort, o frecare ancestrala menită să împreuneze semințele vieții. E ceva simplu şi animalic. Nu e nimic uman!

A ucide pentru pace e ca şi cum te-ai fute pentru virginitate.

La ştiri, coreanul răpit de terorişti părea destul de sincer când spunea că nu vrea să moară. Dar că până acum, un singur om nu poate sta în fața voinței unei întregi națiuni.

Totuşi mă cam fute cenzura asta. De ce e ascuns adevărul? Trebuia să arate întreaga casetă. Nu prea des ai oczia să vezi o decapitare. Mai demult o execuție era un spectacol public.

Cu ce-am evoluat? Oamenii mor la fel.

Ce s-a schimbat? Ne e ascuns adevărul! Cuvintele nu dor atâta vreme cât nu ne ating. A murit un asiatic. Ce pagubă! Unul mai puțin. Cine-i va simți lipsa? Rudele? Familia? Eu cu siguranță nu.

Dar când vdem un cap desprinzându-se de trup cu o aşa uşurință, inconştient, te gândeşti că ar putea fi capul tău. Abia atunci percepi diferența.

Trebuie să ne fie clare o groază de lucruri. Pentru ce ne naştem? De ce trăim? Pentru ce murim? Majoritatea oamenilor nu-şi pun această întrebare. Considera viața lor ca pe un drept suprem cu care s-au născut. Ei bine, se înşeală, şi e de datoria tuturor celorlalți să le arate că se înşeală.

Unii mai au un sentiment interior sau o clipă de iluminare în care parcă simt şi văd şi înțeleg totul, dar majoritatea colcăie în beznă şi cauta mâncare. E de-a draptul

scârbos. Până când toți vor face aceleaşi greşeli? Până când toată istoria se va scrie în acelaşi fel urât, dizgrațios, criminal, ilogic şi corupt? Totul e putred şi nu se găseşte nici un leac. Cine poate să judece o omenire oarbă? Cum pot fi ochii lor deschişi?

Vis1: Goliciune divină şi un negru perfect acopereau întunericul. De fiecare colț al cerului atârna un înger şi de fiecare înger atârna zece mii de oameni. Pământurile şi apele se închina doar mie şi nu intraznesc să mişte decât la comanda mea. Iar eu am zis - fie ca acest pământ să se cutremure. Sub fiecare munte zace un demon uitat, obosit dar totuşi mânios.

Abia a şaptea zi planetele se vor alinia şi soarele va arunca ultima lui raza de

lumină. Întunericul răsare. În jurul tronului pământului toți se vor uni şi vor sta. Bărbat, femeie, copil sau bestie – stați şi ascultați înțelepciunea mea divină, căci eu sunt totul şi tot nimic. Sunt vizibil şi totuşi nevăzut. Dincolo de stelele de dincolo imperiul meu ascuns aşteaptă, departe şi ascuns bine de ochii geloşi ai tuturor. Proclam aceste trei domensiuni ale mele!

Vis2: Dintre toate ascunzişurile întunericului răsare un duce care stăpâneşte în necunoscut. Văd palatul meu din carne şi-un rău de suflete în interior. Gărzile mele - sufletele războiului.

Între întuneric şi lumina, între timp şi infinitate se afla tărâmul meu. Mă închin niciunui zeu şi zeu nu sunt. Nu spun adevăr şi totuşi nu mint. Deşi pieptul meu poarta o imima, aceasta nu-şi serveşte scopul de a-mi aduce viața, căci iubirea şi ura pentru mine sunt doar praf. Sunt fără mişcare şi totuşi stau în timp. Sunt din

substanță şi din aer, sunt o poveste încă nespusa. Nu sunt mort şi totuşi dorm, nu aud şi totuşi nu sunt surd. Mâinile mele pot crea şi distruge. Sunt rege şi sunt cerşetor. Sunt ceea ce voi numiți Destin.

Nebunia lunii pline. Întuneric, vârcolaci şi vampiri. Aburi ieşind noaptea din văile întunecate, în inima pădurilor negre. Linişte apăsătoare, plenitudinea vieții şi puterea meditației adânci.

Poți să înțelegi aceste lucruri doar în nopțile de decembrie în care răsare luna plină şi-o vezi mai mare ca niciodată.

În singurătatea iernii şi-a nopții, frica de întuneric dispare. Nu viul te înspăimântă ci tenebrele morții ce ies din sufletele preapline şi îmbrăcă trup de coşmar spre a răpi prin frică mințile celor slabi. Un crâng văzut în depărtare ca o pată neagră într-o mare de alb, un copac bătrân cu o formă chinuită, ciudată, şi vântul

care mişca scheletele pădurii - toate acestea pot lua forme înfricoşătoare, iar în clipa în care frică începe să ți se strecoară în suflet, tocmai certitudinea singurătății este cea care te salvează.

În jur nu e nimeni.

Totul pare mort.

Mergeam prin desişul negru de ore întregi. Picioarele-mi erau înghețate şi mâinile-mi sângerau zgâriate de copacii şi crengile de care mă apucam în urcuşul interminabil. Picuri roşii cădeau în urma mea scurgându-se în zăpadă adâncă ce sclipea în lumina slabă a stelelor.

Priveai în negrul nopții de deasupra şi simțeai tot frigul şi întunericul cosmosului cum apasă asupra ta făcându-te să te simți așa cum eşti, insignifiant, minuscul, la mila marilor forte dezlănțuite ale naturii înghețate. O picătură de

căldură care sfidează domnia terorii albe.

Nu există durere.

Când am ajuns în vârf mi-am dat seama de ce am făcut tot acest drum. Un vânt infernal matura coama muntelui inghetandu-mi tot sângele în mii şi mii de cristale mici şi roşi ce înțepau fără milă în nervii care refuzau să mă mai asculte. Priveam luna şi nu puteam să mai mişc. Eram fermecat, căzut în puterea unei vrăji misterioase, privind la iluminatorul cerului ce scalda toată marea de gheață din jurul meu într-o lumină ce părea cu adevărat caldă. O muzică divina cobora din urletele vântului napraznic. Am stat acolo şi am privit până când astrul a apus. Abia când s-a ascuns în spatele munților din zare am putut să mă mişc din nou. Tot frigul din mine dispăruse. Mă simțeam minunat. Parcă natura mă primise în sânul ei, mă ascundea în venele ei pline de energie şi viața.

Sunt prea multe lucruri pe care le-am pierdut. Ne-am depărtat prea mult de la adevărata cale. Natură e gata să ne primească innapoi dar noi o uităm, o renegam şi o ucidem.

Iarna toți oamenii sunt bolnavi şi dau vina pe frig, pe căldura, pe microbi, pe condiții de viață, pe mâncare, pe medicamente; unii pe alții şi pe Dumnezeu în general. Oare nu boala lor e semn că drumul pe care au luat-o e greşit? Dacă boala, durerea, decăderea, ar fi ordinea naturală a universului, nimic din ce vedem în jur n-ar fi existat.

Unde vă este calea, adevărul şi viața?

Toate atributele pe care noi le consideram dizerabile pentru o persoană sunt o minciună cu care ne hrănim din lipsă de ocupație. La o anumită vârstă, toți gândesc că vor ajunge undeva, departe, şi astfel vor lauda acele calități care, în concepția lor,

ar duce pe drumul afirmării şi strălucirii personale.

Merg la scoală, învăț bine, intru la o facultate bună, iau bursa, mă implic, sunt activ, apoi am un job bun asigurat. În doi ani sunt avansat şi tot aşa merg mai departe, mai sus... şi mă întreb până când? Idiotule! Până unde?

Oare nu gândim calitățile doar raportându-le la vanitate, la egoismul nostru? Calitățile sunt ceea ce considerăm noi că ne lipseşte. Nimeni nu e mândru de bogăția să. Ar fi culmea. Dacă ai fi mândru de ceva ce ai, ai fi un om fericit. Dar de ce să nu-ți complici destinul dorind altceva?

Atributul e o calitate a individului. E descurcăreț. Învață bine. E frumos. E deştept. Are bani...

Oare când va fi ridicat în slăvi acel om care doar "exista"? Acel om care trăieşte viața aşa cum e ea în fiecare clipă, şi nu cel care încearcă să țintească spre un țel

îndepărtat, visându-se şi masturbându-se cu ideea ca într-o zi va avea puterea să steie mai sus şi să se răzbune pe toți cei ce l-au determinat să aleagă acest drum greu, pe care dealtfel îl urăşte şi-l face în silă?

Şi mai apoi toți oamenii mari au înşelat destinul.

În piața cireşele cu viermi sunt mai ieftine. Ce prostie! Viermele din cireaşa e echivalent cu un certificat de calitate - cineva a gustat înaintea ta şi i-a plăcut! Şi-a plăcut atât de mult încât a decis să rămână în veci acolo.

Cu cât te porți mai deampulea cu cineva, cu atât el încearcă mai mult să-ți facă pe plac, să îți intre în grații. De parcă... e o datorie să fi plăcut de toată lumea! Aşa de uşor pot fi unii folosiți.

Sunt atâtea căi de urmat, atâtea moduri de a găsi fericirea...

După opt ore de munca nu mai eşti bun de nimic. Eşti doar o legumă stoarsa de

zeamă, o coajă inertă în care ultima seva ce-a rămas e acolo ca să-ți amintească că eşti sterp, când ai putea fi plin de viață. O lămâie stoarsă, o portocală strivita, fără zeama şi totuşi acră.

După ce orele de munca s-au scurs, nu-ți mai doreşti nimic, decât să ajungi acasă, iar în momentul în care ieşi din autobuzul aglomerat şi te apropii de cuşca ta, fără să vrei, devi fericit. Fericirea unei promisiuni împlinite.

Problema oamenilor e că au prea mult timp liber. Ca să faci pe un om fericit trebuie să-i răpeşti cea mai mare parte din timp, să-l storci de viață, şi apoi să-i oferi un mic dar. O atenție. Un cadou. Un salar. O primă. Un concediu. Fă asta şi el va fi extraordinar de fericit, iar în acea clipă în care abia dacă mai poate să gândească va crede că a meritat efortul. Până şi calul, seara, când se întoarce de la câmp şi primeşte o mână de fân, va avea sentimentul că nu a tras la jug degeaba!

Oamenii sunt atât de ieftini... Ce diferență e între ei şi vitele câmpului? Pe lumea asta totul e pe dos.

Adevărul e ca viața fără durere n-are gust. Aşa suntem creați să putem aprecia fericirea doar în pauzele de tortură. Repede ne plictisim de liniştea fericirii şi căutam inconştient cruzimea. Fără să vrem, sau căutam plăcerea de a oferi durere celorlalți. De parcă fără suferință nu ne simțim destul de vii.

Am citit undeva ca porcii au un orgasm de 30 de minute. Pe lângă asta, porcii nu pot să privească în sus. E ideal să fi porc. Lucruri concrete!

Şi mă întreb, de ce carnea de porc are gust bun? Pentru că porcul e mai aproape de constituția noastră, şi în consecință sufletele ne sunt similare cu ale lor? Unii ar putea spune că porcul e inferior, dar aici vin eu să-I contrazic. Ce ştie porcul de ce se-ngrasa? Ce ştie omul de ce trăieşte pe pământ? Până la urmă, care e mai înțelept?

Toți se bat pentru câțiva metri de troacă, şi se calcă în copite unii pe alții. Şi pentru ce? Pentru a fi mai aproape de troaca binecuvântată şi a gusta mai mult din latura sfânta!

Lângă troaca binecuvântată sfințenia nu are nimic de-aface cu Divinul. Sfintnia e halca la care visează nesătuii. Desăvârşirea şi binele suprem e cea ce nu poate fi atins de cei din jur. Sfințenia e desăvârşirea depravării şi împlinirea simțurilor la care porc fiind nu poți ajunge.

Caligula era un sfânt.

Dumnezeu poate fi oricine.

Fiul lui Dumnezeu? Vecinul de vizavi.

Duhul sfânt? Un trend la modă.

Un om născut şi crescut într-o condiție precara e intodeauna un mic ratat. Un

mic ratat îşi va compensa lipsurile printr-un exces de personalitate, iar aceste excese exista pentru a răni pe ratații din jur. Aici e un paradox al gloatelor. O prea mare depersonalizare a indivizilor poate duce la dezastrul grupului, dar la fel o excesivă manifestare a micilor orgolii individuale va dăuna grupului.

Nu exista echilibru.

E doar un haos în care suntem forțați să ne zbatem.

Zilele astea m-am gândit la sex mai mult decât era normal. Probabil din cauza căldurii. Totuşi n-am gândit în zadar. Am tras o concluzie importanta. O fată care nu vrea să-ți sugă pula trebuie imediat părăsită. Oare la ce nivel de intimitate poți să ajungi cu o asemenea fată? N-o ia în gura din inhibiție? Din scârba? Din orgoliu sau din frica? Din teamă de a nu se simți umilită?

O astfel de femeie n-are nici o scuză. E valabil şi pentru bărbații care nu-s în

stare să lângă o pizdă.

În continuare lumea mă acuză. Pentru violența mea. Pentru nesimțirea mea. Pentru indecenta de a publica nişte gânduri trăiri şi fapte cât se poate de reale. Pentru incapacitatea de a-mi cenzura pornirile brutale în fața celor ce merită durerea pe care din preaplinatudinea mea o împart, precum statuia justiției legată la ochi loveşte cu sabia în stânga şi în dreapta.

Cu ce drept vin ei şi mă acuză?

Au simțit ei puterea şi gustul ei? Au trăit ei sentimentul invulnerabilității şi a puterii absolute? Când simți în toate fibrele tale o lavă care vine şi curge dintr-o forja care arde necontenit, a cărei simplă dogoare poate devora trupuri şi suflete?

Gustul nemuririi intodeauna va ispiti.

Dar într-un fel îi înțeleg. Îi copleşeşte durerea. Durerea de care nimeni nu

scapă. Niciodată. Sau inutilitatea, sfârşirea, sentimentul morții lente, clipa de revelație în care simți şi vezi cum vitalitatea te-a părăsit şi eşti TU singur, un nimic uşor de strivit dansul nebunesc şi macabru al lumii şi-a universului care se răzbuna trecând pe lângă tine, neținând cont de ideile tale, strivind fără milă tot ceea ce ai crezut, ai venerat, ai gândit sau ai iubit vreodată!

Şi slăbiciunea are armecul ei. Dar dacă treci cu bine peste o clipă de slăbiciune păstrându-ți sufletul intact nu devi mai bun, ci dinpotriva! Când vei avea în nou puterea, vei lovi şi vei strivi cu o brutalitate fără seamăn, cu o ura şi inconştiența ce te va speria chiar pe tine. O clipă te vei întreba: de ce faci asta? Şi cumva răspunsul vine imediat. Sfidare, răzbunare sau frustrare? E tot ceea ce avem. E tot ceea ce rămâne. O forță odioasa de dincolo de timp şi spațiu, dincolo de educație şi de gene, dincolo de indivizi şi popoare ne trage în jos, innapoi în pământul împuțit şi blestemat din care în

durere, efort şi chinuri, viața s-a încăpățânat să apară.

Viața nu înseamnă echilibru.

Viața înseamnă forțare, lupta şi ura. Perpetuă luptă a corpului cu forțele haosului din jur ce vor să-l descompună. Perpetuă luptă a ideilor cu cei ce vor să le combată. O luptă pentru toți dinainte pierdută... şi totuşi, noi toți luptăm.

Câteodată am impresia că toți misticii şi filosofii care au predicat şi-au căutat echilibrul au murit mai proşti decât au venit pe lume.

Cum poate un om dăinui prin ceea ce face, prin ceea ce realizează el într-o viață de muncă, lupta şi perseverența? Cum poate o operă să sfideze timpul? Doar rămânând în veci absurdă şi de neînțeles! Dar e aşa ceva posibil? Câtă lipsă de personalitate poate să aibă un individ ori un popor, încât să se degradeze în aşa hal încât să-şi venereze strămoşii?

Strămoşii, cu tot ce au făcut ei, poate fi contrazis printr-o simplă pişare. Pe mormântul unui mare ctitor de neam şi țara. După câțiva litri de bere. Când eşti seara lângă cimitir şi te scapa... Şi probabil din respect, ca un etern omagiu, dintre atâtea mii de cruci, intodeauna alegi să te pişi pe mormântul lui!

Un orgoliu preaplin aflat în preajma ta e ca o mâncare ce-ți face scârba. E ca o ciorbă împuțita pe care nu o poți mânca fără să-ți fie greață, deşi îți e foame.

De asta am eu nevoie de Diana. Ea ştie să gătească. Ea cunoaşte alchimia sufletului masculin şi ştie să regleze acel echilibru fragil dintre cantitatea insuportabilă şi gustul amar al orgoliului meu imposibil de digerat. Fiecare palmă pe care mi-o aplica are asupra mea efectul unui condiment. Când un suflet e gata să izbugneasca în afară trupului din preaplinatudinea lui, Diana ştie să-l aducă innapoi, umilindu-l.

Îmi place să îi ling tălpile. E ca un medicament. Spovadă şi umilință de care am nevoie. Îmi place să mă simt mic, umil şi în acelaşi timp lipsit de responsabilități. O călătorie în trecutul copilăriei care doar sub biciul ei devine posibilă.

Afară e o vreme de tot căcatul. Sunt uimit cât de mult poate să-ți schimbe dispoziția vremea. Soare – căldura, foc. Primăvara – vânt, aer. Iarna – frig, umed. Poaie – apa. Alchimia sufletului uman. Suntem doar un experiment, semințe aruncate pe pământ, expuse elementelor pentru o transformare ce nu o mai controlăm. Suntem doar spectatorii propriei noastre deveniri.

Privesc şi ascult ploaia într-un mod pe care nu l-aş defini “romantic” pentru că pur şi simplu nu e aşa. Ploaia are ceva acid în ea, e corozivă. Iar mirosurile ce le simt din mine nu sunt nici ele foarte romantice. Sunt mai degrabă emanațiile unei existențe contemplative, nepăsătoare şi cel mai important, perverse. Uneori stau aşa,

fără să mă spăl, pentru a mă îmbăta de mirosurile de peste noapte. Uneori mai pot simți mirosul femeii îmbibat în mirosul pulii şi al coaielor tale, totul mustind într-un fel uleios, precum apa de ploaie pe caldarâm, atunci când la impact, picătura de apă bolboroseşte într-o baltă ce păstrează urme negre, de ulei de automobil. E plăcut, muzica e plăcută, eu sunt o companie plăcută. Ce-mi mai pot dori?

Poate doar nişte viermi.

Micuță şi senzuala domnişoara mă privea fără să înțeleagă. O foarte drăguță domnişoară, în floarea adolescentei, privindu-mă cum vorbesc şi înțelegând, în acelaşi timp, foarte puțin. O priveam şi o găseam fără vina, simpla ființa ce se justifica prin secrețiile ei, prin modul în care acestea – simple lichide vâscoase şi acide - se îmbină cu chiloței ei, cu pantalonaşii şi cu lemnul murdar al scaunului de bodega. O ființă dogoritoare, primitoare şi în acelaşi timp incapabilă să înțeleagă aproape nimic

din ce ziceam. Îi vorbeam despre cer şi mirosuri şi mi-o închipuiam înlănțuita în jurul meu, privind la cer şi mirosind a transpirație proaspătă. O doream într-un fel ciudat, o doream nu prin mine, nu pentru mine, ci pentru ea, prin ea. Îmi închipuiam flocii ei aprigi înlănțuindu-se şi două labii cărnoase, rozalii şi neverosimil de zemoase. Beat de imaginea aceasta, m-am îndrăgostit. Era firesc să o fac, era tot ce puteam să fac, ființa mea îmi cerea asta.

Valorile umane: ce e bine, ce e rău, ce este corect sau incorect vin să combine neverosimil o serie întreagă de individualități fericite în felul lor păcătos.

Când iubeşti însă, o faci făcând abstracție de bine şi rău, de potrivit sau nepotrivit – o faci pur şi simplu. Cineva spunea că iubirea reprezintă o instanță care potriveşte lucrurile într-un univers distinct de cel general, făcând abstracție de acesta din urmă. Acel univers special face ca defectele, răutățile specifice ființei iubite să nu

mai aibă importanță, să devină partea bună şi necesară relației, aşa cum s-a constituit ea.

Nu putem face rău. Pe de altă parte, instanta gândirii face că uneori, deşi într-un autentic acces de suferință, să proliferăm pedepse la adresa celui la care ținem. De regulă, pedepsim doar ceea ce percepem ca trădare şi nu defectul în sine, după cum spuneam mai sus, pentru ca defectul nu ne interesează din moment ce aparține universului ce l-am creat.

Prin urmare trădarea este fisura prin care universul iubirii poate fi atacat. Nu ştiu dacă trădarea include neapărat termeni precum “fidelitate” sau “adulter” ci, mai degrabă, un soi de concluzii ale unei negocieri ce are loc în timpul constituirii universului special, al relației de iubire. Vorbesc de o negociere în acelaşi timp senzitiva şi intelectiva - supunând părțile accesului de sinceritate. Părțile, de bună

voie, renunța la o parte din caracteristicile sociale pe care le deținеau până în momentul negocierii şi instituie propoziții ale căror încălcări vor fi recunoscute, de către celălalt, ca TRĂDARE.

Câți cretini mai suporta universul ăsta, şi prin ce mijloace găsesc ei să se reproducă? Răspunsul la această întrebare ramene un mister pentru mine.

Ieşim la o bere cu băieții unde Misu încearcă să aghetze nişte pizde aburindu-le în cel mai josnic mod. Spunea, cu un aer mândru, ca un bărbat adevărat trebuie să satisfacă orice moft şi dorința a partenerei... şi numai acei care pot trece peste aşa-zisul orgoliu masculin se pot considera bărbați şi parteneri adevărați.

Ce căcat!

Replica lui le-a dat pe spate.

Da chiar aşa! De ce nu învățăm noi bărbații, că sunt şi femei stranii ce au nevoie

de unele chestii dinastea? Pe care trebuie să le accepți şi să te conformezi toturor capriciilor lor. Trebuie să o faci. Măcar așa, din speranță că poate drept răsplată, ți se va suge odată pula.

Eram scârbit şi sictirit de ce se vorbea la masa aia, dar din respect pentru dorința lui Misu de a fute în viitorul apropiat mă conformam jocului lui. Piliți fiind începem tehnicile de agățat la beție. Tragem la sorți între băieți şi fete pentru provocări cu întrebări şi răspunsuri, aparent nevinovate, ce alunecă inevitabil în spectrul larg al obscenului.

La un moment n-am mai rezistat. O tipă de la masa care îmi făcea ochi dulci de ceva vreme, are indecenta să mă întrebe cum îmi place mie să fac dragoste. În clipa aia mi-am dat drumul!

Mie îmi place să încep a face dragoste, adică să mă fut, prin a da limbi în pizda

până se termina față la mine în gură. Mie îmi place să-mi vorbească urât, adică să îmi spună "lingema în pizda, freacati pula în timp ce mă lingi, fute-mă, băga odată pula aia a ta în pizda mea, lingema pe tate, cobori ispre pizda, ia-mi lindicu în dinți, lingema în pizda trecând spre cur, lingema în gaura curului dacă vrei să mă mai fuți, futa-mă până aproape ejaculezi, scoate pula înainte să ejaculezi şi ejaculeaja pe burta mea, numai atâta sperma ai în tine, băga pula în mine şi întinde sperma pe mine, ieşi din mine şi linge ce ai întins pe burta mea apoi băga limba cât mai adânc în pizda" şi aş mai putea continua...

Tipele se uitau la mine cu gurile căscate. Băieții aproape că se tăvăleau pe jos de ras. Eu făceam pe prostul şi întrebam nevinovat – “Ce? Am greşit cu ceva? “

Toată seara tipa mi-a evitat privirea.

Spun ele că vor să-ți cunoască "interiorul". Măcar aşa, din curiozitate. Dar ele

nu înțeleg că nu au ce să cunoască! Toți bărbații sunt nişte brute!

Cititul cumințeşte nu pentru că te învață foarte multe, ci doar pentru că te ține ocupat! Asta am învățat-o de la Kirus. În clipele în care se închidea în casa să citească se castra psihic aşa cum s-a castrat fizic Origne.

Din tot potențialul pe care îl avea el prefera să ucidă viața în el însuşi, să se ascundă şi să-şi autodevoreze sufletul citind isprăvile imaginare sau filosofiile răstălmăcite ale unor indivizi care probabil nu-i ajungeau nici până la pula. Nu ştiu ce urmăreşte, dar când s-a apucat de scris am simțit un fel de teamă. Oamenii ca el sunt cei mai periculoşi…

De ce scri? Ce întrebare!

De ce mănânci? De ce te pişi? De ce bei? De ce te culci? De ce îți faci laba? De ce te uiți la televizor? Pentru că eşti banal.

De ce scriu eu? De ce scrie Kirus? De ce scrie Bolea, de ce scriu alții când lumea ar fi mai fericită fără ideile lor împuțite? De ce să răpeşti oamenilor fericirea de a asculta manele cu sonor la maxim pe fondul unui atare sentiment şi etilism ecstatic?

De ce îmi vine să vă castrez pe toți? De ce îmi vine să infintez abatoare? De ce consider ca Stalin, Hitler şi Pol Pot nu s-au străduit destul?

De ce nu o să vă răspund niciodată, idioților? Pentru că nu ați putea înțelege!

Şi înainte de toate, de ce citeşti ce scriu eu?